MARC LEVY

Prietenii mei, iubirile mele

3
TREI

MARC LEVY

PRIETENII MEI, IUBIRILE MELE

Traducere din limba franceză de

Marie-Jeanne Vasiloiu

Lui Louis,

Lui Emily

Paris

— Tu o mai ţii minte pe Caroline Leblond?
— Din a II-a A, care stătea mereu în fundul clasei. Primul tău sărut. Au trecut ceva ani de atunci…
— Era al naibii de frumoasă Caroline Leblond.
— Da’ ce-ţi veni de te gândeşti la ea taman acum?
— Uite, acolo, lângă căluşei! Mi se pare că femeia aia seamănă cu ea.
Antoine se uita cu atenţie la mămica tânără care citea stând pe un scaun şi arunca priviri fugare, în timp ce dădea pagina, spre băieţelul ei. Acesta râdea, ţinându-se bine de stâlpul căluţului de lemn.
— Femeia aia de lângă căluşei trebuie să fie trecută de treizeci şi cinci de ani.
— Păi, şi noi suntem trecuţi de treizeci şi cinci de ani, preciză Mathias.
— Crezi că e ea? Ai dreptate, parcă ar aduce niţel cu Caroline Leblond.
— Doamne, că tare am mai fost îndrăgostit de ea!
— Şi tu îi făceai temele la mate, ca să te pupe după aia?
— Ce scârboşenie spui!
— De ce scârboşenie? Ea îi pupa pe toţi băieţii care aveau peste 14 puncte din 20.
— Eu îţi spuneam că mă îndrăgostisem de ea ca un nebun!
— Ei bine, acum poţi lua hotărârea să treci mai departe.
Aşezaţi unul lângă celălalt pe o bancă din preajma căluşeilor, Antoine şi Mathias îl urmăreau din ochi pe un bărbat în costum bleumarin, care pusese un sac mare şi roz la picioarele unui scaun şi îşi însoţea fetiţa spre căluşei.
— Ăsta e de şase luni, spuse Antoine.
Mathias privi ţintă geanta. Prin fermoarul întredeschis ieşeau

un pachet de biscuiţi, o sticlă de oranjadă şi braţul unui urs de pluş.

— Cel mult trei luni! Pariezi?

Mathias întinse mâna. Antoine bătu palma.

— S-a făcut!

Fetiţa de pe căluţul cu coamă aurie părea că e gata să-şi piardă echilibrul. Tatăl sări, dar omul care supraveghea instalaţia o şi aşezase la loc, în şa.

— Ai pierdut…, vorbi din nou Mathias.

Se duse spre bărbatul în costum bleumarin şi se aşeză lângă el.

— E greu la început nu? îl întrebă Mathias cu un aer condescendent.

— Oh, da! răspunse bărbatul oftând.

— Cu vremea, o să vedeţi, treaba devine şi mai complicată.

Mathias privi pe furiş biberonul fără suzetă, care ieşea din sac.

— V-aţi despărţit de mult?

— De trei luni…

Mathias îl bătu pe umăr şi plecă, îndreptându-se triumfător spre Antoine. Îi făcu semn prietenului sau să-l urmeze.

— Îmi datorezi douăzeci de euro!

Cei doi bărbaţi se îndepărtară pe o alee din Gradina Luxembourg.

— Mâine te întorci la Londra? întrebă Mathias.

— Diseară.

— Atunci, nu luăm cina împreună?

— Doar dacă iei trenul cu mine.

— Mâine lucrez!

— Vino să lucrezi acolo.

— Nu începe iar. Ce vrei să fac la Londra?

— Să fii fericit!

I

Londra, după câteva zile

Aşezat în faţa biroului, Antoine redacta ultimele rânduri dintr-o scrisoare. O reciti şi, mulţumit, o îndoi cu grijă, după care o strecură în buzunar.

Jaluzelele de la ferestrele ce dădeau în Bute Street lăsau lumina unei frumoase zile de toamnă să se strecoare spre parchetul din lemn auriu al cabinetului de arhitectură.

Antoine îşi puse vestonul agăţat de spătarul scaunului, îşi aranjă mânecile puloverului şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre vestibul. În drum, se opri şi se aplecă peste umărul şefului său de agenţie, ca să studieze planul pe care îl trasa acesta. Antoine deplasă echerul şi corectă linia unei secţiuni. McKenzie îi mulţumi, dând din cap, Antoine îl salută cu un zâmbet şi o porni din nou spre recepţie, privindu-şi ceasul. Pe pereţi, erau agăţate fotografiile şi desenele unor proiecte realizate de agenţia lui, de la începuturi şi până în prezent.

— În seara asta pleci în concediu? o întrebă pe fata de la recepţie.

— Păi, da, a venit timpul să-mi aduc pe lume bebeluşul.

— Băiat sau fată?

Tânăra femeie făcu o strâmbătură şi îşi puse mâna pe pântecele rotund.

— Fotbalist!

Antoine trecu în spatele pupitrului, o luă în braţe şi o strânse la piept.

— Să te întorci repede. Nu prea repede însă, oricum, repede! În fine, întoarce-te când doreşti.

El se îndepărtă, făcându-i un mic semn cu mâna şi împinse uşile de sticlă ce dădeau pe palierul ascensorului.

Paris, în aceeaşi zi

Uşile de sticlă ale unei librării pariziene se deschiseră în faţa unui client vizibil grăbit. Cu pălăria pe cap, cu fularul înnodat la gât, se îndreptă spre raionul de cărţi şcolare. Cocoţată pe o scară, o vânzătoare rostea cu glas tare titlurile şi numărul de exemplare din lucrările aranjate pe rafturi, în timp ce Mathias scria într-un caiet cifrele referitoare la ele. Fără nici o introducere, clientul îl întrebă, pe un ton lipsit de bunăvoinţă, unde se găseau operele complete ale lui Victor Hugo, din ediţia *Pléiade.*

— Ce volum? întrebă Mathias, ridicându-şi ochii din caiet.

— Primul, răspunse bărbatul, pe un ton şi mai sec.

Tânăra vânzătoare se contorsionă şi apucă volumul cu vârful

degetelor. Se aplecă să i-l dea lui Mathias. Bărbatul cu pălărie îl înhăţă la iuţeală şi se duse spre casă. Vânzătoarea schimbă o privire cu Mathias. Acesta îşi puse caietul pe tejghea şi, strângând din dinţi, alergă după client.

— Bună ziua, vă rog, mulţumesc, la revedere! se răsti el, barându-i trecerea spre casă.

Uluit, clientul încercă să-l ocolească; Mathias îi smulse cartea din mână, după care se întoarse la treburile lui, repetând în gura mare: „Bună ziua, vă rog, mulţumesc, la revedere!” Câţiva clienţi asistau năuciţi la scenă. Bărbatul cu pălărie părăsi furios magazinul, casiera dădu din umeri, tânăra vânzătoare, cocoţată în continuare pe scară, nu ştia cum să-şi stăpânească râsul, iar proprietarul librăriei îl rugă pe Mathias să treacă pe la el înainte de a termina lucrul.

Londra

Antoine o luă pe Bute Street; când păşi pe pasajul pentru pietoni, un *black cab* încetini şi se opri. Antoine îi făcu şoferului un semn de mulţumire şi se duse spre piaţa circulară din faţa Liceului Francez. Se auzi un sunet de clopoţel şi curtea şcolii fu năpădită de un roi de copii. Emily şi Louis, cu ghiozdanele în spate, mergeau unul lângă celălalt. Băieţelul sări în braţele tatălui său. Emily zâmbi şi îşi continuă drumul spre poartă.

— Valentine n-a venit să te ia? o întrebă Antoine.

— Mami a sunat-o pe doamna că întârzie. Vrea să mă duc s-o aştept la restaurantul Yvonnei.

— Atunci, vino cu noi, te duc eu; o să luăm toţi trei gustarea acolo.

Paris

O ploaie măruntă se aşternea pe trotuarele strălucitoare. Mathias îşi strânse pe lângă gât gulerul pardesiului şi păşi pe pasajul pentru pietoni. Un taxi îl claxonă şi îl şterse uşor din mers. Şoferul scoase pe geam o mână cu degetul mijlociu ridicat într-un gest câtuşi de puţin echivoc. Mathias traversă strada şi intră într-un magazin alimentar cu autoservire. Strălucirile vii ale neoanelor îl luară în primire, după lumina cenuşie a cerului parizian. Mathias căută o cutie de cafea, şovăi în faţa câtorva

pungi cu mâncare congelată şi alese un pacheţel de şuncă sub vid. Se duse cu coşul la casă.

Negustorul îi dădu restul, dar nu-i răspunse la bună seara.

Când ajunse la spălătorie, oblonul de fier era deja tras. Mathias o luă spre casă.

Londra

Aşezaţi la masă, în sala goală a restaurantului, Louis şi Emily desenau în caiete, delectându-se cu o cremă caramel al cărei secret doar Yvonne, patroana, îl cunoştea. Acum, ea se întorcea din pivniţă, cu Antoine pe urme; acesta căra o ladă cu sticle de vin, două lădiţe cu legume şi trei borcane cu smântână.

— Cum faci de ridici asemenea chestii? o întrebă Antoine.

— Fac şi gata! răspunse Yvonne, arătându-i cu un gest să pună totul pe tejghea.

— Ar trebui să iei pe cineva care să te ajute.

— Şi cu ce să-ţi plătesc cinevaul? Şi aşa, de-abia mă descurc de una singură!

— Duminică, o să vin cu Louis, să-ţi dăm o mână de ajutor. O să-ţi facem ordine în cămară; jos e un adevărat talmeş-balmeş.

— Lasă-mi cămara în pace şi du-l mai bine pe fii-tău să călărească un ponei în Hyde Park sau să viziteze Turnul Londrei, că, de luni de zile, numai la asta visează.

— El visează mai degrabă să viziteze muzeul Ororilor, ceea ce nu-i chiar aceeaşi chestie. Şi e încă prea tânăr pentru aşa ceva.

— Ori eşti tu prea bătrân, îi ripostă Yvonne, aranjându-şi sticlele de bordeaux.

Antoine îşi băgă capul pe uşa bucătăriei şi privi cu poftă la cele două platouri mari, puse pe maşina de gătit. Yvonne îl bătu pe umăr.

— Să vă pun două tacâmuri în seara asta? întrebă ea.

— Poate trei, răspunse Antoine, uitându-se la Emily, care desena cu râvnă în fundul sălii.

Dar nici nu-şi isprăvi bine fraza, şi mămica lui Emily intră cu sufletul la gură în bistrou. Se duse spre fiica ei, o sărută, scuzându-se pentru întârziere: fusese reţinută la consulat, într-o şedinţă. O întrebă dacă şi-a făcut lecţiile; fetiţa răspunse afirmativ, plină de mândrie. Antoine şi Yvonne o priveau de după tejghea.

— Mulţumesc, spuse Valentine.
— Pentru nimic, răspunseră în cor Yvonne şi Antoine.
Emily îşi puse ghiozdanul şi îşi luă mama de mână.
Din prag, fetiţa şi mămica se întoarseră şi îi salutară pe amândoi.

Paris

Mathias puse la loc, pe masa din bucătărie, poza înrămată. Îi atinse geamul cu vârful degetelor, parcă pentru a mângâia părul fiicei sale. În poză, Emily îşi ţinea mama de mână, iar cu cealaltă îi făcea un semn de la revedere. Erau în grădina Luxembourg, cu trei ani în urmă. În ajunul zilei în care Valentine, soţia lui, îl părăsise pentru a se muta la Londra, împreună cu fata.
Stând în picioare, lângă masa de călcat, Mathias îşi apropie mâna de talpa fierului, ca să se asigure că temperatura era bună. Printre cămăşile pe care le netezea în ritm de una pe oră strecură şi un pacheţel înfăşurat în hârtie de aluminiu, pe care îl călcă şi mai atent. Aşeză fierul pe suport, îi scoase firul din priză şi despachetă folia de aluminiu, scoţând la iveală un sandvici aburind. Îl aranjă pe o farfurie şi îşi duse cina spre canapeaua din salon, luându-şi din mers şi jurnalul pus pe o măsuţă joasă.

Londra

Dacă acum, la căderea serii, barul restaurantului era animat, în schimb sala era departe de a-şi fi completat locurile. Sophie, tânăra florărească care îşi avea prăvălia alături de restaurant, intră purtând în braţe un buchet enorm. Încântătoare în halatul ei alb, aranjă crinii într-o vază pusă pe tejghea. Patroana îi arătă cu un semn discret pe Antoine şi pe Louis. Sophie se îndreptă spre masa lor. Îl sărută pe Louis şi refuză invitaţia lui Antoine de a se aşeza la masa lor: încă mai avea de trebăluit prin prăvălie, iar a doua zi trebuia să plece dis-de-dimineaţă la piaţa ele flori de pe Columbia Road. Yvonne îl chemă pe Louis să-şi aleagă o îngheţată din congelator. Băieţelul se făcu nevăzut.
Antoine luă scrisoarea din haină şi i-o înmână discret lui Sophie. Ea o desfăcu şi începu s-o citească, vizibil mulţumită. Continuându-şi lectura, trase un scaun şi se aşeză. Îi înapoie lui Antoine prima foaie.

— Poţi începe cu: „Dragostea mea”?

— Vrei să-i spun „dragostea mea”? răspunse, dubitativ, Antoine.

— Da; de ce?

— De-aia.

— Ce te deranjează? îl iscodi Sophie.

— Cred că e cam prea-prea.

— Cum prea-prea?

— Prea-prea!

— Nu înţeleg. Îl iubesc cu toată dragostea, prin urmare îi spun „dragostea mea”! insistă, nespus de convinsă, Sophie.

Antoine îşi luă stiloul şi îi deşurubă capacul.

— Tu iubeşti, tu decizi! Dar, mă rog…

— Ce mă rogi?

— Dacă ar fi aici, poate că l-ai iubi mai puţin.

— Antoine, mă calci pe nervi. De ce spui mereu chestii de-astea?

— Fiindcă aşa e! Când oamenii te văd în fiecare zi, te privesc mai puţin… şi chiar deloc, după o bucată de vreme.

Sophie îl fixă cu privirea, cât se poate de agasată.

Antoine luă hârtia şi se execută.

— Foarte bine. Carevasăzică, o să spunem: „Dragostea mea”…

El flutură hârtia, ca să se usuce cerneala, şi i-o dădu înapoi lui Sophie. Ea îl sărută pe Antoine pe obraz şi îi trimise o bezea lui Yvonne, care trebăluia în spatele barului. Când era gata să treacă pragul, Antoine o strigă.

— Îmi cer scuze pentru adineauri.

Sophie zâmbi şi ieşi.

Telefonul lui Antoine sună; pe ecran apăru numărul lui Mathias.

— Unde eşti? întrebă Antoine.

— Pe canapeaua mea.

— Ai glasul cam pierit ori mă înşel eu?

— Nu, nu, răspunse Mathias, jucându-se cu urechile unei girafe de pluş.

— Adineauri, am fost la şcoală şi am luat-o pe fie-ta.

— Ştiu, mi-a spus, tocmai am închis telefonul. De altfel, trebuie s-o sun din nou.

— Aşa de rău ţi-e dor de ea? întrebă Antoine.

— Mi-e şi mai rău după ce vorbesc cu ea la telefon, răspunse

Mathias, cu o undă de tristeţe în glas.

— Gândeşte-te că, mai târziu, va avea şansa de a fi perfect bilingvă şi felicită-te. Este minunată şi fericită.

— Asta ştiu eu; doar că… taică-său e mai puţin fericit.

— Ai probleme?

— Cred că, până la urmă, o să reuşesc să fiu mătrăşit.

— Încă un motiv ca să te muţi aici, lângă ea.

— Şi din ce o să trăiesc?

— Există şi la Londra librării, iar de lucru nu se duce lipsă.

— Librăriile astea ale tale n-or fi cam prea englezeşti?

— Vecinul meu se retrage din activitate. Are librăria în mijlocul cartierului francez şi e tocmai în căutarea cuiva care să-l înlocuiască la conducerea ei.

Antoine recunoştea că locul era mult mai modest decât cel în care lucra Mathias la Paris, dar aici ar fi devenit propriul său patron, ceea ce, în Anglia, nu era o crimă… Localul era încântător, chiar dacă avea nevoie de ceva înnoiri.

— Ar fi mult de lucru?

— Ăsta nu-i domeniul meu, răspunse Antoine.

— Şi ce sumă aş avea de plătit?

Proprietarul ar fi vrut, înainte de toate, să evite transformarea librăriei lui într-un local unde se prepară sandviciuri. S-ar mulţumi cu un mic procent din vânzări.

— Cum ai defini tu, mai exact, termenul „mic”? se interesă Mathias.

— Mic! Mic cât… distanţa dintre locul tău de muncă şi şcoala fetei.

— N-aş putea trăi niciodată în străinătate.

— De ce? Crezi că la Paris viaţa va fi mai frumoasă după ce tramvaiul va fi terminat? Aici, gazonul nu creşte numai între şine, ai parcuri peste tot… Uite, în dimineaţa asta, le-am dat să mănânce veveriţelor chiar la mine în grădină.

— Ai zile încărcate!

— Ai să te obişnuieşti foarte bine la Londra. E aici o energie formidabilă, oamenii sunt amabili şi, dacă e vorba de cartierul francez, poţi să juri că eşti chiar la Paris… dar fără parizieni.

Şi Antoine făcu o listă exhaustivă a tuturor magazinelor instalate în jurul liceului.

— Poţi să-ţi cumperi până şi *L'Equipe* şi să-ţi bei cafeaua cu frişcă pe o terasă, fără să pleci din Bute Street.

— Exagerezi!

— După părerea ta, de ce or fi botezat londonezii strada asta *„Frog Alley”*[1]*?* Mathias, fiică-ta trăieşte aici, ca şi cel mai bun prieten al tău. Şi, pe urmă, nu zici tu însuţi că viaţa de la Paris e stresantă?

Deranjat de zgomotul venit din stradă, Mathias se duse la fereastră; un automobilist tuna şi fulgera împotriva gunoierilor.

— Rămâi o secundă la telefon, îl rugă Mathias, scoţându-şi capul afară.

Şi începu să zbiere la şofer, cum că, dacă nu-şi respectă vecinii, ar putea avea măcar puţină consideraţie faţă de nişte oameni care au o muncă atât de grea. De la geamul portierei, şoferul îl făcu albie de porci. În cele din urmă, maşina salubrităţii trase pe dreapta, iar automobilul porni scrâşnind din pneuri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Antoine.

— Nimic. Ce ziceai de Londra?

II

Londra, după câteva luni

Primăvara venise la întâlnire. Şi, dacă soarele se mai ascundea încă după nori, în primele zile ale lui aprilie, temperatura nu lăsa loc nici unei îndoieli în privinţa sosirii anotimpului. Cartierul South Kensington era în mare fierbere. Tarabele zarzavagiilor gemeau de fructe şi de legume aranjate îmbietor, florăria lui Sophie nu se mai golea de clienţi, iar terasa restaurantului lui Yvonne avea să se deschidă din nou, cât de curând. Antoine muncea pe brânci. În această după-amiază, amânase două întrevederi pentru a putea supraveghea mersul lucrărilor — care ajunseseră la zugrăveală — dintr-o mică şi încântătoare librărie de la colţul lui Bute Street.

Rafturile din *French Bookshop* erau protejate cu folii de plastic, iar zugravii tocmai isprăveau ultimele finisaje. Antoine îşi consultă ceasul de mână şi, îngrijorat, se întoarse spre colaboratorii lui.

— Nici vorbă să fie gata în seara asta!

---

[1] Frog Alley (engl.) — Aleea Broaştelor (Broscarilor) — aluzie la faptul că francezii mănâncă broaşte.

Sophie intră în librărie.

— O să trec mai târziu, să las un buchet de flori. Zugrăveala merge cu florile, dar reciproca nu e valabilă.

— După cum merg lucrurile, treci mai bine mâine, răspunse Antoine.

Sophie se apropie de el.

— O să fie nebun de bucurie. Aşa că nu-i nici o nenorocire dacă mai rămân pe ici, pe colo o scară şi două borcane de vopsea!

— N-o să fie frumos decât după ce se termină totul.

— Eşti un maniac. Bun, mă duc să închid florăria şi mă întorc să-ţi dau o mână de ajutor. La ce oră vine?

— Habar n-am! Doar îl ştii: până acum, şi-a schimbat de patru ori orarul.

*

Aşezat pe bancheta din spate a taxiului, cu valiza la picioare şi cu un pachet sub braţ, Mathias nu înţelegea nimic din sporovăiala şoferului. Din politeţe, îi răspundea cu câte o serie de da-uri şi nu-uri, la întâmplare, încercând să-i interpreteze privirea din retrovizor. Urcând în maşină, notase adresa de destinaţie pe dosul biletului de tren şi se lăsase cu totul în mâinile acestui om, care — în ciuda flagrantei probleme de comunicare şi a volanului plasat anapoda — îi părea de toată încrederea.

Soarele străpunse, în sfârşit, norii, iar razele lui se răspândiră peste Tamisa, transformând apele fluviului într-o lungă panglică argintie.

Traversând podul Westminster, Mathias descoperea contururile abaţiei de pe malul opus. Pe trotuar, o tânără femeie stătea rezemată de parapet cu microfonul în mână, recitându-şi textul în faţa unei camere.

— Pare-se că aproape patru sute de mii de compatrioţi de-ai noştri au trecut peste Canalul Mânecii şi s-au stabilit în Anglia.

Taxiul trecu de ziaristă şi se pierdu în inima oraşului.

*

În spatele tejghelei, un domn bătrân englez aranja câteva hârtii într-o servietă de piele crăpată de vreme. Se uită în jur şi

oftă din rărunchi, după care se apucă iar de treabă. Acţionă discret mecanismul de deschidere al casei de marcat şi ascultă clinchetul delicat al clopoţelului ce însoţea mişcarea sertăraşului cu bani.

— Doamne, cât o să-mi lipsească sunetul ăsta…, spuse el.

Mâna îi bâjbâi pe sub vechea maşină şi apăsă un resort care făcu sertăraşul să iasă de pe şinele lui. Domnul se aplecă să ia din lăcaşul sertarului golit o cărţulie cu coperte roşii, ponosite. Romanul era semnat P.G. Wodehouse. Bătrânul englez, care răspundea la numele de John Glover, adulmecă volumaşul şi-l strânse la piept. Răsfoi câteva pagini, plin de o atenţie vecină cu duioşia. Apoi, îl aşeză la vedere, pe singurul raft neacoperit cu plastic, după care se întoarse în spatele tejghelei, îşi închise servieta şi începu să aştepte cu braţele încrucişate.

— Toate bune, domnule Glover? îl întrebă Antoine, cu ochii la ceas.

— Mai bine de-atât ar fi o indecenţă, răspunse bătrânul librar.

— Cred că nu mai întârzie mult.

— La anii mei, întârzierea la o întâlnire devenită inevitabilă nu poate fi decât o veste bună, îşi continuă vorba, pe un ton aşezat, Glover.

Un taxi opri lângă trotuar. Uşa librăriei se deschise şi Mathias se aruncă în braţele prietenului său. Antoine tuşi uşor şi i-l arătă, privind cu înţeles, pe bătrânul domn care îl aştepta în fundul librăriei, la zece paşi de el.

— Mda, acum înţeleg mai bine sensul pe care îl dai tu cuvântului „mic”, şopti Mathias, privind în jurul lui.

Bătrânul librar se ridică şi îi întinse mâna, cu cordialitate, lui Mathias.

— Domnul Popinot, presupun, spuse el într-o franceză aproape perfectă.

— Spuneţi-mi Mathias.

— Sunt fericit să vă primesc aici, domnule Popinot. Probabil că vă veţi descurca puţin mai greu la început; locul poate părea mic, dar sufletul acestei librării este imens.

— Domnule Glover, nu mă cheamă deloc Popinot.

John Glover îi întinse lui Mathias vechea servietă şi o deschise în faţa lui.

— În buzunarul de la mijloc veţi găsi toate actele semnate de notar. Trageţi fermoarul cu puţină băgare de seamă: de când a

împlinit şaptezeci de ani, ea a devenit ciudat de capricioasă.

Mathias luă servieta şi îi mulţumi gazdei sale.

— Domnule Popinot, v-aş putea cere o favoare? O favoare mititică de tot, dar care m-ar umple de bucurie!

— Cu mare plăcere, domnule Glover, răspunse, şovăind, Mathias. Dar permiteţi-mi să insist: numele meu nu este Popinot.

— Cum doriţi, continuă librarul, pe un ton prietenos. M-aţi putea întreba dacă, prin cea mai neaşteptată întâmplare, nu am cumva pe rafturile mele vreun exemplar din *Inimitabilul Jeeves?*

Mathias se întoarse spre Antoine, căutând, cât de cât, o explicaţie în privirea prietenului său. Antoine se mulţumi să dea din umeri. Mathias tuşi uşor şi îl privi pe John Glover cu cea mai mare seriozitate din lume.

— Domnule Glover, aveţi cumva, prin cea mai neaşteptată întâmplare, o carte al cărei titlu este *Inimitabilul Jeeves,* vă rog?

Librarul se îndreptă cu pas hotărât spre raftul neacoperit cu plastic, luă singurul exemplar care se afla pe el şi i-l întinse cu mândrie lui Mathias.

— După cum veţi constata, preţul indicat pe copertă este de o jumătate de coroană şi, pentru ca această tranzacţie să se facă între gentlemeni, am calculat că suma actuală, de cincizeci de pence, ar fi perfectă, dacă sunteţi de acord, bineînţeles!

Descumpănit, Mathias acceptă propunerea, Glover îi înmână cartea, Antoine îi împrumută prietenului său cincizeci de pence, iar librarul hotărî că era timpul să-i arate noului administrator localul.

Deşi librăria nu ocupa mai mult de şaizeci şi doi de metri pătraţi — dacă puneai la socoteală, desigur, suprafaţa bibliotecilor, ca şi micuţa încăpere din dosul prăvăliei — vizita dură treizeci de minute în cap. În acest timp, Antoine trebui să-i sufle celui mai bun prieten al său răspunsurile la întrebările pe care i le punea din când în când Mr. Glover, când lăsa baltă franceza, pentru a i se adresa în limba maternă. După ce îi arătă cum funcţionează casa de marcat — şi mai ales cum să deblocheze sertăraşul, când resortul îşi făcea de cap — bătrânul librar îi ceru lui Mathias să-l conducă, în virtutea tradiţiei, până la uşă. Acesta se conformă cu dragă inimă.

În prag, nu fără să lase să i se vadă o oarecare emoţie, Mr. Glover îl luă pe Mathias în braţe — o dată mergea! — şi îl strânse la piept.

— Mi-am petrecut toată viaţa în locul ăsta, spuse librarul.

— Voi avea mare grijă de el, vă dau cuvântul meu de om, răspunse Mathias, solemn şi sincer.

Bătrânul librar se apropie de urechea lui.

— Tocmai împlineam douăzeci şi cinci de ani… însă nu i-am putut sărbători, căci tatălui meu îi venise regretabila idee de a muri chiar de ziua mea. Trebuie să vă mărturisesc că nu i-am putut înţelege niciodată umorul. A doua zi, a trebuit să-i iau în primire librăria: pe vremea aia, era „engleză”. Cartea pe care o ţineţi în mână a fost prima pe care am vândut-o. Aveam pe raft două exemplare. L-am păstrat pe acesta, jurându-mi să nu mă despart de el decât în ultima mea zi de lucru ca librar. Cât am iubit meseria asta! Să fiu în mijlocul cărţilor, să stau zi de zi lângă personajele care trăiesc în paginile lor… Aveţi grijă de ele.

Mr. Glover privi pentru ultima oară volumul de culoare roşie, pe care Mathias îl ţinea în mână, şi îi spuse, cu zâmbetul pe buze:

— Sunt sigur că Jeeves o să vegheze asupra dumneavoastră.

Îl salută pe Mathias şi se făcu nevăzut.

— Ce ţi-a spus? întrebă Antoine.

— Nimic. Ai tu grijă de prăvălie o clipă? îl rugă Mathias.

Şi, până să-i răspundă Antoine, Mathias se repezi în stradă, pe urmele lui Mr. Glover. Îl ajunse pe bătrânul librar la capătul lui Bute Street.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă acesta din urmă.

— De ce mi-aţi spus Popinot?

Glover îl privi cu blândeţe pe Mathias.

— Ar trebui să vă obişnuiţi cât mai repede să nu ieşiţi niciodată fără umbrelă, în anotimpul ăsta. Vremea nu e atât de aspră pe cât se spune, dar în oraşul nostru, se întâmplă să plouă pe nepusă masă.

Mr. Glover îşi deschise umbrela şi se îndepărtă.

— Mi-ar fi plăcut să vă cunosc mai bine, domnule Glover. Mă mândresc că sunt succesorul dumneavoastră, strigă Mathias.

Bărbatul cu umbrelă se întoarse şi îi zâmbi interlocutorului său.

— Dacă se iveşte vreo problemă, găsiţi în fundul sertăraşului de la casă numărul de telefon al vilişoarei din Kent, unde mă voi retrage.

Silueta elegantă a bătrânului librar dispăru la colţul străzii.

Începu să plouă. Mathias ridică ochii şi se uită la cerul înnorat. Auzi în spatele lui paşii lui Antoine.

— Ce voiai de la el? întrebă acesta.

— Nimic, răspunse Mathias, luându-i umbrela din mână.

Se întoarse la librărie, Antoine se duse la biroul lui, iar la sfârşitul după-amiezii cei doi prieteni se reîntâlniră în faţa şcolii.

*

Stând sub copacul care umbrea piaţeta, Antoine şi Mathias pândeau clopoţelul care anunţa sfârşitul orelor de clasă.

— Valentine m-a rugat s-o iau şi pe Emily. Ea mai întârzie la consulat, spuse Antoine.

— De ce l-o fi sunând fosta mea nevastă pe prietenul meu cel mai bun, rugându-l s-o ducă acasă pe fiică-mea?

— Pentru că nimeni nu ştia la ce oră o să ajungi.

— Întârzie des când vine s-o ia pe Emily de la şcoală?

— Îţi aduc aminte că, atunci când eraţi împreună, tu nu te întorceai niciodată înainte de opt seara!

— Tu eşti cel mai bun prieten al meu sau al ei?

— Când spui chestii de-astea, mă întreb dacă nu vin să te iau pe tine de la şcoală.

Mathias nu-l mai asculta pe Antoine. Din fundul curţii de recreaţie, o fetiţă îi trimitea cel mai frumos zâmbet din lume. Cu inima ticăind, el se ridică ş i chipul îi fu luminat de acelaşi surâs. Privindu-i, Antoine îşi spuse că numai viaţa putuse imagina o asemănare atât de reuşită.

— E adevărat că rămâi? întrebă fetiţa, sufocată de sărutări.

— Te-am minţit eu vreodată?

— Nu, dar toate au un început.

— Dar tu eşti sigură că nu minţi în privinţa vârstei pe care o ai?

Antoine şi Louis îi lăsară singuri. Emily hotărî să-l facă pe taică-său să redescopere cartierul. Când intrară ţinându-se de mână în restaurantul lui Yvonne, Valentine îi aştepta, aşezată la bar. Mathias se apropie de ea şi o sărută pe obraz, în timp ce Emily se instala la masa unde avea obiceiul să-şi facă temele.

— Eşti încordată? întrebă Mathias, aşezându-se pe un taburet.

— Nu, răspunse Valentine.

— Ba da, văd eu prea bine; pari încordată.

— Înainte de întrebarea ta, nu eram; dar pot deveni, dacă vrei.

— Vezi că eşti?

— Emily voia tare mult să doarmă la tine în seara asta.

— Nici măcar n-am avut răgazul să văd a ce seamănă casa mea. Mobila vine abia mâine.

— N-ai văzut apartamentul înainte de a te muta?

— N-am avut timp; totul se precipitase. A trebuit să pun multe lucruri la punct înainte de a pleca de la Paris. Ce ai de zâmbeşti?

— Nimic, răspunse Valentine.

— Îmi placi tare mult când zâmbeşti aşa, din nimic.

Valentine înălţă din sprâncene.

— Şi te ador când buzele ţi se mişcă în felul ăsta.

— Gata, spuse Valentine, cu o voce blândă. Ai nevoie de o mână de ajutor ca să te instalezi?

— Nu, mă descurc. Vrei să luăm masa împreună, mâine? Mă rog, dacă ai timp.

Valentine oftă adânc şi îi ceru lui Yvonne un suc de căpşuni.

— Dacă nu eşti încordată, în orice caz eşti contrariată. Din cauză că mă instalez la Londra? continuă Mathias.

— Absolut deloc, spuse Valentine, trecându-ş i degetele peste obrazul lui Mathias. Dimpotrivă.

Chipul lui Mathias se lumină.

— De ce dimpotrivă? întrebă el cu glasul pierit.

— Trebuie să-ţi spun ceva, şopti Valentine. Emily încă nu ştie.

Îngrijorat, Mathias îşi apropie taburetul.

— O să mă întorc la Paris, Mathias. Consulul îmi propune să conduc un serviciu. Este a treia oară când mi se oferă un post important la Quai d'Orsay. Am spus întotdeauna nu, pentru că nu voiam s-o fac pe Emily să piardă vreun an şcolar. Ea s-a integrat aici, iar Louis i-a devenit aproape ca un frate. Şi aşa este convinsă că am lăsat-o fără tatăl ei, nu vreau să-mi reproşeze că am îndepărtat-o şi de prieteni. Dacă nu te-ai fi mutat tu la Londra probabil că aş fi refuzat din nou, dar, de vreme ce eşti aici totul se aranjează.

— Ai acceptat?

— Nu poţi refuza de patru ori la rând o promovare.

— N-ar fi fost decât de trei ori, dacă socotesc bine! ripostă Mathias.

— Nădăjduiam să mă înţelegi, rosti, cu calm, Valentine.

— Înţeleg că eu vin şi tu pleci.

— Îţi vei îndeplini visul, vei trăi alături de fiica ta, spuse Valentine, uitându-se la Emily, care desena în caiet. O să mor de dorul ei.

— Şi fiica ta ce crezi că va gândi despre toate astea?

— Te iubeşte mai presus de orice pe lume şi, pe urmă, a o avea în grijă alternativ nu înseamnă musai o săptămână tu şi o săptămână eu.

— Vrei să zici că e mai bine trei ani tu, trei ani eu!

— O să inversăm, pur şi simplu, rolurile! De data asta, o să mi-o trimiţi tu în vacanţă.

Yvonne ieşi din bucătărie.

— Ei, ce faceţi voi doi, bine? întrebă ea, punând paharul cu suc de căpşuni în faţa lui Valentine.

— Formidabil! răspunse, fără să stea pe gânduri, Mathias.

Yvonne îi privi rând pe rând, cu îndoială, apoi se întoarse la tingirile ei.

— O să fiţi fericiţi împreună, nu? îl iscodi Valentine, sorbindu-şi băutura prin pai.

Mathias îşi tot făcea de lucru cu o aşchie de lemn desprinsă din tejghea.

— Dacă mi-ai fi spus acum o lună, am fi fost fericiţi toţi… la Paris!

— O să meargă? întrebă iar Valentine.

— Formidabil! mormăi Mathias, smulgând aşchia din tejghea. M-am şi îndrăgostit de cartierul ăsta. Şi fetei tale când o să-i spui?

— Diseară.

— Formidabil! Şi când pleci?

— La sfârşitul săptămânii.

— Formidabil!

Valentine îşi puse mâna peste buzele lui Mathias.

— Totul o să fie bine, ai să vezi.

Antoine intră în restaurant şi observă pe dată expresia răvăşită a prietenului său.

— Merge treaba? întrebă el.

— Formidabil!

— Eu vă las, spuse imediat Valentine, dându-se jos de pe taburet. Am de făcut o droaie de lucruri. Emily, vii?

Fetiţa se sculă, îşi sărută tatăl, apoi pe Antoine, şi se duse la maică-sa. Uşa localului se închise în urma lor.

Antoine şi Mathias stăteau unul lângă celălalt. Yvonne rupse tăcerea, punând un pahar de coniac pe tejghea.

— Ţine, bea asta, este un întăritor… formidabil.

Mathias se uita la Antoine, apoi la Yvonne.

— Voi de când ştiaţi?

Yvonne se scuză, avea treabă în bucătărie.

— De câteva zile! răspunse Antoine. Şi nu te mai uita aşa la mine, nu eu eram ăla care trebuia să-ţi spună… şi… nici nu era ceva sigur…

— Ei bine, acum este! spuse Mathias şi dădu peste cap coniacul.

— Vrei să te duc să-ţi vezi noua casă?

— Cred că, în acest moment, nu e mare lucru de văzut.

— Până îţi vine mobila, ţi-am instalat un pat de campanie în dormitor. Vino sa luăm cina ca între vecini, propuse Antoine. Louis o sa fie încântat.

— Mathias rămâne cu mine, le întrerupse conversaţia Yvonne. Nu l-am văzut de luni de zile, avem de povestit o mulţime de chestii. Hai, Antoine, şterge-o! Fiul tău şi-a pierdut răbdarea.

Antoine şovăia. Nu voia să-şi părăsească prietenul, dar Yvonne se uita cu înţeles la el, aşa ca se resemnă şi îi murmură la ureche, în timp ce se pregătea de plecare, că totul avea să fie…

— …formidabil! conchise Mathias.

Luând-o, împreună cu fiul său, pe Bute Street, Antoine zgrepţănă în vitrina lui Sophie. Ea ieşi imediat afară.

— Vrei sa vii la noi, la cină? întrebă Antoine.

— Nu, eşti o dulceaţă, dar mai am de terminat nişte pachete.

— Ai nevoie de ajutor?

Cotul pe care Louis i-l trase tatălui său nu-i scăpă tinerei florărese, care îşi trecu mâna prin părul băieţelului.

— Ştergeţi-o, e târziu. Şi ştiu eu pe cineva care pesemne că are mai degrabă chef să se uite la desene animate, decât să facă pe florarul.

Sophie se apropie şi-l sărută pe Antoine; acesta îi strecură în mână un plic.

— Am pus tot ce mi-ai cerut; nu mai ai altceva de făcut decât s-o copiezi.

— Mulţumesc, Antoine.

— Ai sa ni-l prezinţi şi nouă, într-o zi cu soare, pe tipul ăsta, căruia îi scriu...?

— Într-o zi cu soare, promit!

În capătul străzii, Louis îşi trase tatăl de braţ.

— Auzi, tati, dacă te plictiseşte să iei cina doar cu mine, să ştii că poţi să-mi spui!

Şi, cum fiul său îşi iuţea pasul, ca să se distanţeze, Antoine strigă:

— Am plănuit pentru noi o cină de-o să mă pomeneşti: crochete de casă şi sufleu de ciocolată, totul bucătărit de tatăl tău.

— Mda, bine..., bodogăni Louis, urcând în maşina Austin Healey.

— Da' ştii că ai un caracter afurisit? Pe bune! continuă Antoine, punându-i centura de siguranţă.

— De la tine îl am!

— Şi niţel de la maică-ta; nu cumva să crezi că...

— Mami mi-a trimis un e-mail aseară, spuse Louis, în timp ce maşina se îndepărta pe Old Brompton Road.

— Cum o duce? E bine?

— După câte spune ea, ăia care n-o duc prea bine sunt oamenii din jurul ei. Acum, e la Darfour. Unde vine asta, mai exact, tati?

— Tot în Africa.

*

Sophie adună frunzele pe care le măturase de pe vechile tonete ale magazinului. Aşeză din nou buchetul de trandafiri roz pal în vaza mare din vitrină *şi* făcu puţină ordine printre mănunchiurile de rafie atârnate deasupra tejghelei. Îşi scoase halatul alb şi îl atârnă în cuierul din fier forjat. Din buzunarul acestuia se vedeau ieşind trei foi de hârtie. Luă scrisoarea redactată de Antoine, se aşeză pe un taburet din spatele casei de marcat şi începu să copieze primele rânduri.

*

În sală, câţiva clienţi îşi terminau masa. Mathias mânca singur, la bar. Treaba era pe sfârşite, aşa că Yvonne îşi luă o cafea şi se

aşeză pe un taburet, alături de el.

— A fost bună mâncarea? Şi, dacă îmi răspunzi „formidabilă”, ai să încasezi o scatoalcă.

— Tu îl cunoşti pe un oarecare Popinot?

— N-am auzit niciodată de el. De ce?

— Aşa, răspunse Mathias, bătând darabana în tejghea.

— Da’ pe Glover l-ai cunoscut? E o figură din cartier. Un bărbat discret şi elegant, nonconformist. Îndrăgostit de literatura franceză; nu ştiu de unde i se trage.

— Poate de la vreo femeie?

— L-am văzut mereu singur, răspunse Yvonne, la iuţeală. Şi, pe urmă, tu mă ştii: nu pun niciodată întrebări.

— Atunci, cum faci de ai toate răspunsurile?

— Ascult mult şi vorbesc puţin.

Yvonne îşi puse mâna peste cea a lui Mathias şi i-o strânse cu tandreţe.

— Ai să te adaptezi, nu-ţi face griji.

— Cred că eşti tu optimistă. Cum pronunţ două vorbe englezeşti, fiică-mea se strică de râs!

— Fii pe pace; în cartierul ăsta, nimeni nu vorbeşte englezeşte!

— Vasăzică, ştiai treaba cu Valentine? întrebă Mathias, bându-şi ultima gură de vin din pahar.

— Tu ai venit aici pentru fată! Îţi făcuseşi cumva calculul că, instalându-te în cartier, ai s-o recuperezi pe Valentine?

— Când iubeşti, nu stai să faci calcule, chiar tu mi-ai repetat asta de sute de ori.

— Încă nu te-ai vindecat, nu-i aşa?

— Nu ştiu, Yvonne, de multe ori îi simt lipsa. Asta-i tot.

— Atunci, de ce ai înşelat-o?

— Asta a fost demult. Am făcut o tâmpenie.

— Ei, da, dar pentru genul ăsta de tâmpenii plăteşti toată viaţa. Bucură-te de această aventură londoneză, ca să dai pagina. Eşti un bărbat destul de frumos. Să fi avut eu cu treizeci de ani mai puţin, zău că m-aş fi dat la tine. Dacă ai ocazia să întâlneşti fericirea, n-o lăsa să treacă.

— Fericirea asta a ta nu prea cred că-mi ştie noua adresă…

— Câte întâlniri n-ai ratat în ultimii trei ani doar fiindcă iubeai stând cu un picior în prezent şi cu celălalt în trecut?

— Ce ştii tu despre chestia asta?

— Eu nu ţi-am cerut să-mi dai un răspuns, îţi cer doar să te gândeşti. Cât despre ceea ce ştiu eu cu privire la chestia asta, ţi-am mai spus: am cu treizeci de ani mai mult. Vrei o cafea?

— Nu. E târziu, mă duc la culcare.

— Ştii drumul? întrebă Yvonne.

— Nu-i prima oară când vin: casa mea e lipită de a lui Antoine.

Mathias insistă să plătească nota, îşi luă lucrurile, o salută pe Yvonne şi ieşi în stradă.

*

Noaptea se furişase la vitrina lui Sophie fără ca ea să-şi dea seama. Împături scrisoarea, deschise dulapul de sub casa de marcat şi o puse într-o cutie de lemn, deasupra teancului de epistole redactate de Antoine. O aruncă pe cea copiată adineauri într-o pungă mare de plastic negru, printre grămăjoarele de frunze şi de tulpini tăiate şi ieşind din florărie, o lăsă pe trotuar, lângă pubele.

*

Pe cer, pluteau câţiva nori cirrus. Cu valiza în mână şi cu pachetul sub braţ, Mathias mergea pe Old Brompton Street. Se opri o clipă, întrebându-se dacă nu trecuse de casă.

— Formidabil! mormăi, pornind din nou.

La intersecţie, recunoscu vitrina unei agenţii imobiliare şi o coti pe Clareville Grove. Străduţa era mărginită de case în toate culorile. Pe trotuare, migdalii şi cireşii se legănau în bătaia vântului. La Londra, copacii cresc în dezordine, cum au ei chef, şi nu rareori vezi, ici-colo, câte un pieton silit să coboare pe partea carosabilă, pentru a ocoli o creangă suverană ce-i barează trecerea.

Paşii lui Mathias răsunau în înserarea calmă. Se opri în faţa casei cu numărul 4.

Clădirea fusese împărţită, la începutul secolului trecut, în două părţi inegale, dar îşi păstrase tot farmecul. Cărămizile roşii ale faţadei erau acoperite de o glicină bogată, ce urca până pe acoperiş. Pe peron, în capul celor câtorva trepte, stăteau alături două intrări, câte una pentru fiecare vecin. Patru ferestre lăsau să intre lumina în încăperi: una pentru partea mai mică, unde, cu

o săptămână în urmă, încă mai locuia Mr. Glover, şi trei pentru cea mare, unde stătea Antoine.

*

Antoine se uită la ceas şi stinse lumina din bucătărie. O veche masă de fermă, din lemn alb, o despărţea de salonul mobilat cu două canapele crem şi o măsuţă joasă.

Ceva mai departe, în spatele unui perete de sticlă, Antoine aranjase un colţ pentru biroul pe care îl împărţea cu fiul său, când acesta îşi făcea temele, şi în care Louis venea deseori să se joace pe ascuns la calculatorul tatălui. Tot parterul dădea spre grădina din spatele casei.

Antoine urcă scara şi intră în dormitorul băiatului, care dormea de mult. Îi ridică cuvertura până la umăr, îşi cufundă nasul pe după ceafa lui, ca să-i simtă mirosul de copil, şi ieşi din cameră, închizând uşurel uşa.

*

Ferestrele lui Antoine tocmai se întunecaseră. Mathias urcă treptele peronului, băgă cheia în broasca uşii lui şi intră în locuinţă.

Parterul din partea sa de casă era absolut gol. Un bec atârnat de tavan se legăna pe un fir răsucit, răspândind o lumină tristă. Mathias îşi lăsă pachetul pe podea şi urcă să vadă etajul. Două camere, care dădeau într-un duş. Îşi puse valiza pe patul de campanie instalat de Antoine. Pe o ladă, pusă în chip de noptieră, găsi un bileţel de la prietenul său, care îi ura bun-venit în casă nouă. Se duse la fereastră; jos, partea lui de grădină se întindea pe o bandă îngustă, formată din câţiva metri de gazon. Ploaia începu să şiroiască pe geamuri. Mathias ghemotoci în mână biletul de la Antoine şi îl lăsă să cadă pe jos.

Treptele scării îi trosniră din nou sub paşi. Îşi recuperă pachetul lăsat la uşă, ieşi şi o luă pe stradă, în sens opus. În urma sa, la fereastra lui Antoine, perdeaua se lăsă în jos.

Întors în Bute Street, Mathias întredeschise uşa librăriei. Locul încă mai mirosea a vopsea. Începu să scoată, una câte una, foliile care protejau rafturile. Fără nici o îndoială, spaţiul nu era

mare, dar bibliotecile foloseau din plin înălţimea încăperii. Mathias zări o veche scară, care culisa pe şina ei de cupru. Dat fiind că suferea, încă din adolescenţă, de o ameţeală pronunţată şi incurabilă, luă hotărârea ca orice lucrare care nu se afla la îndemâna lui — adică plasată mai sus de al treilea raft — să facă parte din decor, şi nu din stoc. Ieşi şi îngenunche pe trotuar ca să-şi desfacă pachetul. Privi îndelung placa emailată pe care o scoase din el şi atinse cu degetul inscripţia „Librăria Franceză”. Spaţiul de deasupra uşii era numai bun pentru a agăţa acolo mica firmă. Scoase din buzunar patru şuruburi lungi, la fel de vechi ca şi plăcuţa, şi îşi desfăcu briceagul elveţian. O mână i se aşeză pe umăr.

— Poftim, spuse Antoine, întinzându-i o şurubelniţă. Îţi trebuie una mai mare.

Şi, în timp ce Antoine ţinea placa, Mathias răsuci din răsputeri şurubelniţa, făcând şuruburile să muşte lemnul.

— Bunicu-meu avea o librărie la Smirna. În ziua în care a ars oraşul, placa asta a fost singurul lucru pe care l-a putut lua cu el. Când eram mic, o scotea din când în când dintr-un sertar al bufetului, o punea pe masa din sufragerie şi îmi povestea cum o întâlnise pe bunică-mea, cum se îndrăgostise de ea, cum, în ciuda războiului, nu încetaseră niciodată să se iubească. Eu n-am cunoscut-o pe bunica: nu s-a mai întors din lagăr.

După ce placa fu fixată, cei doi prieteni se aşezară pe parapetul librăriei. Sub lumina palidă a felinarului din Bute Street, fiecare asculta tăcerea celuilalt.

III

Parterul casei era scăldat în soare. Antoine luă laptele din frigider şi-l turnă, din belşug, peste cerealele lui Louis.

— Nu prea mult, tati, altfel se înmoaie de tot, spuse Louis, împingând braţul tatălui său.

— Asta nu-i un motiv ca să verşi restul de lapte pe masă! îl luă la rost Antoine, înhăţând buretele de pe marginea chiuvetei.

Cineva bătu darabana în uşă. Antoine traversă salonul. Nici nu deschise bine, şi Mathias, în pijama, intră cu pas hotărât.

— Ai cafea?

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, răspunse Mathias, aşezându-se lângă Louis.

Băieţelul îşi vârî nasul în bol.

— Ai dormit bine? întrebă Antoine.

— Partea mea dreaptă a dormit bine, dar stânga n-avea destul loc.

Mathias luă o felie de pâine prăjită din coşuleţ şi o unse din gros cu unt şi dulceaţă.

— Ce te aduce aşa de devreme? întrebă Antoine, punând o cană cu cafea în faţa prietenului său.

— Tu m-ai pus să imigrez în Regatul Unit sau în Regatul lui Gulliver?

— Dar ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că o rază de soare a intrat în bucătăria mea şi, cum nu încăpeam amândoi acolo, am venit să-mi iau micul dejun aici, la tine! Ai miere?

— În faţa ta.

— De fapt, cred că am înţeles, continuă Mathias, muşcând din tartină. Aici, kilometrii devin mile, gradele Celsius, grade Fahrenheit, iar ceea ce este „mic” se transformă în „minuscul”.

— Am fost de vreo două-trei ori să iau ceaiul cu vecinul meu şi mi s-a părut că locul este destul de cosy[2]!

— Ei bine, nu e cosy, e minuscul!

Louis se ridică de la masă şi urcă în camera lui, să-şi ia ghiozdanul. După câteva clipe, coborî din nou.

— Dacă nu vezi nici un inconvenient, o să-mi duc băiatul la şcoală. Tu nu te duci la librărie?

— Aştept camionul cu mobilă.

— N-ai nevoie de ajutor?

— Oh, nu. O să-mi ia două secunde, doar cât să descarc două scaune şi un taburet de piele, şi coşmelia mea o să fie plină ochi!

— Cum vrei! răspunse Antoine, pe un ton sec. Când pleci, trânteşte uşa.

Mathias îl prinse din urmă pe Antoine, care ajunsese pe peron, lângă Louis.

— Ai pe undeva nişte prosoape curate? O să fac duş aici, fiindcă la mine trebuie să stau într-un picior, ca să încap.

— Mă freci la melodie! răspunse Antoine, îndepărtându-se.

[2] Cosy (engl.) — plăcut, intim; confortabil.

Louis se aşeză pe locul pasagerului din maşina Austin Healey şi îşi puse singur centura de siguranţă.

— Zău că mă freacă, bodogăni Antoine, luând-o, în marşarier, spre capătul străzii.

În faţa casei lui, un camion de la Delahaye Moving începu să facă manevre de parcare.

*

Zece minute mai târziu, Mathias îl chemă pe Antoine în ajutor. Trântise, ce-i drept, uşa, întocmai cum îi spusese el, dar îi rămăseseră cheile pe masa din sufragerie. Oamenii de la mutări aşteptau în faţa casei, iar el era în pijama, în mijlocul străzii. Antoine tocmai îl lăsase pe Louis la şcoală, aşa că se întoarse din drum.

Şeful de la Delahaye Moving reuşise să-l convingă pe Mathias să-i lase oamenii să lucreze în pace; gesticulând în felul ăla, printre hamali, nu făcea decât să-i întârzie. Şi îi făgădui că la căderea serii, când se va întoarce acasă, toate lucrurile vor fi la locul lor.

Antoine îl aşteptă pe Mathias să-şi facă duşul şi, când acesta fu gata, plecară amândoi în vechea maşină decapotabilă.

— Te las şi o şterg; am întârziat şi aşa destul, spuse Antoine, ieşind din Clareville Grove.

— Te duci la birou? întrebă Mathias.

— Nu, trebuie să fac un drum pe şantier.

— Nu-i nevoie să faci un ocol până la librărie. Acolo miroase încă prea tare a vopsea. Vin cu tine.

— Te iau, dar să stai în banca ta!

— De ce spui asta?

Maşina Austin Healey o porni iute pe Old Brompton.

— Uşurel! exclamă Mathias.

Antoine se uită la el, agasat.

— Mai încet! insistă Mathias.

Antoine profită de ocazie că se afla la stop, ca să-şi ia servieta pusă la picioarele lui Mathias.

— Ai putea să nu mai frânezi în locul meu! spuse el, ridicându-se.

— De ce mi-ai pus chestia asta pe genunchi? întrebă Mathias.

— Deschide-o şi uită-te înăuntru.

Cu o expresie întrebătoare, Mathias scoase un document.

— Desfă-l!

De îndată ce maşina porni din nou, planul arhitecturii se lipi de faţa lui Mathias, care, cât dură drumul, încercă zadarnic să scape de el. Ceva mai târziu, Antoine opri la marginea trotuarului, în faţa unei porţi impunătoare, din piatră. Un gard de fier forjat dădea într-o fundătură. Îşi recuperă planul şi coborî din Austin.

De fiecare parte a drumului pavat cu pietre dispuse pieziş, se înşirau clădirile unor *mews* — foste grajduri de cai — reabilitate şi transformate în vilişoare. Faţadele colorate dispăreau sub trandafirii agăţători. Acoperişurile ondulate erau fie de şindrilă, fie de ardezie. În fundul străduţei, o clădire mai înaltă decât toate celelalte domina locul. Câteva trepte duceau la o uşă masivă de stejar. Antoine îşi îndemnă prietenul, care mergea agale, să vină lângă el.

— Sper că nu sunt şobolani! spuse Mathias, apropiindu-se.

— Intră!

Mathias descoperi un spaţiu imens, luminat de ferestre mari, unele lucrau câţiva muncitori. În centru, o scară ducea la etaj. Un tip înalt, cu un mers împrăştiat, se apropie de Antoine, ţinând un plan în mână.

— Toată lumea vă aştepta!

Trecut de treizeci de ani, scoţian după tată, normand după mamă, McKenzie vorbea o franceză al cărei accent nu lăsa nici o îndoială asupra originii sale mixte. Bărbatul urcă la mezanin şi îl întrebă pe Antoine:

— Aţi luat vreo hotărâre?

— Încă nu, răspunse Antoine.

— N-o să am la timp articolele sanitare. Diseară, cel mai târziu, trebuie să fac comanda.

Mathias se apropie de ei.

— Scuzaţi-mă, spuse el, agasat. Tu m-ai pus să tai Londra-n curmeziş ca să te ajut să-ţi rezolvi problema căcăstoarei?

— Îmi dai voie o clipă! răspunse Antoine, după care se întoarse spre şeful de proiect. McKenzie, furnizorii dumitale mă calcă pe nervi.

— Şi pe mine mă calcă pe nervi furnizorii dumitale, repetă Mathias, căscând.

Antoine se uită urât la prietenul lui. Mathias pufni în râs.

— Bun, îţi iau maşina, iar tu îi ceri şefului tău de agenţie să te ducă acasă cu maşina lui. Se poate, domnule McKenzie?

Antoine îl apucă pe Mathias de braţ şi îl trase spre el.

— Am nevoie de părerea ta. Două sau patru?

— Căcăstori?

— Asta e o fostă magazie pentru trăsuri, pe care agenţia a răscumpărat-o anul trecut. Nu ştiu dacă s-o împart în două sau în patru apartamente.

Mathias se uită primprejur, ridică privirea spre mezanin, se răsuci în jurul propriei axe şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Unul singur!

— Bine, de acord, ia maşina!

— M-ai întrebat, ţi-am răspuns!

Antoine îl părăsi şi se duse la zidarii care se căzneau să demoleze un vechi şemineu. Mathias, care continua să examineze locul, urcă la etaj, se apropie de un plan pus pe perete, se întoarse spre balustrada mezaninului, deschise larg braţele şi exclamă cu glas tunător:

— Un singur apartament, două căcăstori, şi toată lumea e fericită!

Uluiţi, muncitorii îşi ridicară privirile, în timp ce Antoine, exasperat, se lua cu mâinile de cap.

— Mathias, eu lucrez! strigă Antoine.

— Şi eu lucrez!

Antoine urcă treptele patru câte patru şi se duse la Mathias.

— Îţi faci de joacă?

— Am o idee! Jos, amenajezi o încăpere mare, iar aici împarţi etajul în două părţi… pe verticală, adăugă Mathias, trasând cu mâna o linie de demarcaţie imaginară.

— Pe verticală? întrebă Antoine, pierzându-şi răbdarea.

— De câte ori n-am vorbit noi, încă de pe când eram puşti, că o să împărţim acelaşi acoperiş? Tu eşti celibatar, eu la fel…, asta-i ocazia mult visată.

Mathias întinse braţele în cruce şi repetă „împărţire pe verticală”.

— Dar nu mai suntem puşti! Şi, dacă ar veni unul dintre noi acasă cu o femeie, cum am împărţi-o? şopti Antoine, râzând.

— Ei bine, dacă unul dintre noi ar veni acasă cu o femeie, ar veni… pe dinafară!

— Vrei să zici: fără femei în casă?

— Asta e! spuse Mathias, îndepărtându-şi încă puţin braţele. Uite! adăugă el, fluturând planul. Chiar şi eu, care nu-s arhitect, pot să-mi imaginez ce loc de vis ar deveni ăsta!

— Ei bine, visează, eu am de lucru! răspunse Antoine, smulgându-i planul din mână.

Coborând, Antoine se întoarse, cu un aer mâhnit, spre Mathias.

— Rumegă-ţi divorţul o dată pentru totdeauna şi lasă-mă să muncesc în pace!

Mathias se repezi spre balustradă ca să-l ia la rost pe Antoine, care tocmai se dusese lângă McKenzie.

— Tu te-ai înţeles vreodată, în căsnicie, aşa cum ne înţelegem noi de cincisprezece ani încoace? Iar copiii noştri nu sunt fericiţi când plecăm împreună în concediu? Ştii foarte bine că am duce-o de minune noi între noi! argumentă Mathias.

Înmărmuriţi, muncitorii îşi lăsaseră baltă lucrul încă de la începutul discuţiei. Unul mătura, altul se adâncise în lectura unei note tehnice, al treilea îşi curăţa sculele.

Furios, Antoine îl părăsi pe şeful de agenţie şi ieşi în ulicioară. Mathias coborî scara, îl linişti pe McKenzie, făcându-i prieteneşte cu ochiul, şi se duse după amicul lui. Se opri lângă maşină.

— Nu văd de ce te enervezi aşa! Consider că este o idee bună. Şi, apoi, pentru tine e uşor, nu eşti tu ăla care te-ai mutat într-un dulap.

— Urcă ori te las aici! răspunse Antoine, deschizându-i portiera.

McKenzie venea după ei, făcând gesturi largi. Cu sufletul la gură, îi întrebă dacă poate veni cu ei, pentru că la agenţie îl aşteptau o droaie de lucrări. Mathias ieşi din maşină ca să-l lase să urce. În ciuda înălţimii lui, McKenzie se ghemui cum putu mai bine pe aşa-zisa banchetă din spatele cabrioletei. Maşina Austin Healey o porni în viteză pe străzile Londrei.

De când plecaseră de pe ulicioară, Antoine nu scosese o vorbă. Austinul se opri pe Bute Street, în faţa „Librăriei Franceze”. Mathias înclină spătarul scaunului ca să-l elibereze pe McKenzie, dar acesta din urmă, pierdut în gânduri, nici nu se clintea.

— Acestea fiind zise, murmură McKenzie, dacă o să vă mutaţi împreună, ca pereche, e numai bine pentru comanda mea.

— Pe diseară, scumpule! strigă Mathias, râzând, în timp ce se

îndepărta.

Antoine îl ajunse imediat.

— Termină imediat cu chestia asta. Şi aşa suntem vecini. E deja din cale-afară, nu?

— Asta n-are nici o legătură. O să locuiască fiecare la el acasă! răspunse Mathias.

— Ce te-a apucat? întrebă Antoine, preocupat.

— Problema nu e celibatul, ci traiul de unul singur.

— Păi, cam ăsta e principiul celibatului. Şi, pe urmă, noi nu trăim singuri, stăm cu copiii.

— Singuri!

— Ai de gând să repeţi asta la fiecare frază?

— Am chef de o casă cu copii care râd; când mă întorc acasă, vreau viaţă, nu mai vreau duminici sinistre, vreau weekenduri cu copii care râd.

— Ai spus asta de două ori!

— Ei şi, ai vreo problemă dacă râd copiii de două ori?

— Singurătatea te-a copleşit până într-atât? întrebă Antoine.

— Du-te la lucru, McKenzie e pe cale să aţipească în maşină, spuse Mathias, intrând în librărie.

Antoine îl urmă înăuntru şi îi ţinu calea.

— Şi ce aş avea eu de câştigat dacă am trăi sub acelaşi acoperiş?

Mathias se aplecă să ia corespondenţa strecurată de poştaş pe sub uşă.

— Ştiu şi eu? Ai putea să mă înveţi, în sfârşit, să gătesc.

— Ce spuneam? Tu n-o să te schimbi niciodată! spuse Antoine, plecând.

— Luăm o babysitter! Ce riscăm, în afară de faptul că o să ne distrăm!?

— Sunt împotriva babysitterelor! mormăi Antoine, ducându-se spre maşină. Şi aşa am pierdut-o pe mama băiatului. Nu vreau ca, într-o zi, fiul meu să mă părăsească fiindcă nu m-am ocupat de el.

Se aşeză la volan şi răsuci cheia de contact. Alături, McKenzie sforăia cu nasul într-o foaie de serviciu. Stând în prag, cu braţele încrucişate, Mathias îl strigă pe Antoine:

— Biroul tău e chiar în faţă!

Antoine îl zgâlţâi pe McKenzie şi îi deschise portiera.

— Dar dumneata ce ai de mai eşti încă aici? Credeam că te

duci să munceşti pe brânci!

Din florăria ei, Sophie contempla scena. Dădu din cap, apoi se întoarse în odăiţa din spatele prăvăliei.

IV

Mathias era încântat că librăria fusese atât de frecventată în acea zi. Dacă în clipa în care intrau, oamenii se mirau că nu-l văd pe Mr. Glover, după aceea îl tratau cu căldură. Vânzările zilei chiar îl surprinseseră. Cinând devreme, la barul lui Yvonne, Mathias se gândea că, de acum, va avea posibilitatea să pună pe picioare o mică afacere prosperă şi aceasta îi va îngădui, poate, într-o zi, să-i ofere fiicei sale studiile la Oxford pe care le visa pentru ea. La căderea serii, se întoarse acasă pe jos. Frédéric Delahaye îi înmână cheile, iar camionul dispăru la colţul străzii.

Şeful se ţinuse de cuvânt. Muncitorii instalaseră canapeaua şi măsuţa joasă la parter, iar paturile, aşternuturile şi noptierele, în cele două cămăruţe de la etaj. Dulapurile de haine erau în ordine, vesela îşi găsise locul cuvenit în chicineta amenajată sub scară. Oamenii se folosiseră de tot talentul lor, căci locul nu era deloc spaţios: de acum, fiecare centimetru pătrat era ocupat.

Înainte de a se prăbuşi în pat, Mathias aranjă camera fiicei sale, aproape identică aceleia în care stătea la Paris, în timpul vacanţelor.

*

De cealaltă parte a peretelui, Antoine închidea uşa camerei lui Louis. Povestea din acea seară biruise nelipsitele întrebări pe care băieţelul i le punea — cu miile! — înainte de culcare. Dacă tatăl se bucura că-şi vedea copilul dormind, în schimb, povestitorul se întreba, coborând scara în vârful picioarelor, care să fi fost momentul în care fiului său i se rupsese filmul. Întrebarea era foarte importantă, căci tot de acolo trebuia să reia firul poveştii. Aşezat la masa din sufragerie, Antoine întinse planul fostei magazii pentru trăsuri şi modifică liniile. Noaptea târziu, după ce aranjă bucătăria, îi trimise un mesaj lui McKenzie, în care îi fixa o întâlnire pe şantier, a doua zi, la ora zece.

*

Şeful de agenţie fu punctual. Antoine îi arătă lui McKenzie noul plan.

— Să lăsăm deoparte, pentru două secunde, problemele dumitale cu furnizorii. Spune-mi ceea ce crezi cu adevărat, îl rugă Antoine.

Verdictul colaboratorului său fu imediat. Transformarea acelui loc într-un unic şi mare spaţiu de locuit ar fi întârziat cu trei luni execuţia. Trebuia să obţină avizele necesare, să revizuiască toate devizele, iar chiria pentru amortizarea lucrărilor de pe o suprafaţă atât de mare ar fi fost oribil de scumpă.

— Ce înţelegi prin oribil? întrebă Antoine.

McKenzie îi murmură o cifră care îl făcu să tresară.

Antoine smulse calcul pe care şeful de agenţie modificase proiectul iniţial şi îl aruncă într-o pubelă de pe şantier.

— Te duc la birou? îl întrebă pe McKenzie.

— Am multă treabă aici, o să vin şi eu spre sfârşitul dimineţii. Prin urmare, două sau patru apartamente?

— Patru, răspunse Antoine, plecând.

Maşina Austin Healey dispăru la capătul fundăturii. Vremea era blândă, aşa că Antoine hotărî s-o ia prin Hyde Park. La stopul de la ieşirea acestuia, aşteptă, lăsându-l să se facă roşu de trei ori. Şirul de maşini care stăteau la coadă, în spatele Austinului, se lungea într-una. Un poliţist călare tocmai venea la pas pe aleea pentru călăreţi ce mărginea drumul. Acesta se opri în dreptul cabrioletei şi se uită la Antoine, care era pierdut în gânduri.

— Frumoasă zi, nu-i aşa? întrebă poliţistul.

— Minunată! răspunse Antoine, cu ochii la cer.

Poliţistul arătă cu degetul spre stop, care se făcea din nou galben, şi îl întrebă pe Antoine: „Oare, prin cea mai neaşteptată întâmplare, vreuna dintre aceste culori vă inspiră ceva anume?” Antoine aruncă o privire în retrovizor şi descoperi, îngrozit, ambuteiajul pe care îl provocase. Se scuză, intră imediat în viteză şi demară sub ochii poliţistului amuzat care trebui să descalece şi să dirijeze alaiul de maşini.

— Ce m-o fi apucat să-i spun să se mute aici? bodogăni Antoine, luând-o spre Queen’s Gate.

Opri în faţa prăvăliei lui Sophie. Tânăra florăreasă cu halat alb

avea aerul unui biolog. Profitând de vremea bună, ea îşi aranja florile. Buchetele de crini, bujori, trandafiri albi şi roşii, puse în găleţi, stăteau aliniate pe trotuar, unele mai frumoase ca altele.

— Eşti supărat? îl întrebă de îndată ce-l văzu.

— Ai avut lume în dimineaţa asta?

— Te-am întrebat ceva!

— Nu, nu-s deloc supărat, răspunse Antoine, bosumflat.

Sophie îi întoarse spatele şi intră în magazin; Antoine o urmă.

— Ştii, Antoine, spuse ea, trecând după tejghea, dacă te plictiseşte să scrii scrisorile astea, o să mă descurc altfel.

— Nu, nu, n-are nici o legătură. Mathias e ăla care mă preocupă; i s-a făcut lehamite să trăiască singur!

— Dar n-o să mai fie singur, de vreme ce o să stea cu Emily.

— Vrea să locuim împreună.

— Glumeşti?

— Zice că, pentru copii, ar fi ceva formidabil.

Sophie se întoarse, ca să se ascundă de Antoine, şi o zbughi spre odăiţa din spatele prăvăliei. Avea cel mai frumos şi mai molipsitor râs din lume.

— Ah, da, pentru copiii voştri e cât se poate de normal să aibă doi taţi, spuse, ştergându-şi lacrimile.

— Doar n-o să-mi faci acum apologia normalităţii! În urmă cu trei luni, îmi spuneai că ai vrea să faci un copil chiar şi cu un necunoscut!

Sophie se schimbă, instantaneu, la faţă.

— Foarte mulţumesc că-mi aduci aminte de acel moment de adâncă solitudine!

Antoine se apropie de ea şi o luă de mână.

— Ceea ce nu e normal e că, într-un oraş cu şapte milioane şi jumătate de locuitori, oameni ca Mathias şi ca tine sunteţi, în continuare, celibatari.

— Mathias abia a venit în oraş…, iar tu… te pomeneşti că n-oi fi celibatar!?

— De mine mi se fâlfâie, murmură Antoine. Dar nu mi-am dat seama că el se simte chiar aşa de singur.

— Toţi suntem singuri, Antoine, aici, la Paris sau în altă parte. Putem încerca să fugim de singurătate, să ne mutăm, să facem pe dracu-n patru ca să întâlnim oameni, dar asta nu schimbă nimic. La sfârşitul zilei, fiecare se întoarce acasă. Cei care trăiesc în cuplu nu-şi dau seama ce noroc au. Au uitat de serile când stai

singur la masă, de angoasa weekendurilor care se apropie, de duminicile când speri că telefonul o să sune. Suntem milioane de astfel de oameni în toate capitalele lumii. Singura veste bună este că n-avem de ce să ne simţim atât de diferiţi de ceilalţi.

Antoine îşi trecu mâna prin părul bunei sale prietene. Ea se feri.

— Du-te la muncă, îţi spun; am o droaie de lucruri de făcut.

— Vii diseară?

— N-am chef, răspunse Sophie.

— Organizez cina asta pentru Mathias. Valentine pleacă la sfârşitul săptămânii; trebuie să vii, nu vreau să fiu singur, la masă, cu ei doi. Şi, pe urmă, o să-ţi pregătesc mâncarea ta preferată.

Sophie îi zâmbi lui Antoine.

— „Melcişori” cu şuncă?

— Opt şi jumătate!

— Copiii vor lua masa cu noi?

— Contez pe tine, răspunse Antoine, îndepărtându-se.

*

Aşezat în dosul tejghelei din librărie, Mathias îşi citea corespondenţa. Câteva facturi, un prospect şi o scrisoare de la şcoală, care îi comunica data viitoarei şedinţe cu părinţii. Un plic îi era adresat lui Mr. Glover. Mathias scoase din sertarul casei de marcat hârtiuţa cu adresa din Kent a proprietarului său şi o copie pe plic. Îşi făgădui s-o expedieze la prânz.

O sună pe Yvonne şi îşi rezervă un loc. „Nu mă deranjezi cu nimic, îi răspunse ea; de acum, al treilea taburet de la bar e al tău.”

Clopoţelul uşii se făcu auzit. În librărie tocmai intrase o tânără încântătoare. Mathias îşi lăsă deoparte corespondenţa.

— Aveţi presă franceză? întrebă ea.

Mathias îi arătă raftul de prezentare de lângă intrare. Tânăra luă câte un exemplar din fiecare cotidian şi veni la casă.

— Vă e dor de ţară? întrebă Mathias.

— Nu, nu încă, răspunse, înveselită, tânăra femeie.

Se scotoci prin buzunar după mărunţiş şi îl felicită pe Mathias pentru librărie, pe care o găsea adorabilă. El îi mulţumi şi îi luă ziarele din mână. Audrey se uita în jurul ei. O carte de pe un raft

de sus îi atrase atenţia. Se ridică pe vârfuri.

— Cartea pe care o văd acolo este *Literatura secolului al XVIII-lea* de Lagarde şi Michard?

Mathias se apropie de raft şi dădu din cap afirmativ.

— Aş putea-o cumpăra?

— Am un exemplar într-o stare mult mai bună, chiar în faţa dumneavoastră, spuse Mathias, scoţând o altă carte.

Audrey studie volumul pe care i-l întindea Mathias şi i-l dădu imediat înapoi.

— Ăsta este secolul XX!

— E adevărat, dar e aproape nou. Trei secole diferenţă! E normal să se simtă. Uitaţi-vă chiar dumneavoastră, nici o cută, nici cea mai mică pată.

Ea râse cu poftă şi arătă cartea de pe raftul de sus.

— Îmi daţi cartea mea?

— V-o pot trimite acasă, dacă vreţi. E foarte grea, răspunse Mathias.

Audrey îl privi, uluită.

— Mă duc la Liceul Francez, chiar în capătul străzii. Prefer s-o iau cu mine.

— Cum doriţi, se resemnă Mathias.

Luă vechea scară de lemn şi o făcu să culiseze pe şina de cupru, până când ajunse în dreptul raionului în care se afla Lagarde şi Michard.

Trase aer în piept, îşi puse piciorul pe prima stinghie, închise ochii şi urcă, stăpânindu-şi gesturile cât mai bine cu putinţă. Ajuns la înălţimea convenabilă, mâna îi bâjbâi după carte. Cum nu găsea nimic, Mathias întredeschise ochii, reperă coperta, înhăţă cartea şi… îi fu imposibil să mai coboare. Inima îi bătea să se rupă. Se agăţă de scară cu toate puterile, absolut paralizat.

— Vă simţiţi bine?

Vocea lui Audrey îi ajungea, înfundată, la urechi.

— Nu, murmură el.

— Aveţi nevoie de ajutor?

„Da”-ul lui era aşa de slab, încât abia se auzea. Audrey urcă până la el. Îi luă, cu delicateţe, cartea şi o aruncă jos. Apoi, punându-şi mâinile peste ale lui, îl ghidă, liniştindu-l. Cu multă răbdare, reuşi să-l facă să coboare trei trepte. Protejându-l cu trupul ei, izbuti să-l convingă că nu mai era mult până la podea. El şopti că mai avea nevoie de puţin răgaz. Când Antoine intră în

librărie, Mathias, ţinut în braţe de Audrey, se afla pe ultima treaptă.

Ea îi dădu drumul. Încercând să-şi regăsească întrucâtva demnitatea, Mathias luă cartea de jos, o puse într-o pungă de plastic şi i-o întinse. Nu acceptă să-i fie plătită; pentru el, era o plăcere să i-o ofere. Ea îi mulţumi şi ieşi din librărie, sub privirea intrigată a lui Antoine.

— Pot să ştiu şi eu ce făceai, de fapt?

— Îmi făceam meseria!

Antoine îl măsură, perplex.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Mathias.

— Trebuia să ne întâlnim Ca să mergem la masă.

Mathias observă ziarele puse lângă casă. Le adună la iuţeală, îl rugă pe Antoine să-l aştepte o clipă şi se năpusti pe trotuar. Alergând cu sufletul la gură, o luă pe Bute Street, coti pe Harrington Road şi reuşi s-o ajungă pe Audrey în mica piaţă din faţa complexului şcolar. Gâfâind, îi întinse ziarele uitate.

— Nu trebuia, spuse Audrey, mulţumindu-i.

— M-am făcut de râs, nu-i aşa?

— Nu, absolut deloc. Ameţeala se poate vindeca, adăugă ea, trecând de poarta liceului.

Mathias o urmări în timp ce traversa curtea; pornind spre librărie, se întoarse şi o văzu cum se îndrepta spre terenul de recreaţie al şcolii. După câteva secunde, Audrey se întoarse, la rândul ei, şi îl văzu dispărând la colţul străzii.

— Ai un ascuţit simţ al comerţului, îl întâmpină Antoine.

— Mi-a cerut un Lagarde şi Michard, se ducea la liceu, prin urmare este cadru didactic, aşa că nu-mi reproşa că îmi dau osteneala pentru educaţia copiilor noştri.

— Cadru, necadru, nici măcar nu ţi-a plătit ziarele!

— Mergem la masă? spuse Mathias, deschizând uşa în faţa lui Antoine.

*

Sophie intră în restaurant şi se duse lângă Antoine şi Mathias. Energică şi promptă, Yvonne le aduse un platou gratinat.

— Aici, la tine, e plin ochi, spuse Mathias. Se vede că merge treaba!

Antoine îi trase un picior pe sub masă. Yvonne plecă fără să

scoată o vorbă.

— Ce e? Iar am zis ceva ce nu trebuia!

— Se descurcă tare greu. Seara, nu e aproape nimeni, spuse Sophie, servindu-l pe Antoine.

— Decorul e puţin cam bătrânicios. Ar trebui să facă nişte renovări.

— Mai nou, ai devenit expert în decoraţiuni interioare? îl întrebă Antoine.

— Am zis şi eu aşa, ca să ajut. Trebuie să fii de acord: cadrul ăsta nu e chiar de ieri, de alaltăieri!

— Dar tu de când eşti? i-o întoarse Antoine, dând din umeri.

— Zău că sunteţi nişte puşti nesuferiţi!

— Ai putea să te ocupi tu de renovare, doar asta ţi-e meseria, nu? continuă Mathias.

— Yvonne n-are posibilităţi. Şi detestă creditele: „şcoala veche” nu se dezminte, răspunse Sophie. De altfel, are dreptate; ce n-aş da să mă pot descotorosi şi eu de creditele mele!

— Atunci, nu facem nimic? insistă Mathias.

— Ce-ar fi să mănânci şi să taci cinci minute? spuse Antoine.

*

Ajuns la birou, Antoine se înhămă la muncă, pentru a recupera întârzierile acumulate în cursul săptămânii. Sosirea lui Mathias perturbase întrucâtva mersul lucrurilor. După-amiaza trecu; în spatele ferestrelor înalte, soarele se îndrepta spre asfinţit. Antoine se uită la ceas: era timpul să-şi ia fiul de la şcoală. După ce făcură nişte cumpărături, se întoarseră acasă şi începură să pregătească cina.

Louis puse masa şi se duse în colţul rezervat biroului, ca să-şi facă lecţiile, în vreme ce Antoine trebăluia prin bucătărie, ascultând cu o ureche distrată reportajul difuzat de TV5 Europe, la televizorul din salon. Dacă ar fi ridicat ochii, probabil că ar fi recunoscut-o pe tânăr a femeie întâlnită cu câteva ore înainte, în librăria lui Mathias.

Valentine sosi prima, însoţită de fiica ei; după câteva minute, sună Sophie, iar Mathias, ca bun vecin ce era, ajunse ultimul. Se aşezară în jurul mesei, cu excepţia lui Antoine, care nu se mai vedea dintre cratiţe. Cu şorţul dinainte, scoase din cuptor un platou încins şi îl puse pe masa de lucru. Sophie veni să-l ajute.

Antoine îi întinse două farfurii.

— Cotletul cu fasole verde pentru Emily, cel cu piure pentru Louis! „Melcişorii” tăi sunt gata în două minute, iar tocătura parmentier pentru Valentine vine acum!

— Iar la felul şapte ce o să avem? întrebă ea, înveselită.

— Aceeaşi chestie ca pentru Louis, răspunse Antoine, concentrat.

— Ai de gând să stai şi tu la masă cu noi? îl chestionă Sophie, apropiindu-se de el.

— Da, da, făgădui Antoine.

Sophie îl privi câteva clipe, dar Antoine o chemă la ordine: piureul lui Louis se răcea. El se hotărî să părăsească teatrul de operaţiuni şi duse la masă farfuria lui Mathias şi pe cea a lui Valentine. Le puse în faţa acestora şi aşteptă reacţiile lor. Valentine se extazie, privind mâncarea.

— Când o să fii la Paris, n-o să mai ai parte de ceva aşa de bun, spuse Antoine şi se duse din nou în bucătărie, de unde se întoarse imediat cu „melcişorii” lui Sophie. O aşteptă să-i guste, apoi se înapoie la tingirile lui.

— Vino la masă, Antoine, îl rugă Sophie.

— Vin acum, răspunse el, cu un burete în mână.

Mâncărurile lui Antoine erau savurate de toţi mesenii, dar farfuria lui rămânea tot goală. Trebăluind într-una prin bucătărie, abia dacă participa la conversaţia plină de animaţie. Copiii căscau de acum gura la cei mari, aşa că Sophie se făcu nevăzută, câteva clipe, ca să-i ducă la culcare. Louis adormi în braţele naşei lui, mai înainte ca ea să-i aranjeze aşternutul. Sophie plecă în vârful picioarelor, dar se întoarse din drum, căci nu-şi putea stăvili dorinţa de a-i da o nouă serie de pupături. În somn, băieţelul întredeschise ochii şi bâigui ceva ce aducea a „Darfour”. Sophie îi răspunse „somn uşor, iubitule” şi ieşi, lăsând uşa întredeschisă.

În salon, ea aruncă o privire discretă spre Antoine, care ştergea vasele, lăsându-i pe Valentine şi pe Mathias să stea de vorbă.

Sophie ezită să se aşeze la locul ei, dar Antoine aduse pe masă un bol mare cu spumă de ciocolată.

— Ai să-mi dai şi mie reţeta, într-o bună zi?

— Într-o bună zi, răspunse Antoine şi plecă imediat.

Masa se terminase. Antoine propuse ca Emily să doarmă la ei.

A doua zi, avea să-i ducă el pe copii la şcoală. Valentine primi bucuroasă: n-avea rost să-şi trezească fiica. Era miezul nopţii, prea târziu pentru ca Yvonne să le mai facă surpriza unei vizite, aşa că toată lumea plecă.

Antoine deschise frigiderul, luă o bucată de brânză de pe o farfurie şi puţină pâine, apoi se aşeză, în sfârşit, la masă, ca să-şi ia şi el cina. Pe peron răsunară nişte paşi.

— Cred că mi-am uitat celularul aici! spuse Sophie, intrând.

— Ţi l-am pus pe masa din bucătărie, răspunse Antoine.

Sophie găsi telefonul şi îl băgă în buzunar. Se uită cu atenţie la buretele de pe chiuvetă, şovăi o clipă şi îl luă în mână.

— Ce ai? întrebă Antoine. Eşti cam ciudată.

— Ştii cât timp ţi-ai petrecut cu el, în seara asta? spuse Sophie cu o voce ştearsă, agitând buretele.

Antoine se încruntă.

— Eşti îngrijorat de singurătatea lui Mathias, continuă ea. Dar la a ta te gândeşti vreodată?

Îi aruncă buretele, care ateriză drept în mijlocul mesei, şi ieşi din casă.

*

Sophie plecase de mai bine de o oră. Antoine se tot învârtea în jurul cozii, prin salon. Se apropie de peretele în spatele căruia trăia Mathias. Râcâi cu unghia, dar nu-i răspunse nici un sunet: pesemne că prietenul său cel mai bun adormise de mult.

*

Într-o zi, Emily va mărturisi în jurnalul ei intim că influenţa lui Sophie asupra tatălui său a fost determinantă. Louis va adăuga, pe margine, că este întru totul de acord cu ea.

V

Valentine îşi înfăşură mijlocul în cearşaf şi se aşeză călare peste Mathias.

— Ai ţigări?

— Nu mai fumez.

— Eu da, spuse ea, cotrobăind prin geanta lăsată la picioarele patului.

Se duse la fereastră. Flacăra brichetei îi lumină chipul.

Mathias n-o pierdea din ochi. Îi plăcea mişcarea buzelor ei, când fuma, ca şi vârtejul volutelor de fum.

— La ce te uiţi? întrebă ea, cu faţa lipită de geam.

— La tine.

— M-am schimbat?

— Nu.

— Emily o să-mi lipsească îngrozitor.

El se ridică şi se duse lângă Valentine. Ea îşi puse mâna pe obrazul lui Mathias, mângâindu-i barba care începea din nou să crească.

— Rămâi, murmură el.

Ea trase un fum. Tutunul incandescent sfârâi.

— Îmi mai porţi pică?

— Termină!

— Uită ce-am spus.

— Uită ce-am spus, şterge cu buretele ce-am făcut! Ce e viaţa, pentru tine? Un desen cu creionul?

— Făcut cu nişte culori, n-ar fi chiar aşa de rău!

— Maturizează-te şi tu, amice!

— Dacă m-aş fi maturizat, tu nu te-ai fi îndrăgostit niciodată de mine.

— Dacă, după aia, te-ai fi maturizat, am fi fost şi azi împreună.

— Rămâi, Valentine, mai dă-ne o şansă.

— Asta ne e pedeapsa: îţi mai pot fi uneori amantă, dar nu-ţi mai pot fi nevastă.

Mathias apucă pachetul de ţigări, şovăi şi îi dădu drumul.

— Nu aprinde lumina, şuşoti Valentine.

Deschise fereastra şi trase în piept aerul proaspăt al nopţii.

— Mâine iau trenul, murmură ea.

— Ai zis că duminică. Te aşteaptă cineva la Paris?

— Ce poate schimba asta?

— Îl cunosc?

— Termină, Mathias. Ne faci rău amândurora.

— Ha! mai degrabă tu îmi faci mie.

— Acum, înţelegi şi tu ce am simţit eu. Şi, pe vremea aia, nici măcar nu eram despărţiţi.

— Cu ce se ocupă?

— Ce importanţă are?

— Şi, când te culci cu el, e bine?

Valentine nu-i răspunse. Aruncă ţigara în stradă şi închise fereastra.

— Iartă-mă, murmură Mathias.

— Mă îmbrac şi mă duc acasă.

Cineva bătu în uşă. Amândoi tresăriră.

— Cine e? întrebă Valentine.

Mathias se uită la deşteptătorul pus pe noptieră.

— Habar n-am. Stai aici. Cobor să văd cine e şi îţi aduc lucrurile.

Îşi puse un prosop în jurul mijlocului şi ieşi din cameră. Ciocăniturile din uşa de la intrare deveneau tot mai insistente.

— Vin! zbieră el, coborând scara.

Cu braţele încrucişate, Antoine îşi privea cu hotărâre prietenul.

— Ascultă bine aici! E o chestie de la care n-am să mă abat niciodată: să nu prind picior de babysitter în casă! O să ne ocupăm noi singuri de copii.

— Ce tot spui?

— Vrei, în continuare, să locuim sub acelaşi acoperiş?

— Da, dar nu chiar la o oră ca asta!

— Cum adică „nu chiar la o oră ca asta”!? Vrei numai parţial?

— Vreau să spun că am putea vorbi despre chestia asta mai târziu!

— Nu, nu, vorbim imediat! Va trebui să stabilim nişte reguli şi să ne ţinem de ele.

— Vorbim imediat, însă mâine!

— Nu începe!

— Bine, Antoine. Sunt de acord cu toate regulile pe care le vrei.

— Cum adică eşti de acord cu toate regulile pe care le vreau? Atunci, dacă îţi spun că tu eşti ăla care plimbă căţelul în fiecare seară, eşti de acord?

— Ăăă, păi nu, nu în fiecare seară!

— Atunci, vezi că nu eşti de acord cu toate?

— Antoine, n-avem căţel!

— Nu începe să mă zăpăceşti!

Valentine, înfăşurată în cearşaf, se aplecă peste balustradă.

— Toate bune? întrebă ea, neliniştită.

Antoine ridică ochii şi o asigură cu un semn din cap.

Ea se întoarse în cameră.

— Ah, da. După câte văd, chiar că eşti singur cuc, bombăni Antoine, în timp ce ieşea.

Mathias închise uşa casei. Nici nu făcu bine un pas spre salon, că Antoine bătu din nou. Mathias deschise.

— Rămâne?

— Nu, pleacă mâine.

— Păi, dacă acum ţi-ai mai luat o mică doză, nu care cumva să vii la mine în următoarele şase luni să-mi bâzâi de dorul ei.

Antoine coborî treptele peronului şi le urcă iară pentru a intra în casa lui. Lumina din faţa uşii se stinse.

Mathias strânse lucrurile lui Valentine şi se duse în cameră.

— Ce voia? întrebă ea.

— Nimic. O să-ţi explic eu.

*

În cursul dimineţii, ploaia îşi reluă legăturile cu vremea londoneză. Mathias stătea deja la barul lui Yvonne. Valentine intră. Avea părul ud.

— O s-o aduc pe Emily la prânz, trenul meu pleacă diseară.

— Mi-ai spus de ieri.

— O să te descurci?

— Lunea are engleza, marţea judo, miercurea o duc la cinema, joia e chitara, iar vinerea…

Valentine nu-l mai asculta; îl zărise prin vitrină pe Antoine, care intra în biroul lui de peste drum.

— Ce voia de la tine în toiul nopţii?

— Bei o cafea?

Mathias îi explică în ce consta ideea lui de a se muta împreună, detaliind toate avantajele ce rezultau de aici. Louis şi Emily se înţelegeau ca un frate şi o soră; traiul sub acelaşi acoperiş ar fi fost mai uşor de organizat, în special pentru el. Yvonne, sfârşită, preferă să-i lase singuri. Valentine râse de câteva ori şi coborî de pe taburet.

— Nu spui nimic?

— Ce vrei să-ţi spun? Dacă voi sunteţi siguri că veţi fi fericiţi…

Valentine se duse după Yvonne la bucătărie şi o luă în braţe.

— O să vin să te văd în curând.

— Aşa spun toţi când pleacă, răspunse Yvonne.

Valentine se întoarse în sală, îl sărută pe Mathias şi ieşi din restaurant.

*

Antoine aşteptă până când Valentine dispăru la colţul străzii. Apoi, îşi părăsi postul de observaţie de la fereastra biroului, coborî scara, traversă şi dădu buzna la Yvonne. Pe tejghea, îl aştepta deja o cană de cafea.

— Cum a fost? îl întrebă pe Mathias.

— Foarte bine.

— I-am trimis aseară un mail mamei lui Louis.

— Ai primit vreun răspuns?

— În dimineaţa asta, la birou.

— Şi?

— Karine m-a întrebat dacă, la anul, Louis va trebui să pună numele tău în căsuţa „soţ” din fişa şcolară.

Yvonne luă cele două căni de pe tejghea.

— Dar copiilor le-aţi spus ceva?

*

Transformarea acelor *mews* era imposibilă din punct de vedere economic, dar Antoine îi explică lui Mathias, cu planul în mână, ce idee îi venise peste noapte.

Peretele care le despărţea casa în două nu era unul de rezistenţă. N-aveau decât să-l dărâme, pentru a-i reda locuinţei aspectul iniţial, creând astfel un mare spaţiu comun la parter. Erau necesare câteva reparaţii la parchet şi la plafoane, dar lucrările n-ar fi durat mai mult de o săptămână.

Două scări ar duce la dormitoare, ceea ce, la urma urmei, i-ar oferi fiecăruia senzaţia că are, la etaj, propria „casă”. McKenzie urma să se prezinte la faţa locului, pentru a confirma valabilitatea proiectului. Antoine se întoarse la birou, iar Mathias la librărie.

*

Valentine se duse s-o ia pe Emily de la şcoală. Se hotărâse să-

şi invite fata la masă într-unul dintre cele mai bune restaurante italieneşti din oraş: *Mediterraneo.* Un autobuz cu imperială le conduse în Kensington Park Road.

Străzile din Notting Hill erau scăldate în soare. Se instalară pe terasă, iar Valentine comandă două pizze. Îşi făgăduiră să vorbească la telefon în fiecare seară, ca să-şi spună tot ce făcuseră peste zi, şi să-şi trimită tone de e-mailuri.

Valentine începea să lucreze într-un post nou şi nu-şi putea lua concediu de Paşti, dar, la vară, vor face doar ele, fetele, o călătorie lungă. Emily îşi linişti mama: totul va fi bine, ea o să aibă grijă de tata, o să controleze înainte de culcare dacă uşa de la intrare este închisă şi dacă toate luminile din casă sunt stinse. Îi promise că o să-şi pună întotdeauna centura de siguranţă, chiar şi în taxiuri, că o să se îmbrace bine în dimineţile reci, că n-o să-şi piardă timpul prin librărie, că n-o să lase baltă chitara — cel puţin până în viitorul an şcolar — şi, în sfârşit... În sfârşit, când o însoţi înapoi la şcoală, Valentine îşi ţinu propria promisiune. Nu plânse, în orice caz nu înainte de a intra Emily în clasă. În aceeaşi seară, un tren Eurostar o duse la Paris. Un taxi luat de la Gara de Nord o lăsă la micul apartament de serviciu din arondismentul IX, unde avea să locuiască.

*

McKenzie făcu două găuri în peretele despărţitor şi le confirmă, încântat, lui Mathias şi lui Antoine, că nu era un zid de rezistenţă.

— Ce mă enervează când face chestia asta! Bodogăni Antoine, ducându-se să-şi ia un pahar cu apă din bucătărie.

— Da’ ce a făcut? întreabă Mathias, perplex, ţinându-se după prietenul lui.

— Numărul ăsta al lui, cu burghiul, ca să-mi verifice spusele! Încă mai ştiu să recunosc un zid de rezistenţă, ce mama dracu’, doar şi eu sunt arhitect la fel ca el, nu?

— Sigur, răspunse Mathias, cu un glăscior mititel.

— Nu prea pari convins!

— Sunt şi mai puţin convins de vârsta ta mintală. De ce-mi spui mie toate astea? Spune-i-le direct lui!

Antoine se întoarse plin de hotărâre la şeful său de agenţie. McKenzie îşi puse ochelarii în buzunarul de la pieptul vestonului

şi nu-i lăsă lui Antoine răgazul să vorbească cel dintâi.

— Cred că totul ar putea fi gata în trei luni şi vă promit că locuinţa îşi va regăsi aspectul iniţial. Putem chiar să facem un mulaj al cornişelor... pentru racorduri.

— Trei luni? Ai de gând să demolezi peretele cu linguriţa? întrebă Mathias, al cărui interes faţă de conversaţie sporise.

McKenzie îl lămuri că, pentru orice şantier din acel cartier, era nevoie de autorizaţii prealabile. Demersurile ar dura opt săptămâni, după care agenţia putea cere serviciilor de salubritate să le aprobe o benă pentru ridicarea molozului. Demolarea în sine n-ar lua decât două-trei zile.

— Şi dacă ne lipsim de autorizaţie? sugeră Mathias, la urechea lui McKenzie.

Şeful agenţiei nici măcar nu se osteni să-i răspundă. Îşi luă vestonul şi îi promise lui Antoine că va pregăti cererile pentru permis chiar în weekend.

Antoine se uită la ceas. Sophie acceptase să-şi închidă prăvălia şi să se ducă la şcoală, să ia copiii, iar acum trebuiau s-o schimbe din „tură”. Cei doi prieteni ajunseră cu o jumătate de oră mai târziu. Stând turceşte, chiar pe podea, Emily o ajuta pe Sophie să cureţe de frunze trandafirii, în timp ce Louis tria în spatele tejghelei, după mărime, legăturile de rafie. Pentru a fi iertaţi, cei doi taţi o invitară pe Sophie la cină. Ea acceptă doar cu o condiţie: să meargă la Yvonne. În felul acesta, poate ca va mânca şi Antoine cu ei o dată. El nu făcu nici un comentariu.

Pe la mijlocul cinei, Yvonne veni la masa lor.

— Mâine o să am închis, spuse ea, turnându-şi un pahar de vin.

— Într-o sâmbătă? o întrebă Antoine.

— Am nevoie de odihnă...

Mathias îşi rodea unghiile. Antoine îi trase un bobârnac peste degete.

— Termină!

— La ce te referi? întrebă, inocent, Antoine.

— Ştii prea bine la ce mă refer!

— Şi când te gândeşti că o să staţi împreună! spuse Yvonne, cu un zâmbet în colţul gurii,

— Dărâmăm şi noi un perete. Ce atâta discuţie!

*

Sâmbătă dimineaţă, Antoine îi duse pe copii la Chelsea Farmers Market. Plimbându-se pe aleile unei pepiniere, Emily alese două rădăcini de trandafiri, pe care să-i planteze cu Sophie, în grădină. Furtuna stătea să înceapă, aşa că luară hotărârea să se ducă la Turnul Londrei. Louis îi ghidă tot timpul vizitei la Muzeul Ororilor, făcându-şi datoria de a-i linişti pe tatăl său la intrarea în fiecare sală. N-avea nici un motiv să se sperie: personajele erau din ceară.

Cât despre Mathias, acesta profită de ocazie ca să-şi pregătească listele de comenzi. Consultă tabelul cu cărţile vândute în cursul acestei prime săptămâni, satisfăcut de rezultat. În timp ce bifa pe marginea caietului titlurile lucrărilor care trebuiau cumpărate, mina creionului se opri pe rândul unde figura un exemplar din Lagarde şi Michard, secolul al XVIII-lea. Îşi ridică ochii de pe foaie şi se uită la vechea scară fixată pe şina ei de cupru.

*

Sophie scoase un ţipăt. Tăietura se întindea pe toată lungimea falangei. Secatorul alunecase de pe tija florii. Ea dădu fuga în spatele prăvăliei. Arsura alcoolului de 90 de grade fu ascuţită, Sophie respiră adânc, îşi stropi din nou tăietura şi aşteptă să-şi mai vină în fire. Uşa magazinului se deschise; ea luă din mers o cutie cu pansamente de pe etajera dulăpiorului cu medicamente, închise uşiţa de sticlă şi se întoarse la clienţii săi.

*

Yvonne închise uşiţa dulăpiorului cu produse de frumuseţe de deasupra chiuvetei. Îşi dădu cu puţin fard pe obraji, îşi aranjă părul şi hotărî că toaleta ei cerea musai o eşarfă. Traversă camera, îşi luă geanta, îşi puse ochelarii de soare şi coborî scăriţa ce ducea în restaurant. Oblonul de fier era coborât; ea întredeschise uşa care dădea în curte, verifică dacă avea cale liberă şi o luă pe lângă vitrinele din Bute Street, ferindu-se să zăbovească în faţa prăvăliei lui Sophie. Se urcă într-un autobuz care avea traseul pe Old Brompton Road, cumpără un bilet de la controlor şi se urcă la etaj. Dacă circulaţia era fluidă, avea să

ajungă într-o oră.

Autobuzul cu imperială o lăsă în faţa grilajului de la cimitirul Old Brompton. Locul era plin de farmec.

În timpul weekendului, copiii mergeau cu bicicleta pe aleile înverzite, încrucişându-se cu cei ce făceau jogging. Pe pietrele mormintelor vechi de secole, veveriţele aşteptau, fără să se teamă de trecători. Stând pe picioarele din spate, micile rozătoare apucau alunele oferite şi le ronţăiau spre marea plăcere a perechilor de îndrăgostiţi tolăniţi pe sub copaci. Yvonne o luă pe aleea centrală, până la intrarea dinspre Fulham Road. Era drumul ei preferat, când se ducea la stadion. Stamford Bridge Stadium începea să se umple. Ca în fiecare sâmbătă, strigătele ce se înălţau din gradene aveau să înveselească vreo câteva ore atmosfera paşnică a cimitirului. Yvonne îşi scoase biletul din fundul genţii, îşi legă eşarfa şi îşi potrivi ochelarii de soare.

*

Pe Portobello Road, o tânără ziaristă lua un ceai pe terasa braseriei *Electric,* în tovărăşia cameramanului. Chiar în aceeaşi dimineaţă, vizionase, în casa închiriată pe Brick Lane de către canalul de televiziune unde lucra, toate înregistrările realizate în cursul săptămânii. Munca se desfăşurase mulţumitor. În acest ritm, Audrey avea să-şi termine curând reportajul. Apoi, se putea întoarce la Paris, pentru montaj. Plăti nota prezentată de chelner şi se despărţi de coechipierul ei, hotărâtă să profite de restul după-amiezii pentru a umbla prin magazinele de care cartierul nu era lipsit. Ridicându-se de la masă, îi cedă trecerea unui bărbat cu doi copii înfometaţi şi istoviţi după o dimineaţă plină de agitaţie.

*

Suporterii lui Manchester United se ridicară toţi o dată. Balonul sărise pe bara porţii echipei Chelsea. Yvonne se aşeză din nou, plesnind din palme.

— Ei, nu! Ce ocazie ratată! Mai mare ruşinea!

Bărbatul de lângă ea zâmbi.

— Crede-mă, pe vremea lui Cantona aşa ceva nu s-ar fi întâmplat, continuă ea, furioasă. Doar n-ai să-mi spui că imbecilii ăştia n-ar fi marcat cu ceva mai multă concentrare!

— N-am să-ţi spun nimic, răspunse bărbatul, cu un glas tandru.

— Oricum, nu te pricepi deloc la fotbal.

— Îmi place cricketul.

Yvonne îşi puse capul pe umărul lui.

— Nu te pricepi deloc la fotbal…, însă îmi place să fiu cu tine.

— Îţi dai seama? Dacă s-ar auzi în cartierul tău că ţii cu Manchester United? îi şopti bărbatul la ureche.

— Dar tu de ce crezi că-mi iau atâtea precauţii când vin aici?

Bărbatul se uita la Yvonne; ea nu-şi dezlipea ochii de la peluză. El răsfoi pliantul pe care îl avea pe genunchi.

— E sfârşitul sezonului, nu?

Yvonne nu-i răspunse, fiind prea absorbită de meci.

— Atunci, poate că voi avea noroc să vii la mine în weekendul următor, adaugă el.

— O să vedem, spuse ea, urmărindu-l pe atacantul lui Chelsea, care înainta în mod periculos pe teren.

Yvonne îşi puse degetul pe gura însoţitorului său şi continuă:

— Nu pot face două lucruri în acelaşi timp, şi, dacă nu se hotărăşte careva să-i bareze calea boului ăluia, seara mea s-a dus naibii şi a ta la fel!

John Glover luă mâna lui Yvonne şi îi mângâie petele maronii pe care viaţa i le desenase acolo. Yvonne dădu din umeri.

— Când eram tânără, mâinile mele erau frumoase.

Yvonne se ridică dintr-o săritură, cu chipul crispat, cu respiraţia tăiată. Balonul fu deviat în ultima clipă şi trimis în cealaltă parte a terenului. Ea respiră şi se aşeză.

— Ştii, mi-ai lipsit săptămâna asta, spuse, îmblânzită.

— Atunci, vino în weekendul următor!

— Ăla care a ieşit la pensie eşti tu, nu eu!

Arbitrul tocmai fluierase sfârşitul reprizei. Se ridicară şi se duseră la bufet, să ia nişte răcoritoare. Urcând treptele gradenelor John îi ceru ultimele noutăţi de la librărie.

— E prima lui săptămână. Popinot al tău se adaptează, dacă asta voiai să afli, răspunse Yvonne.

— Exact asta voiam să aflu, repetă John.

*

Întorşi acasă devreme, copiii se jucau în camera lor, aşteptând o gustare demnă de acest nume. Antoine, cu un şorţ în pătrăţele dinainte, citea cu atenţie o nouă reţetă de clătite, sprijinindu-se de masa din bucătărie. Cineva sună la uşă. Mathias aştepta pe peron, proţăpit ca un stâlp. Intrigat de apariţia lui, Antoine îl privi ţintă.

— Aş putea şti de ce porţi ochelari de schi? îl întrebă.

Mathias îl împinse ca să intre. Tot mai perplex, Antoine nu-l slăbea din ochi. Mathias lăsă să-i cadă la picioare o prelată împăturită.

— Unde ţi-e maşina de tuns iarba? îl descusu el.

— Da’ ce vrei să faci cu maşina de tuns iarba, la mine în salon?

— Doamne, ce de întrebări mai pui! Eşti obositor!

Mathias traversă încăperea şi ieşi în grădina din spatele casei, cu Antoine pe urmele lui. Deschise uşa magazioarei, scoase maşina de tuns iarba şi, căznindu-se din răsputeri, o puse pe două bucăţi de scândură aruncate pe acolo. Se asigură că roţile nu mai atingeau solul şi că maşina stătea bine în echilibru. După ce puse maneta ambreiajului în punct mort, trase de cordonul demarorului.

Motorul în doi timpi începu să funcţioneze cu un huruit asurzitor.

— Mă duc după un doctor, zbieră Antoine.

Mathias se întoarse, traversă din nou casa, desfăcu prelata şi se duse în apartamentul lui. Antoine rămase singur, în mijlocul salonului, cu braţele atârnând, întrebându-se ce l-o fi apucat pe prietenul lui. O lovitură teribilă zgudui peretele despărţitor. Urmă o a doua lovitură de baros, şi o gaură de dimensiuni cât se poate de onorabile lăsă să se vadă chipul înveselit al lui Mathias.

— *Welcome Home*! exclamă Mathias, radios, în timp ce mărea spărtura din zid.

— Eşti complet ţicnit! urlă Antoine. Or să ne reclame vecinii!

— Cu zgomotul din grădină, m-ar mira! mai bine ajută-mă, în loc să mă bombăni. În doi, putem termina până diseară!

— Şi după aia? se zborşi Antoine, uitându-se la molozul care îi plouase pe parchet.

— După aia, o să punem peretele în doi saci pentru gunoi, pe

care o să-i ascundem în magazia ta, şi, în câteva săptămâni, îi facem să dispară.

O altă bucată de perete se prăbuşise. Şi, în timp ce Mathias îşi desăvârşea opera, Antoine se gândea deja la finisările necesare pentru ca salonul să-şi regăsească, într-o bună zi, aspectul normal.

În camera de la etaj, Emily şi Louis deschiseseră televizorul, convinşi că buletinul de ştiri va relata neîntârziat despre seismul ce lovise cartierul South Kensington. La căderea serii, dezamăgiţi fiindcă Terra nu se cutremurase, dar mândri că le fusese destăinuit un anumit secret şi încântaţi, totodată, că erau treji la o oră atât de târzie, ajutară la umplerea sacilor cu moloz, pe care Antoine îi ducea în fundul grădinii. A doua zi, McKenzie fu chemat de urgenţă. După tonul lui Antoine, înţelese gravitatea situaţiei. Datoria obligă, aşa că el acceptă să vină, chiar şi într-o zi de duminică. Sosi la volanul camionetei ce aparţinea biroului.

La sfârşitul weekendului, în ciuda câtorva racorduri care mai rămăseseră de făcut la zugrăveala plafonului, Mathias şi Antoine se mutaseră *oficial* împreună. Toată gaşca fu invitată la sărbătorirea evenimentului şi, când McKenzie află că Yvonne primise să iasă din casă pentru această ocazie, se hotărî să rămână cu ei.

Prima discuţie dintre prieteni avu ca subiect decorarea casei. Mobila lui Antoine şi cea a lui Mathias coabitau într-un mod ciudat în aceeaşi încăpere. După spusele lui Mathias, parterul era de o sobrietate aproape mânăstirească. Ba dimpotrivă, declara Antoine, locul era foarte primitor. Toată lumea ajută la căratul mobilei. Un gheridon ce-i aparţinea lui Mathias îşi găsi locul între două fotolii club, care îi aparţineau lui Antoine. După un vot negativ de cinci la unu (Mathias fiind singurul care votase pentru, căci Antoine avusese eleganţa de a se abţine) un covor de origine persană, după Mathias, dar de origine mai degrabă îndoielnică, după Antoine, fu rulat, legat şi depozitat în magazia din grădină.

Pentru a asigura pacea menajului, McKenzie luă comanda operaţiunilor ulterioare, Yvonne fiind singura care avea drept de veto în faţa deciziilor lui. Şi nu pentru că ea hotărâse astfel, ci pentru că, de îndată ce îşi enunţa vreo părere, obrajii şefului de agenţie aveau o anumită tendinţă de a se face ca focul, iar

vocabularul lui, de a se reduce la: „Aveţi perfectă dreptate, Yvonne”.

La sfârşitul serii, parterul fusese reorganizat în întregime. Nu mai rămânea de rezolvat decât problema etajului. Mathias considera că dormitorul lui nu era la fel de frumos ca al celui mai bun prieten al său. Antoine nu vedea în ce măsură era adevărat, dar promise că se va ocupa de asta cât mai repede cu putinţă.

VI

După euforia duminicii, urmă prima săptămână de viaţă în comun, care începu, în mod natural, cu un mic dejun englezesc pregătit de Antoine. Înainte ca toată familia să coboare, acesta strecură, discret, un bileţel sub farfuria lui Mathias, îşi şterse mâinile pe şorţ şi strigă cui avea urechi de auzit că se răcesc ouăle.

— De ce vorbeşti aşa de tare?

Antoine tresări; nu-l auzise pe Mathias venind.

— N-am mai văzut pe nimeni care să fie atât de absorbit când prăjeşte două felii de pâine.

— Data viitoare ai să ţi le prăjeşti tu singur! răspunse Antoine, dându-i farfuria.

Mathias se ridică să-şi toarne o cană de cafea şi observă bileţelul lui Antoine.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Ai să citeşti după aia, stai jos şi mănâncă până nu se răceşte mâncarea.

Copiii sosiră val-vârtej şi le întrerupseră conversaţia. Emily arătă cu un gest autoritar pendula: întârziau la şcoală.

Cu gura plină, Mathias se ridică dintr-o săritură, îşi puse pardesiul, îşi luă fata de mână şi o trase după el spre uşă. Emily abia dacă avu timp să apuce batonul de cereale pe care Antoine i-l arunca din bucătărie, că se şi pomeni alergând cu ghiozdanul în spate pe Clareville Grove.

În timp ce traversau Old Brompton Road, Mathias citi biletul, pe care îl luase cu el, şi se opri brusc. Îşi luă imediat celularul şi formă numărul de acasă.

— Explică-mi şi mie cum e cu chestia asta: să mă întorc cel

târziu la miezul nopţii?

— Carevasăzică, încep din nou: regula nr. 1, fără babysitter; regula nr. 2, fără femei în casă, şi regula nr. 3, putem spune douăşpe jumate, dacă preferi, dar asta-i ultima strigare!

— Am cumva faţă de Cenuşăreasă?

— Scările trosnesc şi n-am chef să ne scoli din somn în fiecare noapte.

— O să-mi scot pantofii.

— Oricum, aş prefera să-i scoţi de când intri.

Şi Antoine închise telefonul.

— Ce-a vrut? întrebă Emily, trăgându-l cu putere de braţ.

— Nimic, mormăi Mathias. Da' ţie cum ţi se pare că începe viaţa în cuplu? îşi întrebă, la rândul lui, fiica, traversând în continuare strada.

*

Luni, copiii fură luaţi de la şcoală de către Mathias. Marţi, îi veni rândul lui Antoine. Miercuri, la prânz, Mathias închise librăria şi se duse cu clasa lui Emily, în calitate de părinte însoţitor, la Muzeul de Ştiinţe Naturale. Fetiţa trebui să fie ajutată de două prietene ca să-l scoată din sala în care erau expuse reproducerile la scară reală după animalele din era jurasică. Taică-său refuza să se mişte din loc atât timp cât tyranozaurul mecanic nu-i dădea drumul din gură trachodonului pe care îl scutura. Deşi învăţătoarea se opunea cu tărie, Mathias insistă, până obţinu câştig de cauză, ca fiecare elev să încerce o dată, împreună cu el, simulatorul de cutremure. Ceva mai târziu, ştiind că Mrs. Wallace avea să refuze şi vizionarea naşterii universului, proiectată pe bolta planetariului la ora douăsprezece şi cincisprezece, Mathias făcu ce făcu şi se pierdură, în momentul în care ea se duse la toaletă, pe la ora douăsprezece şi unsprezece. Când şeful pazei o întrebă cum izbutise să piardă douăzeci şi patru de copii dintr-odată, Mrs. Wallace înţelese brusc unde îi erau elevii. Ieşind din muzeu, Mathias le făcu cinste tuturor cu gofre, ca să fie iertat. Învăţătoarea fiicei sale acceptă să guste una, iar Mathias insistă să o ia şi pe a doua, de data asta cu cremă de castane.

Joi, Antoine era de serviciu la cumpărături. Mathias se ocupă de ele vineri. La supermagazin, vânzătorii nu înţeleseră nici o

vorbă din ceea ce se căznea să le ceară, aşa că el ceru ajutor de la o casieră care se dovedi a fi spaniolă. O clientă voi să-l descurce, dar trebuie să fi fost suedeză ori daneză — Mathias nu află niciodată — şi asta nu schimbă cu nimic datele problemei. La capătul puterilor şi al sectorului de produse congelate, o chemă pe Sophie în faţa raioanelor cu soţ, şi pe Yvonne în faţa celor fără soţ. În cele din urmă, hotărî că, pe lista lui, cuvântul „cotlete” mâzgălit de Antoine se putea citi la fel de bine „pui”; în fond, n-avea decât să scrie şi el mai clar.

Sâmbătă plouă şi toată lumea rămase acasă, studioasă. Duminică seara, în salonul unde se jucau Mathias şi copiii, se încinse un râs nebun. Antoine ridică ochii de pe schiţele lui, văzu chipul radios al celui mai bun prieten al său şi, în acel moment, se gândi că în viaţa lor se instalase fericirea.

*

Luni dimineaţă, Audrey se prezentă în faţa intrării liceului Francez. În timp ce discuta cu directorul de studii, cameramanul filma curtea de recreaţie.

— Din spatele acestei ferestre, a lansat generalul de Gaulle apelul din 18 iunie, spuse domnul Bécherand, arătând spre faţada albă a clădirii principale.

Liceul Francez „Charles de Gaulle” era o instituţie renumită, care avea peste două mii de elevi, de la şcoala primară până la bacalaureat. Directorul o duse să viziteze câteva săli de clasă şi o invită, dacă dorea, să participe la consiliul profesoral care avea loc chiar în după-amiaza acelei zile. Audrey primi cu entuziasm. În cadrul reportajului ei, mărturiile profesorilor ar fi fost cât se poate de preţioase. Îi ceru domnului Bécherand permisiunea de a le lua profesorilor câteva interviuri, iar acesta îi răspunse că se putea înţelege direct cu fiecare dintre ei.

*

Ca în fiecare dimineaţă, Bute Street era în plină fierbere. Camionetele de livrări veneau unele după altele, aprovizionând numeroasele magazine de pe stradă. La terasa unui coffee shop lipit de librăria lui, Mathias sorbea un cappuccino şi îşi citea ziarul, distonând oarecum în mijlocul tuturor mămicilor care se

întâlneau acolo, după ce îşi duseseră copiii la şcoală. Cât despre Antoine, era la biroul lui de peste drum. Nu mai avea decât câteva ore pentru a încheia un studiu pe care avea să-l prezinte, la sfârşitul după-amiezii, unuia dintre cei mai grei clienţi ai agenţiei; unde mai pui că-i promisese şi lui Sophie că o să-i redacteze o nouă scrisoare.

După o dimineaţă de lucru neîntrerupt, venise deja după-amiaza, aşa că îşi invită şeful de agenţie să facă o binemeritată pauză de prânz. Traversară strada şi se duseră la Yvonne.

Răgazul fu de scurtă durată. Clienţii lor trebuiau să vină într-o oră, iar planurile încă nu erau copiate. După ce îşi înghiţi ultima îmbucătură, McKenzie se făcu nevăzut.

Din prag, susură un „La revedere, Yvonne”, căruia aceasta îi răspunse, cu ochii ţintă la registrul contabil, printr-un: „Da, da, chiar aşa, la revedere, McKenzie”.

— N-ai vrea să-i spui şefului tău de agenţie să mă mai slăbească un pic?

— E îndrăgostit de tine. Ce să-i fac eu?

— Ştii câţi ani am?

— Da, dar el e britanic.

— Asta nu scuză totul.

Ea închise registrul şi oftă.

— Deschid un bordeaux grozav, vrei un pahar?

— Nu, dar vreau să vii să-l bei lângă mine.

— Prefer să rămân aici, e mai convenabil pentru clienţi.

Privirea lui Antoine măsură sala pustie; învinsă, Yvonne destupă sticla şi, cu paharul în mână, se duse lângă el.

— Ce nu merge? o întrebă Antoine.

— N-am să mai pot continua multă vreme aşa. Sunt prea obosită.

— Ia-ţi o ajutoare.

— N-am prea mulţi clienţi. Dacă angajez pe cineva, trag obloanele. Şi ţi-aş putea spune că nu mai am mult până atunci.

— Ar trebui să-ţi întinereşti sala.

— Pe patroană ar trebui s-o întineresc, oftă Yvonne. Pe urmă, cu ce bani?

Antoine scoase un pix din buzunarul vestonului şi începu să facă o schiţă pe faţa de masă din hârtie.

— Uite, mă gândesc de mult la chestia asta. Cred că putem găsi o soluţie.

Yvonne îşi lăsă ochelarii să-i alunece pe vârful nasului şi ochii i se luminară de un zâmbet plin de duioşie.

— Te gândeşti de mult la sala mea?

Antoine ridică receptorul telefonului de pe tejghea şi îi ceru lui McKenzie să înceapă şedinţa fără el, pentru că avea să întârzie puţin. Închise şi se întoarse spre Yvonne.

— Bun, acum pot să-ţi explic?

*

Profitând de un moment de acalmie, Sophie îl vizită pe Mathias, ca să-i aducă un buchet de trandafiri de grădină.

— O mică notă de feminitate n-o să strice, îi spuse ea, punând vaza lângă casă.

Telefonul sună. Mathias îşi ceru scuze şi ridică receptorul.

— Bineînţeles că pot să mă duc la şedinţa cu părinţii. Da, nu mă culc până nu te întorci. Atunci, iei tu copiii? Da, şi eu te pup!

Mathias puse telefonul în furcă. Sophie îl privi cu atenţie, apoi se duse la treburile ei.

— Uită tot ce ţi-am spus! adăugă, râzând.

Şi închise uşa librăriei.

*

Mathias ajunse la şedinţă cu întârziere. Avea toate scuzele: librăria nu se golise nici o clipă. Când intră în şcoală, curtea de recreaţie era pustie. Trei învăţătoare, care stătuseră de vorbă sub copertină, tocmai se întorceau în clasele lor. Mathias merse pe lângă zid şi se înălţă pe vârful picioarelor, ca să se uite pe fereastră. Spectacolul era destul de ciudat. Adulţii îi înlocuiseră pe elevi în bănci. În rândul întâi, o mămică ridica mâna pentru a pune o întrebare, un tată şi-o flutura pe a lui, ca să-l vadă învăţătoarea. Categoric, primii din clasă vor rămâne aşa toată viaţa lor.

Mathias n-avea nici o idee despre locul în care trebuia să se ducă; dacă nu şi-ar respecta promisiunea de a-l înlocui pe Antoine la şedinţa cu părinţii din clasa lui Louis, numai urechile lui ar şti ce ar auzi luni de zile după aceea. Spre marea lui uşurare, o tânără femeie traversa curtea. Mathias alergă după ea.

— Domnişoară, clasa a II-a A, vă rog!

— Aţi ajuns prea târziu, şedinţa tocmai s-a terminat.

Chiar acum am ieşit de acolo.

Recunoscându-şi brusc interlocutoarea, Mathias se felicită pentru şansa care i se oferea. Luată pe nepregătite, Audrey strânse mâna pe care i-o întindea el.

— V-a plăcut cartea?

— Lagarde şi Michard?

— Am nevoie de un imens serviciu. Eu sunt în clasa a II-a B, dar tatăl lui Louis a fost reţinut la birou, aşa că m-a rugat să…

Audrey avea un farmec incontestabil, iar Mathias, unele dificultăţi în a-şi controla spusele.

— Clasa, nivelul adecvat? murmură el.

— Da, aşa cred…

Dar conversaţia le fu întreruptă de clopoţelul şcolii, care sună chiar atunci. Copiii umplură curtea. Audrey îi spuse lui Mathias că îi făcuse plăcere să-l revadă. Ea începuse să se îndepărteze, când, la rădăcina unui platan, se formă un grup de copii. Ridicară amândoi capul: un băieţel se căţărase în copac şi acum rămăsese pe una dintre ramurile de sus. Micuţul se afla într-un echilibru precar. Mathias se repezi fără să stea pe gânduri, se agăţă de trunchi şi dispăru printre frunze.

Audrey auzi vocea librarului, care voia s-o liniştească.

— Gata, am ajuns la el!

Cu chipul palid, agăţat în vârful copacului, Mathias îl fixa pe puştiul aşezat pe o cracă, în faţa lui.

— Bun! Ei bine, acum stăm amândoi ca doi nătărăi, îi spuse băieţelului.

— O să mă certe? întrebă copilul.

— Păi, n-ar fi degeaba, dacă vrei să ştii părerea mea.

După câteva secunde, frunzele începură să foşnească şi un supraveghetor apăru în vârful unei scări.

— Cum te cheamă? întrebă omul.

— Mathias!

— Îl întrebam pe ăla mic…

Copilul se numea Victor. Supraveghetorul îl cuprinse cu braţul.

— Acum, ascultă-mă bine, Victor. Scara are patruzeci şi şapte de trepte. O să le numărăm împreună, iar tu nu te uiţi în jos, de acord?

Mathias îi văzu pe amândoi dispărând printre frunze. Vocile se

pierdură. Singur, înlemnit, fixa orizontul.

Când supraveghetorul îl invită să coboare, Mathias îi mulţumi din inimă. Dacă tot se urcase atât de sus, măcar să se bucure puţin de privelişte. Îl rugă totuşi pe bărbat, dacă nu vede vreun inconvenient, să-i lase scara.

*

Şedinţa se încheiase. McKenzie îi însoţi pe clienţi până pe palier. Antoine traversă agenţia şi deschise uşa biroului său. Acolo, îi găsi pe Emily şi pe Louis, care îl aşteptau pe canapeaua din hol. În sfârşit, li se termina calvarul. Venise clipa întoarcerii acasă.

În seara aceea, Cluedo şi cartofii prăjiţi aveau să-i răsplătească pentru ora pierdută. Emily acceptă târgul şi îşi puse lucrurile în ghiozdan. Louis alerga deja spre lift, făcând slalom printre planşetele de desen. Băieţelul apăsă pe toate butoanele şi, după o vizită inopinată la subsol, ajunseră, în sfârşit, în holul clădirii.

Din spatele vitrinei sale, Sophie îi urmărea în timp ce veneau pe Bute Street. Copiii îl trăgeau pe Antoine de poalele vestonului. El îi trimise o sărutare de pe trotuarul din faţă.

— Unde e tata? întrebă Emily, văzând librăria închisă.

— La şedinţa cu părinţii, răspunse Louis, dând din umeri.

*

Chipul lui Audrey apăru din frunziş.

— Începem ca data trecută? îi spuse, cu o voce liniştitoare, lui Mathias.

— E mult mai sus, nu?

— Metoda e aceeaşi, un picior după altul şi i nu vă uitaţi deloc în jos, îmi promiteţi?

În acea clipă a vieţii sale, Mathias i-ar fi promis şi luna de pe cer celui care i-ar fi cerut-o. Audrey adăugă:

— Data viitoare, când veţi dori să ne vedem, nu va fi nevoie să vă daţi atâta osteneală.

Făcură o pauză la a douăzecea treaptă, apoi alta, la a zecea. Când tălpile lui Mathias atinseră pământul, curtea rămăsese pustie. Era aproape ora opt.

Audrey îi propuse să-l însoţească până în mica piaţă din faţa şcolii. Paznicul închise poarta în urma lor.

— De data asta, am fost de-a dreptul caraghios, nu-i aşa?

— Ba nu, aţi fost curajos…

— Când aveam cinci ani, am căzut de pe un acoperiş.

— Adevărat? întrebă Audrey.

— Nu… nu-i adevărat.

Obrajii lui începeau să-şi recapete culorile. Ea îl privi lung, fără să spună nimic.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Tocmai aţi făcut-o, răspunse ea.

Vântul o făcea să tremure.

— Duceţi-vă acasă, o sa răciţi, murmură Mathias.

— Şi dumneavoastră o să răciţi, îi răspunse ea.

Pe când Audrey se îndepărta, Mathias ar fi vrut ca timpul să se oprească în loc. În mijlocul acelui trotuar pustiu, fără să ştie de ce, ea începea deja să-i lipsească. Atunci când o strigă, Audrey făcuse doisprezece paşi şi, deşi n-ar fi recunoscut niciodată în faţa lui, îl numărase pe fiecare.

— Cred că am un Lagarde şi Michard, secolul al XIX-lea.

Audrey se întoarse.

— Iar eu cred că mi-e foame, îi răspunse ea.

*

Pretindeau că sunt înfometaţi, totuşi, când le debarasă masa, Yvonne se îngrijoră văzându-le farfuriile abia atinse. Urmărind de la tejghea privirea pe care Mathias o arunca asupra buzelor lui Audrey, înţelese că nu era de vină mâncarea ei. Cât fu seara de lungă, îşi mărturisiră pasiunile: Audrey pentru fotografie, Mathias pentru vechile manuscrise. Anul trecut, achiziţionase o scrisoare redactată de mâna lui Saint-Exupéry. Nu era decât un bileţel scris în fugă de pilotul ce se pregătea de zbor, însă, pentru colecţionarul care era Mathias, faptul că îl ţinea în mână îi oferea o plăcere de nespus. Mărturisi cum uneori, seara, în singurătatea lui de la Paris, scotea nota din plicul ei, desfăcea hârtia cu infinite precauţii, apoi închidea ochii, iar imaginaţia îl transporta pe terenul unei piste din Africa. Auzea vocea mecanicului, strigând „contact”, şi se întindea spre pala elicei, ca să pună în funcţiune motorul. Pistoanele începeau să zumzăie, iar lui îi era de ajuns

să-şi dea capul pe spate ca să simtă vântul deşertului zgâriindu-i obrajii. Audrey înţelegea emoţiile lui Mathias. Când ea privea poze vechi, i se întâmpla să se pomenească în anii 1920, mergând pe străduţele din Chicago. În fundul unui bar, bea alcool în tovărăşia unui tânăr trompetist, muzician de geniu, pe care amicii îl botezaseră Satchmo[3].

Şi, când noaptea era calmă, asculta un disc, iar Satchmo o făcea să se plimbe pe liniile partiturilor. În alte seri, alte fotografii o introduceau în febra cluburilor de jazz, unde dansa pe ritmul unui ragtime îndrăcit şi se ascundea când poliţia făcea vreo razie.

Aplecată ore în şir asupra unei fotografii făcute de William Claxton, regăsise povestea unui muzician atât de frumos, atât de pasionat, încât îi căzuse cu tronc.

Simţind o undă de gelozie în vocea lui Mathias, adăugă că Chet Baker murise în 1988, la vârsta de cincizeci şi nouă de ani, căzând de la fereastra camerei sale aflate la etajul al doilea, într-un hotel din Amsterdam.

Yvonne tuşi uşor în spatele tejghelei: restaurantul se închidea. Sala era goală. Mathias plăti nota şi ieşiră amândoi în Bute Street. În spatele lor, luminile vitrinei se stinseră. El ar vrut să se plimbe de-a lungul fluviului. Însă ea trebuia să plece, era târziu. A doua zi o aşteptau multe treburi. Îşi dădură seama că, în cursul serii, nu vorbiseră nici despre viaţa lor, nici despre trecut şi nici măcar despre profesie. Dar îşi împărtăşiseră câteva vise şi momente imaginare; la urma urmei, pentru această primă întâlnire era o conversaţie frumoasă. Îşi dădură numerele de telefon. Conducând-o până în South Kensington, Mathias ridică în slăvi meseria de învăţătoare: să-ţi dedici viaţa copiilor era ceva de o generozitate fără seamăn. Cât despre şedinţa cu părinţii, se descurcă el, o să-i îndruge ceva lui Antoine, când l-a lua la întrebări. Audrey nu pricepea deloc despre ce tot vorbea, dar momentul era plăcut, aşa că fu de acord. El îi întinse o mână stângace, ea îl sărută uşor pe buze. Şi, când taxiul porni spre cartierul Brick Lane, Mathias o luă, cu inima uşoară, pe Old Brompton.

Când păşi pe Clareville Grove, ar fi putut să jure că arborii care

---

[3] Satchmo — porecla (Such a [big] mouth = gură mare) purtată de trompetistul Louis Armstrong.

se plecau sub bătaia vântului îl salutau pe el. Oricât de prostesc ar părea, nesigur şi, în acelaşi timp fericit, le răspunse cu un semn din cap. Urcă tiptil treptele peronului şi învârti uşurel cheia în broască. Uşa abia dacă scârţâi. Mathias intră în salon.

Ecranul computerului lumina biroul în care lucra Antoine. Cu nesfârşite precauţii, Mathias îşi scoase pardesiul. Se îndreptă, ţinându-şi pantofii în mână, spre scară. Deodată, vocea colocatarului său îl făcu să tresară.

— Ai văzut cât e ceasul?

Antoine îl mustra din priviri. Mathias făcu stânga-mprejur şi se duse la birou. Luă sticla cu apă minerală de pe el, o goli dintr-o sorbitură şi o puse la loc, căznindu-se să caşte.

— Bun, mă duc, zise el, întinzându-se. Sunt absolut stors.

— Unde te duci, mai precis? întrebă Antoine.

— Păi, la mine, răspunse Mathias, arătându-i etajul.

Îşi îmbrăcă din nou pardesiul şi se îndreptă spre scară, dar Antoine îi dădu înainte cu întrebările.

— Cum a fost?

— Bine. Mă rog, aşa cred, răspunse Mathias, cu aerul ăluia care habar n-are despre ceea ce i se vorbeşte.

— Ai văzut-o pe doamna Morel?

Cu chipul încordat, Mathias îşi strânse pe lângă gât gulerul pardesiului.

— De unde ştii?

— Ai fost sau n-ai fost la şedinţa cu părinţii?

— Evident, răspunse Mathias, sigur pe el.

— Prin urmare, ai văzut-o pe doamna Morel?

— Bineînţeles că am văzut-o pe doamna… Morel!

— Perfect! Şi — de vreme ce îţi pui întrebarea asta — ştiu pentru că eu ţi-am spus să te duci s-o vezi, continuă Antoine, cu o voce voit calmă.

— Păi, sigur! Chiar aşa şi e, tu mi-ai spus! exclamă Mathias, uşurat să vadă apărând un licăr de lumină la capătul unui tunel lung şi întunecos.

Antoine se ridică, şi începu să se plimbe de colo-colo, prin birou. Mâinile încrucişate la spate îi dădeau un aer profesoral, care îl cam intimida pe prietenul său.

— Vasăzică, ai văzut-o pe învăţătoarea fiului meu, ceea ce este bine. Acum, să ne concentrăm; încearcă să faci un mic efort… mi-ai putea prezenta o dare de seamă a şedinţei cu

părinţii?

— Ah… de-aia mă aşteptai? întrebă, cu un aer nevinovat, Mathias.

După privirea pe care i-o aruncă Antoine, Mathias înţelese că libertatea lui de a improviza se restrângea cu fiecare secundă; calmul prietenului său n-avea să mai dureze mult; atacul era singura apărare posibilă.

— Măi să fie, da' ce te băşici aşa? Am fost acolo în misiune comandată. Ce-oi fi vrând să-ţi spun?

— Ce ţi-a povestit învăţătoarea! Ar fi un început bun… şi chiar un sfârşit bun… la ora asta.

— E perfect! Fii-tu e absolut perfect, la toate materiile. La începutul anului, învăţătoarea chiar s-a temut niţel să nu fie cumva supradotat. Pentru părinţi e un motiv de mândrie, chiar dacă un astfel de copil e mai greu de stăpânit. Dar fii pe pace, Louis este doar un elev excelent. Asta e, ţi-am spus tot. Acum, ştii atât cât ştiu şi eu. Eram aşa de încântat, încât am lăsat-o să creadă că sunt unchiul lui. Eşti mulţumit?

— Nu-mi mai încap în piele! spuse Antoine furios şi se aşeză din nou la birou.

— Eşti nemaipomenit! Eu îţi spun că fii-tu este în topul carierei lui de şcolar şi tu îmi faci mutre. Măi, dar nu eşti deloc uşor de mulţumit, moşule!

Antoine deschise un sertar şi scoase o foaie de hârtie pe care o flutură, ţinând-o cu vârful degetelor.

— Sunt nebun de fericire! Ca părinte al unui copil care nu are nici măcar un calificativ „mediu” la istorie şi geografie, care are abia un „suficient” la franceză şi doar un „mediocru” la aritmetică, sunt de-a dreptul surprins şi flatat de comentariul învăţătoarei.

Antoine puse carnetul de elev al lui Louis pe birou şi îl împinse spre Mathias, care se apropie întrebător, îl citi şi îl puse imediat la loc.

— Păi, e vorba de o eroare administrativă; se întâmplă o droaie de chestii de astea în cazul celor mari, aşa că nu văd de ce ar fi scutiţi de ele cei mici! comentă el, cu o rea-credinţă vecină cu indecenţa. Bun, mă duc să mă culc. Te simt încordat şi nu-mi place deloc când eşti încordat, somn uşor!

De data asta, Mathias se îndreptă cu paşi hotărâţi spre scară. Antoine îl chemă înapoi pentru a treia oară. El îşi ridică ochii spre

cer şi se întoarse în silă.

— Ce mai e?

— Cum o cheamă?

— Pe cine?

— Asta ai să-mi spui tu… pe cea care te-a făcut să lipseşti de la şedinţa cu părinţii, de exemplu. Măcar e drăguţă?

— Foarte! mărturisi, în cele din urmă, Mathias, încurcat.

— Aha! Asta era! Cum se numeşte? insistă Antoine.

— Audrey.

— Şi nume drăguţ… Audrey şi mai cum?

— Morel…, suflă Mathias, cu o voce abia auzită.

Antoine ciuli urechea, cu infima speranţă că nu auzise bine numele rostit de Mathias. Pe chip i se citea, de-acum, neliniştea.

— Morel? Cam ca… doamna Morel?

— Cam aşa ceva…, spuse Mathias, nespus de încurcat, de data asta.

Antoine se ridică şi îşi privi prietenul, salutând, cu sarcasm, isprava acestuia.

— Când ţi-am cerut să mergi la o „întâlnire” la şcoală, tu chiar ai luat-o de bună!

— Păi, ştiam eu, n-ar fi trebuit să-ţi spun nimic! zise Mathias, îndepărtându-se.

— Poftim? zbieră Antoine. Adică tu vorbeşti chiar despre aşa ceva? Scapă-mă şi pe mine de o îndoială: din lista de tâmpenii pe care nu trebuie să le faci niciodată, crezi că ţi-a scăpat vreuna sau le-ai epuizat pe toate?

— Ascultă, Antoine, hai să nu exagerăm: m-am întors singur-singurel, ba chiar înainte de miezul nopţii.

— Adică, după toate astea, te mai şi feliciţi că n-ai adus-o pe învăţătoarea fiului meu acasă? Formidabil! Mulţam fain! Măcar aşa n-o s-o vadă şi el puţintel la nudul gol, când o să-şi ia micul dejun.

Nemaigăsind altă scăpare decât fuga, Mathias urcă la etaj. Paşii lui păreau să scandeze, pe fiecare treaptă, reproşurile făcute de Antoine.

— Eşti jalnic! mai strigă acesta în urma lui.

Mathias ridică mâna, ca semn că se predă.

— Hai, gata, bine, o să găsesc eu o soluţie!

Când Mathias intră în camera lui, îl auzi pe Antoine, de la parter, care îl acuza că, după toate astea, mai avea şi un gust cât

se poate de prost. Îşi închise uşa, se lungi în pat şi oftă, descheindu-şi pardesiul la gât.

În birou, Antoine apăsă pe tastatura computerului. Pe ecran, o maşină de Formula 1 trecu năprasnic peste bariera de protecţie.

La ora trei dimineaţa, Mathias încă se mai plimba de la un capăt al camerei la celălalt. La ora patru, în izmene, se aşeză în faţa unui secretaire pus lângă fereastră şi începu să-şi roadă stiloul. Puţin mai târziu, aşternu primele cuvinte ale unei scrisori către doamna Morel. La ora şase, coşul de hârtii primea a unsprezecea ciornă pe care Mathias o arunca în el. La ora şapte, cu părul vâlvoi, reciti pentru ultima oară textul scrisorii şi îl strecură în plic. Treptele scării trosneau: Emily şi Louis coborau în bucătărie. Cu urechea lipită de uşa, urmări zgomotele din timpul micului dejun şi, când îl auzi pe Antoine chemându-i pe copii ca să-i ducă la şcoală, îşi puse în grabă un halat de baie şi se năpusti la parter. Mathias îl ajunse pe Louis pe peron. Îi înmână epistola, dar, până să-i poată explica ceva copilului, Antoine o înhăţă şi le spuse lui Emily şi lui Louis să-l aştepte niţel mai încolo, pe trotuar.

— Un bilet de despărţire; asta voiai, nu?

— Adică, nu eşti în stare să-ţi faci tu singur comisioanele? Ai nevoie să-i amesteci pe copii în chestia asta? şopti Antoine, trăgându-l pe Mathias ceva mai la o parte.

— Credeam că e mai bine aşa, bâigui acesta din urmă.

— Pe deasupra, mai eşti şi laş! pufni în râs Antoine şi se duse la copii.

Urcând în maşină, băgă totuşi biletul în ghiozdanul fiului său. Cabrioleta se îndepărtă. Mathias închise uşa casei şi urcă în baie, ca să se pregătească. Pe buze, purta un zâmbet ciudat.

*

Uşa florăriei se deschise. Din odăiţa aflată în spatele prăvăliei, Sophie recunoscu paşii lui Antoine.

— Te iau să bei o cafea? întrebă el.

— Ah, tu ai mina aia de zile rele, îi răspunse ea, ştergându-şi dosul mâinii pe halat.

— Ce-ai păţit? se interesă Antoine, văzând tifonul pătat de sânge de pe degetul lui Sophie.

— Nimic. E doar o tăietură, dar nu se închide. Nici nu s-ar putea, cu toată apa asta.

Antoine îi luă mana, îndepărtă leucoplastul şi făcu o strâmbătură. Fără s-o lase pe Sophie să discute, o duse la dulăpiorul cu medicamente, îi curăţă rana şi-i refăcu pansamentul.

— Dacă nu-ţi trece în două zile, te duc la doctor, mormăi el.

— Bun, hai să bem cafeaua aia, îi răspunse Sophie, scuturându-şi degetul înfăşat ca o păpuşă. Şi îmi spui ce te supără!

Ea puse zăvorul, îşi bagă cheia în buzunar şi îşi trase de braţ prietenul.

*

În faţa librăriei, aştepta un client nerăbdător. Mathias mergea pe jos pe Bute Street, Antoine şi Sophie veneau din sens opus. Prietenul său nu-i aruncă nici măcar o privire şi intră în bistroul lui Yvonne.

*

— Ce e cu voi doi? întrebă Sophie, punând jos ceaşca de cafea cu frişcă.

— Ti-ai făcut mustăţi!

— Mulţumesc, eşti foarte drăguţ!

Antoine îşi luă şerveţelul şi şterse buzele lui Sophie.

— Ne-am ciorovăit niţel în dimineaţa asta.

— Ei, amice, viaţa de cuplu nu poate fi perfectă în fiecare zi!

— Tu râzi de mine? întrebă Antoine, privind-o pe Sophie, care abia îşi stăpânea râsul.

— Şi din ce v-aţi luat?

— Din nimic, las-o încurcată.

— Tu ar trebui s-o laşi încurcată… dacă ai vedea ce mutră ai… Chiar nu vrei să-mi spui despre ce e vorba? Un sfat de la o fată poate fi întotdeauna de folos, nu?

Antoine îşi privi prietena, lăsându-se şi el molipsit de zâmbetul pe care ea îl afişa, acum, fără nici o reţinere. Îşi scotoci prin buzunarele vestonului şi îi întinse un plic.

— Poftim, sper să-ţi placă.

— Întotdeauna îmi plac.

— Eu nu fac decât să pun pe hârtie ce îmi ceri tu să scriu, o asigură Antoine, recitind textul.

— Da, dar o faci cu vorbele tale şi, mulţumită ţie, ale mele capătă un sens pe care eu nu reuşesc să-l exprim.

— Eşti sigură că tipul ăsta te merită cu adevărat? Pentru că îţi pot spune un lucru — şi nu fiindcă le scriu eu — da, dacă aş primi nişte scrisori ca astea, oricâte obligaţii personale ori profesionale aş fi avut, îţi jur că, până acum, aş fi venit să te răpesc.

Sophie îşi întoarse privirea.

— N-am vrut să spun asta, se scuză Antoine, mâhnit, luând-o în braţe.

— Vezi, din când în când ar trebui să fii atent la ceea ce spui. Nu ştiu ce motiv aţi avut de v-aţi certat, dar asta este, categoric, o pierdere de vreme, aşa că ia-ţi telefonul şi sună-l.

Antoine îşi puse ceaşca de cafea pe masă.

— De ce să fiu eu ăla care trebuie să facă primul pas? Bodogăni el.

— Fiindcă vă puneţi amândoi aceeaşi întrebare, o să vă amărâţi ziua fără nici un rost.

— Poate, dar acum de vină este el.

— Şi ce lucru aşa de grav a putut face?

— Am dreptul să-ţi spun că a făcut o tâmpenie, dar asta nu înseamnă că o să-l torn.

— Doi ţânci... Şi nici unul nu e mai breaz decât celălalt. Şi-a cerut iertare?

— Într-un anumit fel, da... răspunse Antoine, gândindu-se din nou la bileţelul pe care Mathias i-l încredinţase lui Louis.

Sophie ridică receptorul telefonului de pe tejghea şi îl împinse spre el.

—Cheamă-l!

Antoine puse receptorul la loc, în furcă.

— Mai bine mă duc pe la el, să-l văd, spuse, ridicându-se.

Plăti cafelele, după care ieşiră amândoi în Bute Street. Sophie nu intră în florărie până nu-l văzu pe Antoine trecând pragul librăriei.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Mathias, ridicându-şi ochii din cartea pe care o citea.

— Cu nimic, am trecut şi eu aşa, ca să văd dacă toate-s bune.

— Toate-s bune, mulţumesc, spuse Mathias, dând pagina.

— Ai lume?

— Nici ţipenie, de ce?

— Mă plictisesc, şopti Antoine.

Şi întoarse plăcuţa atârnată la uşă, cu partea pe care scria „Închis” în afară.

— Hai, vino să dăm o raită.

— Credeam că ai de lucru de dai în brânci!

— Mai termină odată cu discuţiile!

Antoine ieşi din librărie, se aşeză la volanul maşinii pe care o parcase în faţa vitrinei şi claxonă de două ori. Mathias puse cartea deoparte, bodogănind, şi ieşi după el în stradă.

— Unde mergem? întrebă, urcând în maşină.

— Tragem chiulul de la librărie!

Maşina Austin Healey o lua pe Queen’s Gate, traversă Hyde Park şi merse spre Notting Hill. Mathias ochi un loc la intrarea în piaţa Portobello. Trotuarele erau pline de tarabele comercianţilor ce vindeau lucruri de ocazie. Coborâră şi se opriră în faţa fiecărui stand. La o negustorească de haine vechi, Mathias încercă un veston cu dungi late şi o şapcă având motive asortate, apoi se întoarse spre Antoine, ca să-i ceară părerea. Acesta se îndepărtase, prea jenat ca să rămână lângă el. Mathias puse haina la loc, pe umeraş, şi îi declară vânzătoarei că Antoine n-avea deloc gust. Se aşezară pe terasa braseriei *Electric.* Două tinere drăguţe, în rochii de vară, mergeau pe stradă. Privirile li se întâlniră; fetele le zâmbiră, văzându-şi de drum.

— Am uitat, zise Antoine.

— Dacă e vorba de portofel, nu fi îngrijorat, fac eu cinste, spuse Mathias şi luă nota de plată de pe farfurioară.

— Sunt şase ani de când trăiesc în costumul ăsta de tătic-cloşcă şi îmi dau seama el nici măcar nu mai ştiu cum să intru în vorbă cu o femeie. Într-o zi, băiatul meu o sa-mi ceară să-l învăţ cum să agaţe fetele, iar eu n-am să ştiu ce să-i spun. Am nevoie de tine, ar trebui să mă înveţi din nou totul, de la început.

Mathias îşi bău sucul de roşii dintr-o sorbitură şi puse paharul pe masă.

— Ar trebui să ştii ce vrei. Tu nici măcar nu-i dai voie vreunei femei să ne intre în casă!

— N-are nici o legătură! Eu îţi vorbeam despre seducţie. Bun, las-o baltă!

— Vrei să ştii tot adevărul? Şi eu am uitat, moşule!

— De fapt, nici nu cred ca am ştiut vreodată! oftă Antoine.

— Cu Karine ai ştiut destul de bine, nu?

— Karine mi-a făcut un copil şi, după aia, a plecat să se ocupe de copiii altora. În privinţa reuşitei sentimentale, cred ca e loc şi de mai bine, nu? Hai, vino! La muncă!

Părăsiră terasa şi o porniră pe strada, păşind unul lângă altul.

— Te deranjează dacă încerc din nou vestonul ăla? Şi, de data asta, vreau să-mi spui cu adevărat ce părere ai!

— Dacă-mi juri că îl porţi în faţa copiilor, ţi-l cumpăr chiar eu!

Întorşi în South Kensington, Antoine îşi lăsă Austinul în faţa biroului. Opri motorul şi aşteptă câteva minute înainte de a coborî din maşină.

— Îmi pare foarte rău pentru aseară, poate că am mers prea departe.

— Nu, nu, fii pe pace, îţi înţeleg reacţia, spuse Mathias, puţin înţepat.

— Nu eşti sincer!

— Păi, nu, nu sunt sincer!

— E chiar aşa cum mi-am închipuit, încă îmi porţi pică!

— Bun, ascultă, Antoine. Dacă ai ceva de spus în această privinţă, spune. Eu chiar am de lucru!

— Şi eu, răspunse Antoine, coborând din maşină.

Şi, în timp ce intra în clădirea unde se afla biroul său, auzi vocea lui Mathias din spate.

— Mulţam că ai trecut pe la mine, m-a impresionat foarte mult gestul tău!

— Ştii, nu-mi place când ne luăm la harţă, răspunse Antoine, întorcându-se spre el.

— Nici mie.

— Hai să nu mai vorbim despre asta; gata, a trecut.

— Da, a trecut, repetă Mathias.

— Te întorci târziu diseară?

— De ce?

— I-am promis lui McKenzie că-l duc să ia cina la Yvonne… ca să-i mulţumesc că a venit acasă să ne ajute, aşa că, dacă ai putea să stai cu copiii, ar fi foarte bine.

Întors în librărie, Mathias ridică receptorul şi îi telefonă lui Sophie.

Telefonul sună. Sophie îi ceru scuze clientei sale.

— Bineînţeles că pot, spuse ea.

— Nu te deranjează? insistă Mathias, la celălalt capăt al firului.

— Totuşi, nu-ţi ascund că nu-mi place deloc ideea de a-l minţi pe Antoine.

— Nu-ţi cer să-l minţi, ci doar să nu-i spui nimic.

Pentru Sophie, frontiera dintre minciună şi omisiune era foarte subţire, dar acceptă totuşi să-i facă lui Mathias serviciul cerut. Avea să închidă prăvălia ceva mai devreme, ca să ajungă la el, aşa cum promisese, pe la ora şapte. Mathias închise telefonul.

VII

Yvonne profita de calmul după-amiezii pentru a-şi mai pune puţin în ordine depozitul de la subsol. Privi lada din faţa ei: vinul de Château-Labegorce-Zédé era preferatul ei, aşa că păstra cu sfinţenie nespus de rarele sticle pe care le avea, pentru ocazii excepţionale. Dar ocazii excepţionale nu prea mai avusese de mulţi ani. Îşi trecu mâna peste stratul subţire de praf care acoperea lemnul, amintindu-şi cu emoţie acea seară de mai când Manchester United câştigase Cupa Angliei. Durerea de sub sân o apucă pe nepusă masă. Yvonne se încovrigă, căutând aerul de care, dintr-odată, ducea lipsă. Se rezemă de scara ce urca în restaurant şi îşi căută medicamentul în buzunarul şorţului. Degetele înţepenite se căzneau să ţină flaconul. Izbuti cu greu să-i ridice capacul, îşi puse trei comprimate în palmă şi le aruncă pe gât, dându-şi capul pe spate ca să le înghită mai uşor.

Sleită de durere, se aşeză chiar pe jos şi aşteptă ca ştiinţa chimiei să-şi îndeplinească opera. Dacă Dumnezeu n-o chema la el astăzi, îşi spuse ea, inima avea să i se potolească în câteva minute şi totul va fi bine; mai avea încă atâtea lucruri de făcut! Îşi făgădui să accepte viitoarea invitaţie a lui John Glover în Kent, mă rog, dacă avea s-o reînnoiască, fiindcă ea îi spusese de atâtea ori nu. În ciuda pudorii, în ciuda refuzurilor ei, acest bărbat îi lipsea. Trebuie oare ca oamenii să se îndepărteze, pentru ca noi să ne dăm seama ce rol ocupau în viaţa noastră? John se aşeza în sală zilnic, dar o fi observat oare că farfuria lui

era diferită de a celorlalţi clienţi?

Trebuie să fi ghicit: John era un om discret, la fel de pudic ca ea, dar intuitiv. Yvonne se bucura că Mathias îi preluase librăria. Când John o anunţase că se va retrage, ea fusese aceea care pomenise de un succesor, ca să nu i se irosească munca de o viaţă întreagă. Şi, apoi, văzuse aici o ocazie perfectă pentru ca Mathias să fie lângă ai lui; de aceea, îi sugerase ideea şi lui Antoine, ca să se familiarizeze cu ea, ca să şi-o asume, astfel încât, până la urmă, să creadă că lui îi dăduse prin minte. Când Valentine îi împărtăşise dorinţa ei de a se întoarce la Paris, Yvonne îşi imaginase imediat care ar fi fost consecinţele pentru Emily. Nu-i plăcea să se amestece în treburile altora, însă, de data asta, bine făcuse că intervenise puţintel în destinul celor pe care-i iubea. Cu toate astea, fără John, nimic nu mai era la fel. Într-o zi, de bună seamă că avea sa i-o spună.

Yvonne îşi ridică privirea. Becul atârnat în tavan începu să se învârtească, luând cu el, ca într-un balet, fiecare obiect din încăpere. Pereţii se ondulau; asupra ei apăsa o forţa teribilă, împingând-o înapoi. Balustrada îi scăpa din mână. Ea respiră adânc şi închise ochii, înainte ca trupul să-i cadă într-o parte. Capul i se aşeză uşor pe pământul moale. Îşi auzi bătăile inimii în urechi, apoi nimic.

Purta o fustiţă înflorată şi o bluziţă de bumbac. Era ziua ei: împlinea şapte ani. Tata o ţinea de mână. Ca să-i facă o plăcere, el cumpărase două bilete la roata mare şi, când bara de protecţie se aşezase în dreptul nacelei lor, se simţise mai fericită ca niciodată. Sus de tot, tatăl ei îi arătase cu degetele spre depărtări. Mâinile lui erau minunate. Mângâind cu un singur gest acoperişurile oraşului, el rostise nişte cuvinte magice: *„De acum, oraşul îţi aparţine; pentru tine, nimic nu va fi imposibil, dacă vrei ceva cu adevărat”.* Ea era mândria lui, raţiunea lui de a fi, cel mai frumos lucru pe care îl făcuse în viaţa lui de bărbat. Şi o puse să-i promită că n-o să-i spună nimic mamei, care poate că ar fi fost niţel geloasă. Yvonne râsese, căci ştia că tata o iubea pe mama la fel de mult ca pe ea. Într-o dimineaţă îngheţată din primăvara următoare, alergase după el, pe stradă. Doi bărbaţi în costume de culoare închisă veniseră sa-l ia de acasă. De-abia când a împlinit zece ani, mama i-a mărturisit adevărul: tata nu plecase în călătorie de afaceri. Fusese arestat de miliţia franceză

şi nu se mai întorsese niciodată.

În timpul Ocupaţiei, în chiţimia de sub scară, care îi servea drept cameră, fetiţa îşi imaginase ca tăticul ei evadase. Când tipii ăia ticăloşi se întorseseră cu spatele, el îşi desfăcuse legăturile şi distrusese scaunul pe care îi torturau. Adunându-şi puterile, fugise prin subteranele comisariatului şi se făcuse nevăzut, pe o uşă care rămăsese deschisă.

După ce ajunsese la oamenii din rezistenţă, plecase în Anglia. Şi, în timp ce mama şi ea se descurcau cum puteau în Franţa aceea tristă, el lucra împreună cu un general care nu se dăduse bătut. Şi, în fiecare dimineaţă, la sculare, şi-l imagina pe tata cum visează s-o caute la telefon. Dar, în odăiţa unde se ascundea împreună cu maică-sa nu exista aşa ceva.

Când a ajuns la vârsta de douăzeci de ani, un ofiţer de poliţie i-a sunat, într-o zi, la uşă. Pe vremea aceea, Yvonne locuia într-o garsonieră, deasupra spălătoriei unde era angajată. Într-o groapă din mijlocul pădurii Rambouillet fuseseră găsi te rămăşiţele pământeşti ale tatălui ei. Tânărul era sincer mâhnit că îi aducea o veste atât de tristă, cu atât mai mult cu cât autopsia confirmase că gloanţele care îi găuriseră ţeasta ieşiseră din ţeava unui pistol franţuzesc. Zâmbind, Yvonne îl liniştise: se înşela, tatăl ei probabil că era mort, căci, de la sfârşitul războiului, nu mai aflase nimic despre el, însă era îngropat undeva în Anglia. Arestat de miliţie, reuşise să scape şi ajunsese la Londra. Poliţistul îşi luase inima în dinţi. În buzunarul celui mort fuseseră găsite nişte acte care îi atestau, fără nicio îndoială, identitatea.

Yvonne luă portvizitul pe care i-l întindea poliţistul. Deschise actul de identitate îngălbenit şi pătat de sânge, mângâie fotografia, fără să înceteze să zâmbească. Şi, închizând uşa, se mulţumi să spună, cu o voce blândă, că tatăl ei trebuie să le fi aruncat în timpul evadării. Cineva le furase, nimic mai simplu.

Aşteptase până seara ca să desfacă scrisoarea ascunsă sub apărătoarea de piele. O citise şi învârtise între degete cheiţa unei casete de depunere, pe care tatăl ei o pusese în plic.

După moartea primului ei bărbat, Yvonne a vândut spălătoria pe care o cumpărase cu preţul unor ore de muncă săptămânală pe care nici un membru al secţiei sindicale din care făcea parte nu le-ar fi crezut posibile. S-a îmbarcat la Calais, pe un feribot care traversa Marea Mânecii, şi a sosit la Londra într-o după-

amiază de vară, având ca unic bagaj o valiză. S-a oprit în faţa unei clădiri albe şi mari, din cartierul South Kensington. Îngenuncheată la rădăcina unui copac care umbrea o mică piaţă circulară, a făcut cu mâna ei o gropiţă în pământ. A aşezat înăuntru un carnet de identitate îngălbenit, pătat cu sânge închegat, şi a murmurat: „Am ajuns”.

Când a întrebat-o un poliţist ce face acolo, ea s-a ridicat şi a răspuns plângând:

— Am venit să-i aduc tatei actele. Nu ne-am mai văzut din timpul războiului.

Yvonne începea să-şi revină. Se ridică încet. Inima ei îşi regăsise ritmul normal. Urcă scara şi, ajungând în sală, se hotărî să-şi schimbe şorţul. În timp ce îşi înnoda cordonul la spate, intră o tânără, care se instală la bar. Comandă un alcool, cel mai tare. Yvonne o măsură, îi turnă un pahar de apă minerală şi veni să se aşeze lângă ea.

Enya emigrase anul trecut. Îşi găsise de lucru într-un bar din Soho. Aici, viaţa era atât de scumpă, încât trebuise să-şi împartă garsoniera cu trei studenţi care se îndeletniceau, ca şi ea, cu mici slujbe pe ici, pe colo. Enya nu mai studia de multă vreme.

Restauratorului sud-african care o angajase i se făcuse dor de ţară şi închisese prăvălia. De atunci, ea reuşise să-şi ducă zilele muncind dimineaţa la o brutărie, stând la casa unui fast-food la ora prânzului şi distribuind pliante la sfârşitul zilei. Fără acte, existenţa îi era precară. În două săptămâni, pierduse toate slujbele. O întrebă pe Yvonne dacă nu avea ceva pentru ea: ştia cum să servească în sală şi nu se temea de muncă.

— Şi aşa, cerând de băut la bar, îţi cauţi tu o slujbă de chelneriţă? întrebă patroana.

Yvonne nu avea nici cea mai mică posibilitate să angajeze pe cineva, dar îi făgădui fetei că-i va întreba pe comercianţii din cartier. Dacă avea să se ivească ceva, o să-i dea de veste. Enya nu avea decât să mai treacă pe acolo din când în când. Voind să completeze lista calităţilor pe care le avea, Enya adăugă că lucrase într-o spălătorie. Yvonne se întoarse şi se uită la ea. Rămase tăcută câteva clipe şi o anunţă pe Enya că, până vor sosi vremuri mai bune, putea veni aici din când în când să ia masa. Nu va avea nimic de plătit, cu condiţia să nu spună nimănui. Tânăra nu ştia cum să-i mai mulţumească, dar Yvonne îi spuse ca

nu care cumva s-o facă şi se întoarse la tingirile ei.

*

La căderea serii, Antoine era la masă în tovărăşia lui McKenzie, care o mânca pe Yvonne din ochi. El îşi scoase celularul şi îi trimise un mesaj lui Mathias: *Îţi mulţumesc că te ocupi de copii. Toate-s bune?*

Imediat, primi un răspuns: *Totul e O.K. Copiii au mâncat; spălat pe dinţi în curs, culcare în 10 minute.*

După câteva clipe, Antonie primi un al doilea mesaj:

Lucrează cât de târziu vrei, mă ocup eu de toate.

În sala unui cinematograf din Fulham, tocmai se stinsese lumina. Începea filmul. Mathias îşi închise celularul şi îşi băgă mâna în punga de pop-corn pe care i-o întindea Audrey.

*

Sophie deschise uşa frigiderului şi îi examină conţinutul. Pe raftul de sus, găsi nişte roşii cât se poate de îmbujorate, aliniate într-o ordine atât de perfectă, încât păreau un batalion de soldaţi din armata Imperiului. Nişte felii de carne rece, stivuite impecabil într-un celofan, stăteau alături de un platou cu brânzeturi, un borcan cu castraveţi acri şi un castronaş cu maioneză.

Copiii dormeau la etaj. Fiecare avusese parte de o poveste şi de o giugiuleală.

La ora unsprezece, o cheie se răsuci în broască. Sophie se întoarse şi-l văzu pe Mathias în prag, cu un zâmbet nătâng întipărit pe chip.

— Ai scăpat cu faţa curată, Antoine încă nu a venit, îl întâmpină Sophie.

Mathias îşi puse portvizitul în vasul aşezat anume pentru asta lângă uşă. Se duse la Sophie, o pupă pe obraz şi o întrebă cum a petrecut seara.

— Stingerea cu o jumătate de oră mai târziu decât programul obişnuit, dar ăsta-i dreptul babysitterelor incognito. Cu Louis e ceva în neregulă, părea foarte contrariat, dar n-am putut afla nimic.

— Mă ocup eu de asta, spuse Mathias.

Sophie îşi luă eşarfa agăţată în cuier. Şi-o puse la gât şi arătă

spre bucătărie.

— I-am pregătit un platou cu de-ale gurii lui Antoine; îl ştiu eu: o să se întoarcă cu burta goală.

Mathias se apropie şi ronţăi un castravecior. Sophie îi dădu peste mână.

— Ţi-am spus că e pentru Antoine! N-ai mâncat?

— N-am avut timp, răspunse Mathias; am venit în goana mare de la cinema. Nu ştiam că filmul durează atâta.

— Măcar a meritat? întrebă Sophie, în zeflemea.

Mathias se uită la farfuria cu friptură rece.

— Ce noroc au unii!

— Ţi-e foame?

— Nu, şterge-o, prefer să nu te găsească aici când se întoarce, altfel o să bănuiască ceva.

Mathias dădu deoparte capacul în formă de clopot pus peste brânzeturi şi luă o bucată de caşcaval, pe care o mâncă fără prea mare poftă.

— Ai văzut etajul? Antoine a refăcut toată partea mea. Cum ţi se pare noul aranjament? întrebă el, cu gura plină.

— Simetrie! răspunse Sophie.

— Cum adică „simetrie”? Adică dormitoarele voastre sunt asemenea, până şi veiozele sunt identice. E ridicol!

— Nu văd ce este ridicol! ripostă Mathias, ofensat.

— Ar fi bine ca, pe undeva, în casa asta, „la mine acasă” să însemne „la mine acasă”, nu „locuiesc la un amic”!

Sophie îşi puse paltonul şi ieşi în stradă. Răceala nopţii o luă imediat în primire; ea se înfioră şi începu să meargă. În Old Brompton Road, bătea vântul. O vulpe — oraşul avea destule — o însoţi câţiva metri, la adăpostul grilei ce împrejmuia parcul Onslow Gardens. Pe Bute Street, Sophie văzu Austinul lui Antoine parcat în faţa biroului. Mâna ei mângâie caroseria; ridicându-şi privirea, se uită câteva clipe la ferestrele luminate. Îşi strânse eşarfa pe lângă gât şi îşi văzu de drum.

Când intră în garsoniera pe care o avea la câteva străzi de acolo, nu aprinse lumina. Blugii îi alunecară de-a lungul coapselor; ea îi lăsă să cadă, mototol, pe jos, îşi aruncă cât colo puloverul şi se strecură pe dată în aşternut. În bătaia lunii, frunzele platanului pe care îl vedea prin mica lucarnă de deasupra patului căpătaseră culoarea argintie. Ea se întoarse pe o parte, strângând perna în braţe, şi aşteptă s-o fure somnul.

*

Mathias urcă scara şi îşi lipi urechea de uşa camerei lui Louis.

— Dormi? şopti el.

— Da! răspunse băieţelul.

Mathias apăsă pe clanţă; o rază de lumină se întinse până la pat. Intră în vârful picioarelor şi se lungi lângă copil.

— Vrei să stăm de vorbă? întrebă el.

Louis nu răspunse. Mathias încercă să ridice un colţ al cuverturii, dar copilul ascuns sub ea o ţinea zdravăn.

— Ştii, nu eşti întotdeauna nostim; uneori eşti chiar cam nesărat!

— Trebuie să-mi spui ceva mai mult, moşule, insistă Mathias, cu glasul blând.

— Am fost pedepsit din cauza ta.

— Da' ce-am făcut?

— Tu ce crezi?

— E din cauza bileţelului pentru doamna Morel?

— Le-ai mai scris şi altor învăţătoare? Aş putea să ştiu şi eu de ce-i spui că gura ei te înnebuneşte?

— Ţi-a spus ea asta? E naşpa!

— Păi chiar ea e naşpa!

— Ah, nu, nu poţi să spui aşa ceva! se răzvrăti Mathias.

— Ah, nu? Nu e naşpa Severina-pinguina?

— Da' cine-i Severina asta? întrebă Mathias, neliniştit.

— Eşti amnezic la memorie sau ce ai? Se înfurie Louis, ieşind de sub cearşafuri. E *învăţătoarea mea*! zbieră el.

— Ba nu... o cheamă Audrey, ripostă Mathias, cu convingere.

— Îmi dai voie totuşi să ştiu ceva mai bine decât tine cum o cheamă pe învăţătoarea mea!

Mathias era distrus. Cât despre Louis, capul îi vuia de întrebări cu privire la identitatea acestei faimoase Audrey.

Atunci, naşul lui i-o descrise cu multe amănunte pe tânăra femeie al cărei timbru vocal te învăluia într-un mod atât de încântător. Louis îl privi înlemnit.

— Cred că mai degrabă eşti tu îmbrobodit, fiindcă asta e ziarista care face un reportaj despre şcoala noastră.

Şi, cum Louis nu mai spunea nimic, Mathias adăugă:

— Aoleu, ce mai rahat!

— Mda, şi fii atent că tu eşti ăla care ne-ai vârât în el! adăugă

Louis.

Mathias îşi propuse să copieze el însuşi, de o sută de ori, „N-am să-i mai dau niciodată scrisori neruşinate învăţătoarei mele” şi să plastografieze semnătura lui Antoine de sub rândurile scrise ca pedeapsă; în schimb, Louis avea să treacă sub tăcere incidentul. După ce stătu pe gânduri, băieţelul ajunse la concluzia că târgul nu era destul de avantajos. Dar, dacă naşul lui mai adăuga şi ultimele două albume „Calvin şi Hobbes”, el ar fi dispus — eventual — să reconsidere oferta. Acordul fu încheiat la ora unsprezece şi treizeci şi cinci, iar Mathias părăsi camera.

Abia avu timp să se strecoare sub cuvertură, că Antoine, care se întorsese, se şi afla pe scară. Observând lumină pe sub uşa lui, bătu şi intră imediat.

— Mulţumesc pentru platou, spuse Antoine, vizibil impresionat.

— Cu plăcere, răspunse Mathias, căscând.

— Nu trebuia să te osteneşti chiar aşa de mult, ţi-am spus că iau masa cu McKenzie.

— Am uitat.

— Te simţi bine? întrebă Antoine, uitându-se ţintă la prietenul lui.

— Formidabil.

— Ai un aer neobişnuit.

— Sunt epuizat, asta-i tot. Te aşteptam şi mă luptam cu somnul.

Antoine îl întrebă dacă se descurcase bine cu copiii.

Mathias îi spuse că Sophie venise în vizită şi petrecuseră seara împreună.

— Ah, da? întrebă Antoine.

— Nu te deranjează?

— Nu, de ce să mă deranjeze?

— Nu ştiu, parcă nu eşti ca de obicei.

— Prin urmare, totul a fost bine? insistă Antoine.

Mathias îl sfătui să vorbească mai încet, că dormeau copiii. Antoine îi spuse noapte bună şi plecă. După treizeci de secunde, deschise din nou uşa şi îi sugeră prietenului său să-şi scoată impermeabilul, fiindcă peste noapte nu avea să plouă. Când Mathias îl privi cu uimire, adăugă că i se vedea gulerul pe sub cearşaf şi închise uşa fără alt comentariu.

VIII

Antoine intră în restaurant cu o mapă mare de desen, sub braţ. Îl urma McKenzie, târând un şevalet de lemn, pe care îl instală în mijlocul sălii.

Yvonne fu invitată să se aşeze la o masă, pentru a descoperi proiectul de renovare a restaurantului şi a barului. Şeful de agenţie puse schiţele pe şevalet şi Antoine începu să le prezinte cu de-amănuntul.

Fericit că găsise, în sfârşit, mijlocul de a capta atenţia lui Yvonne, McKenzie îi înfăţişa o planşa după alta, dând fuga să se aşeze lângă ea când se ivea ocazia, prezentându-i ba cataloage cu corpuri de iluminat, ba mostre de culori.

Yvonne era încântată şi, cu toate că Antoine se ferise să-i arate vreun deviz, ea ghicea deja că operaţia îi depăşea posibilităţile financiare. Când prezentarea fu încheiată, ea le mulţumi pentru osteneală şi îl rugă pe inefabilul McKenzie s-o lase singură, împreună cu Antoine. Avea nevoie să stea de vorbă cu el tête-à-tête. McKenzie, înzestrat cu un simţ al realităţii care le scăpa deseori celor din jur, trase concluzia că Yvonne, impresionată de atâta creativitate, voia să discute cu patronul despre tulburarea ce o cuprindea din pricina lui. Ştiind că prietenia ei cu Antoine era de neclintit şi mai presus de orice ambiguitate, McKenzie plecă, luând şevaletul şi mapa cu desene, dar nu fără să se izbească mai întâi de colţul tejghelei şi, apoi, de tocul uşii. Când liniştea se restabili în sală, Yvonne îşi lăsă mâinile în palmele lui Antoine. McKenzie, care pândea scena prin vitrină, înălţat pe vârful picioarelor, îngenunche brusc, când văzu emoţia din privirea lui Yvonne… Afacerea era pe calea cea bună!

— E minunat ce-aţi făcut voi, nici măcar nu ş tiu ce să-ţi spun.

— E de-ajuns să-mi spui ce weekend ţi-ar conveni, răspunse Antoine. Am făcut în aşa fel încât să nu fii nevoită să închizi restaurantul în timpul săptămânii. Muncitorii vor lua sala în primire într-o sâmbătă dimineaţă şi totul se va termina duminică seară.

— Antoine, dragule, eu n-am nici măcar primul bănuţ cu care să-ţi plătesc fie şi zugrăveala unui perete, spuse ea, cu glasul stins.

Antoine se mută pe alt scaun, ca să stea mai aproape de ea. O lămuri că subsolul sediului său era ticsit de cutii de vopsea şi de

accesorii recuperate de pe şantiere. McKenzie elaborase proiectul de renovare a restaurantului bazându-se pe aceste stocuri care încurcau locul. De altfel, tocmai asta făcea ca firma lui să aibă o uşoară trăsătură barocă, dar foarte la modă. Şi, când mai adăugă că ea nici nu-şi dădea seama ce serviciu îi face scăpându-l de tot acest calabalâc, ochii lui Yvonne se înrourară. Antoine o luă în braţe.

— Gata, Yvonne, că mă faci şi pe mine să plâng. Şi, în afară de asta, banii n-au nici un amestec aici; e vorba doar de fericire, în primul rând a ta şi apoi a noastră, a tuturor. Primii care se vor bucura de sala ta renovată vom fi noi, cei ce luăm masa aici în fiecare zi.

Ea îşi şterse obrajii şi îl dojeni că o face să plângă ca o fetiţă.

— O să-mi spui şi că aplicele sclipitoare pe care mi le-a arătat McKenzie în catalogul ăla nou sunt tot materiale recuperate.

— Sunt mostre oferite de furnizori! răspunse Antoine.

— Ce prost ştii să minţi!

Yvonne îi promise că se va gândi la proiect. Antoine insistă: se gândise el pentru ea. Lucrările vor începe peste câteva săptămâni.

— Antoine, de ce faci toate astea?

— Pentru că îmi face plăcere.

Yvonne îl privi în adâncul ochilor, apoi oftă.

— Nu te-ai săturat să ai grijă de toată lumea? Când ai să te hotărăşti să-ţi dai odată jos butoiaşul ăla de Saint-Bernard pe care îl porţi la gât?

— Când o să-l beau pe tot.

Yvonne se apropie şi luă mâna lui Antoine în mâinile sale.

— Ce crezi tu, Antoine, dragule, că oamenii te apreciază pentru că le faci servicii? Eu, una, n-am să te iubesc mai puţin dacă o să-mi ceri bani pentru lucrările tale.

— Îi ştiu eu pe unii care merg la celălalt capăt al lumii ca să facă fapte bune; în ceea ce mă priveşte, încerc să fac ce pot pentru oamenii pe care îi iubesc.

— Eşti un tip pe cinste, Antoine, nu te mai pedepsi pentru că a plecat Karine.

Yvonne se ridică.

— Prin urmare, dacă îţi accept proiectul, vreau un deviz! E clar?

Ieşind pe trotuar ca să verse o găleată de apă la rigolă, Sophie

se miră, văzându-l pe McKenzie îngenuncheat lângă vitrina restaurantului lui Yvonne şi îl întrebă dacă are nevoie de ajutor. Şeful de agenţie tresări şi o linişti imediat: i se dezlegase un şiret, dar tocmai îl legase la loc. Sophie aruncă o privire la vechea pereche de mocasini din picioarele lui, dădu din umeri şi se întoarse în magazin.

McKenzie intră în sală. Avea o mică îndoială în privinţa aplicelor pe care i le prezentase lui Yvonne şi asta îl preocupa mult. Ea ridică ochii spre cer şi intră în bucătărie.

*

Bărbatul avea unghiile negre, iar răsuflarea îi duhnea a ulei rânced, de la *fish and chips*-urile cu care se îndopa cât era ziua de lungă. Stătea la recepţia acelui hotel sordid şi se holba, cu privirea lui libidinoasă, la pagina a doua din *Sun,* unde o pin-up anonimă se arăta, ca în fiecare zi, aproape goală, într-o atitudine fără echivoc.

Enya împinse uşa şi se duse spre el. Bărbatul nu ridică ochii de la lectura lui, ci se mărgini să întrebe, cu o voce vulgară, pentru câte ore dorea să dispună de cameră. Fata întrebă preţul pe o săptămână; n-avea mulţi bani, dar făgăduia să se achite de ceea ce avea de plătit în fiecare zi. Omul puse ziarul deoparte şi o privi. Fata arăta bine. Vorbindu-i din vârful buzelor, o lămuri că stabilimentul său nu oferea acel gen de prestaţii, dar putea s-o ajute el… într-un fel sau în altul, ar găsi ei o cale să se învoiască. În clipa când îi puse mâna pe ceafă, ea îl plesni.

Cu umerii înţepeniţi, Enya mergea pe stradă urând oraşul ăsta, în care era lipsită de toate cele. De dimineaţă, proprietarul o dăduse afară pentru că nu-şi plătise chiria de o lună.

În serile pline de singurătate — care erau multe — Enya îşi amintea de textura nisipului fin şi cald curgând printre degete fetiţei ce fusese cândva.

Ciudată mai fusese soarta Enyei! Când era adolescentă, ea, care nu avusese nimic, visa să cunoască, fie şi o singură zi, o singură dată, sensul cuvântului „prea mult”; iar astăzi era prea mult.

Înaintă spre marginea trotuarului şi se uită la autobuzul cu imperială care venea cu mare viteză pe bulevard. Carosabilul era umed, ar fi fost de-ajuns să facă un pas, un pas mic de tot.

Respiră adânc şi se avântă.

O mână puternică o înhăţă de umăr şi o trase înapoi, făcând-o să se clatine. Un bărbat cu aer de gentleman o prinsese în braţe. Enya tremura din tot corpul, ca atunci când avea febră mare. Bărbatul îşi scoase pardesiul şi i-l puse pe umeri. Autobuzul se opri în staţie; şoferul nu văzuse nimic. Bărbatul urcă în vehicul împreună cu ea. Traversară oraşul fără să-şi spună nimic. El o invită la masă şi la ceai. Stând lângă şemineul dintr-un vechi pub englezesc, el îi ascultă cu nespusă răbdare povestea.

Când se despărţiră, el nu-i îngădui să-i mulţumească. În acest oraş, exista obiceiul de a veghea asupra pietonilor care traversau strada. Sensul circulaţiei era diferit de cel din restul Europei şi multe accidente fuseseră evitate cu un mic gest de civism. Enya îşi regăsise zâmbetul. Îl întrebă cum se numeşte; el răspunse că îi găseşte cartea de vizită în pardesiul pe care i-l lăsa cu multă plăcere. Ea refuză însă el se jură că-i făcea un imens serviciu. Nu putea să sufere acest pardesiu şi, cum prietena lui îl adora, avea să-l ierte la iuţeală pentru că-l… uitase, prosteşte, într-un cuier. Şi îi ceru fetei să păstreze secretul. Bărbatul dispăru la fel de discret cum apăruse. Ceva mai târziu, când îşi băgă mâinile în buzunarele pardesiului, Enya nu găsi nici o carte de vizită, ci câteva bancnote care aveau să-i dea posibilitatea de a dormi într-un loc cald, până când va reuşi să se descurce.

*

Mathias, care conducea la uşă un client, alergă înapoi spre birou, ca să ridice receptorul telefonului.

— French Bookshop, vă ascult!

Mathias îşi rugă interlocutorul să fie atât de amabil şi să vorbească mai rar, pentru că îl înţelegea cu mare greutate. Bărbatul se enervă puţin, dar repetă, articulând cât putea de bine. Voia să comande şaptesprezece seturi complete din Enciclopedia Larousse. Dorinţa lui era să ofere acelaşi cadou fiecăruia dintre nepoţii săi, ca să înveţe franţuzeşte.

Mathias îl felicită. Era o idee frumoasă şi generoasă. Clientul întrebă dacă putea face pe loc comanda, pentru care ar plăti prin poştă, chiar în aceeaşi după-amiază. Nebun de bucurie, Mathias luă un stilou şi un carnet, după care începu să noteze adresa celui ce părea că va fi, categoric, cel mai serios client al anului.

Şi era musai ca vânzarea să fie importantă, pentru a merita cazna cu care Mathias descifra păsăreasca aia de neînţeles. El pricepea, în cel mai bun caz, o frază din două, căci interlocutorul avea un accent ciudat şi o pronunţie cu neputinţă de identificat.

— Şi unde doriţi să vă livrăm colecţiile? întrebă el, cu o intonaţie menită să onoreze un client de o asemenea importanţă.

— La tine-n cur! pufni, în culmea veseliei, Antoine.

Încovrigându-se de râs la fereastra biroului, Antoine abia dacă reuşea să-şi stăpânească, în faţa colaboratorilor, hohotele care îl zgâlţâiau şi lacrimile care îi curgeau pe obraji. Toată echipa se uita la el. Peste drum, ghemuit în spatele tejghelei, Mathias, care fusese cuprins de acelaşi râs nebun, încerca să respire câte o gură de aer.

— Îi ducem pe copii la restaurant diseară? întrebă Antoine, sughiţând de râs.

Mathias se ridică şi se şterse la ochi.

— Intenţionam să mă întorc târziu, am de lucru de nu mă văd.

— Las’ că te văd eu, din birou. Nu te mai ţine de goange, că nu-i nici ţipenie în librărie. Bun, mă duc să-i iau pe copii de la şcoală. Diseară fac nişte crochete şi, după aia, ne uităm la un film.

Uşa librăriei se deschise. Mathias îl recunoscu de îndată pe Mr. Glover. Proprietarul se uită de jur împrejur. Rafturile erau perfect orânduite, lemnul vechii scări era ceruit.

— Bravo, Popinot, spuse el, salutând. Eram doar în trecere, nu vreau în nici un caz să te deranjez. Acum, asta-i librăria dumitale. Venisem în oraş; pentru nişte treburi curente. M-a cuprins un val de nostalgie şi, atunci, am venit în vizită.

— Domnule Glover, insistă Mathias, nu-mi mai spuneţi Popinot!

Bătrânul librar se uită la suportul pentru umbrele dezolant de gol. Cu un gest perfect stăpânit, şi-o aruncă acolo pe a lui.

— Ţi-o fac cadou. Îţi doresc o zi frumoasă, Popinot.

Mr. Glover ieşi din librărie. Intuise bine; soarele străpungea norii, iar trotuarele ude, în care se reflectau clădirile din Bute Street, luceau sub razele lui. Era o zi frumoasă.

Mathias auzi vocea lui Antoine urlând la telefon. Luă din nou receptorul.

— De acord cu crochetele; în rest, văd eu cum aranjez. Du-te după copii, ne întâlnim acasă.

Mathias închise telefonul, se uită la ceas şi ridică din nou receptorul, ca să formeze numărul unei ziariste care probabil că-l aştepta deja.

*

Audrey stătea în faţa intrării de la Royal Albert Hall, unde, în acea seară, avea loc un concert de gospel. Reuşise să facă rost de două bilete la stalurile din arenă, locul cel mai căutat din marele hemiciclu. Sub impermeabilul strâns pe talie, purta o rochie neagră, decoltată, simplă şi elegantă.

*

Antoine trecu prin faţa vitrinei însoţit de cei doi copii. Mathias se prefăcu absorbit de cifrele din registrul contabil, aşteptă până se îndepărtară în josul străzii, se duse până-n prag, ca să verifice dacă avea cale liberă, şi întoarse pe partea cealaltă plăcuţa pusă pe uşă. Încuie librăria şi dădu fuga în direcţie opusă. Sări într-un taxi oprit la intrarea staţiei de metrou South Kensington şi-i întinse şoferului hârtia pe care notase adresa unde avea întâlnire. Încerca s-o sune pe Audrey, dar zadarnic, ea nu-i răspunse.

Pe Kensington High Street, circulaţia era atât de densă, încât maşinile mergeau la pas încă de pe Queen’s Gate. Şoferul îşi informă cu politeţe pasagerul că, după toate semnele, avea loc un concert la Royal Albert Hall; cu siguranţă, asta era cauza unui asemenea ambuteiaj. Mathias îi răspunse că bănuia el, fiindcă mergea exact acolo. Pierzându-şi răbdarea, plăti cursa şi se hotărî să facă restul drumului pe jos. Începu să alerge cât îl ţineau picioarele şi ajunse gâfâind în faţa intrării principale. Holul marelui teatru era pustiu. Mai rămăseseră doar nişte controlori de bilete. Unul dintre ei îl informă că spectacolul începuse. Ajutându-se din plin de gesturi, Mathias încercă să-i explice că persoana care îl însoţea era în sală. Degeaba. Nu-l puteau lăsa înăuntru fără bilet.

O vânzătoare de programe, care vorbea franţuzeşte, îi sări în ajutor. Enya, care înlocuia pe cineva, îi spuse că, în principiu, cortina se lăsa pe la miezul nopţii. Mathias cumpără un program şi îi mulţumi.

Neputincios, luă hotărârea să se întoarcă. Pe stradă, recunoscu taxiul care îl adusese şi ridică mâna, dar maşina îşi văzu de drum. Îi lăsă un mesaj lui Audrey pe celular, bâiguind câteva scuze stângace, iar când începu din nou să plouă, îşi pierdu şi puţinul sânge rece care-i mai rămăsese. Murat, ajunse cu întârziere acasă.

Emily se ridică de pe canapea ca să-şi îmbrăţişeze tatăl.

— Ai putea să-ţi scoţi impermeabilul, faci numai şiroaie pe parchet! îi strigă Antoine din bucătărie.

— Bună seara, răspunse Mathias, posomorât.

Luă o cârpă şi se şterse cu ea pe cap. Antoine îşi ridică ochii spre cer. Având prea puţin chef să suporte o scenă de menaj, Mathias se duse la copii.

— La masă! spuse Antoine.

Toată lumea se aşeză să cineze. Mathias se uită la cratiţa cu pilaf.

— N-a fost vorba de nişte crochete?

— Ba da, la ora opt şi un sfert a fost vorba de crochete, dar, la nouă şi un sfert, s-au ars.

Louis se aplecă la urechea lui Mathias şi-l întrebă dacă nu putea întârzia mai des, atunci când tatăl lui făcea crochete, fiindcă nu le putea suferi. Mathias îşi muşcă limba, ca să nu râdă.

— Ce mai e în frigider?

— Un somon întreg, dar trebuie preparat.

Mathias deschise, fluierând, frigiderul.

— Ai nişte pungi pentru congelat?

Perplex, Antoine îi arătă raftul de deasupra lui. Mathias puse somonul pe masa din bucătărie, îl condimentă şi îl băgă în punga de plastic pe care o închise la gură. Deschise maşina de spălat vase, puse peştele astfel ambalat în mijlocul coşului pentru pahare şi trânti uşa. Întoarse butonul şi se duse să se spele pe mâini.

— Ciclu scurt, e gata în zece minute!

Şi, zece minute mai târziu, sub privirile uluite ale lui Antoine, deschise iar maşina de spălat vase şi scoase, într-un nor de aburi, somonul perfect preparat.

TV5 Europe difuza în reluare *Marea hoinăreală.* Mathias îşi întoarse scaunul ca să vadă mai bine. Antoine luă telecomanda şi închise televizorul.

— Când stăm la masă, nu ne uităm la televizor. Altfel, o să

ajungem să nu mai vorbim deloc.

Mathias îşi încrucişă braţele şi îşi fixă cu privirea prietenul.

— Te ascult!

Preţ de câteva minute, domni tăcerea. Cu un aer de mulţumire, pe care nu încercă să-l ascundă, Mathias luă iar telecomanda şi deschise televizorul. După ce terminară de mâncat, toată lumea se instală pe canapea, cu excepţia lui Antoine..., care făcea ordine în bucătărie.

— Culci copiii? întrebă el, ştergând o farfurie.

— Ne uităm la sfârşitul filmului şi după aia ne ducem sus, răspunse Mathias.

— Am văzut filmul ăsta de o sută treizeci şi două de ori; mai durează o oră, e târziu, n-aveai decât să vii mai devreme. Tu faci cum vrei, dar Louis se duce la culcare.

Emily, care dădea adeseori dovadă de mai multă maturitate decât cei doi adulţi ce se şicanaseră toată seara, hotărî că atmosfera ambiantă impunea mersul la culcare în acelaşi timp cu Louis. Solidaritatea obligă, aşa că îşi luă de mână amicul şi o porniră pe scări.

— Da’ agasant mai eşti, zău aşa! spuse Mathias, uitându-se după copiii care dispăreau în camerele lor.

Urcă şi el, lăsându-l pe Antoine în plata Domnului. Dar coborî din nou, după zece minute.

— Dinţii sunt spălaţi, mâinile sunt curate, la urechi nu m-am uitat, dar vom aştepta inspecţia cu numărul 15000!

Antoine veni lângă el.

— E foarte important să spunem acelaşi lucru când sunt copiii de faţă, zise el pe un ton împăciuitor.

Mathias nu răspunse; luă un trabuc din buzunarul vestonului şi îşi aprinse bricheta.

— Ce faci? întrebă Antoine.

— Monte Cristo Special nr. 2; îmi pare nespus de rău că n-am decât unul.

Antoine i-l luă dintre buze.

— Regula nr. 4: nu fumezi în casă! spuse Antoine, adulmecând trabucul.

Mathias luă înapoi havana din mâna lui Antoine şi ieşi, exasperat, în grădină. Antoine o luă în direcţie opusă şi se aşeză la birou, deschise calculatorul, oftă... şi se duse după Mathias. Când se aşeză pe băncuţă, alături de Mathias fu gata-gata să-i

spună că înţelege de ce a plecat mama lui Louis tocmai în Africa, dar prietenia care îi lega pe cei doi bărbaţi îi proteja şi pe unul, şi pe celălalt de loviturile sub centură.

— Ai dreptate, cred că sunt agasant, spuse Antoine. Dar e ceva mai puternic decât mine.

— Mi-ai cerut să te învăţ să trăieşti din nou, ţi-aduci aminte? Aşa că, pentru început, nu mai fi atât de încordat. Prea dai multă importanţă unor lucruri care n-au deloc. Ce era dacă Louis se culca mai târziu în seara asta?

— Mâine, la şcoală, ar fi murit de somn!

— Ei şi? Nu crezi că, din când în când, amintirea unei seri frumoase, din copilărie, face cât toate cursurile de istorie din lume?

Antoine se uita la Mathias cu un aer complice. Îi luă havana din mână, o aprinse şi trase din ea îndelung.

— Ai cheile de la maşină? întrebă Mathias.

— De ce?

— Ai parcat-o prost; o să te învârteşti de un proces-verbal.

— Mâine dimineaţă plec devreme.

— Dă-mi-le, spuse Mathias, întinzând mâna. O să-i găsesc un loc bun.

— Dacă-ţi spun că nu păţeşte nimic peste noapte…

— Iar eu îţi spun că ţi-ai depăşit cota de „nu”-uri din seara asta.

Antoine îi întinse prietenului său mănunchiul de chei. Mathias îl bătu pe umăr şi plecă.

Cum rămase singur, Antoine trase din nou un fum, dar capătul incandescent al trabucului se stinse, căci o aversă pe cât de subită, pe atât de violentă se abătu asupra grădinii.

*

Rândurile de fotolii începeau să se golească. Audrey o luă pe covorul central şi se prezentă la gardianul care păzea intrarea în culise. Îşi scoase legitimaţia de presă, iar omul îi verifică identitatea într-un registru şi se dădu deoparte, lăsând-o să treacă; era aşteptată.

*

Ştergătoarele de parbriz ale Austinului îndepărtau picăturile fine de ploaie. Amintindu-şi traseul parcurs de taxi, Mathias o luă pe Queen's Gate, urmărind celelalte maşini, ca să nu greşească sensul de circulaţie. Se opri lângă trotuarul din faţa lui Royal Albert Hall şi urcă treptele în goană.

*

Antoine se aplecă peste fereastră. În stradă, erau două locuri de staţionare neocupate, unul în faţa casei, altul ceva mai departe. Fără să-şi creadă ochilor, stinse lumina şi se duse la culcare.

*

Străzile din jurul teatrului erau pustii, mulţimea se împrăştiase. O pereche îi confirmă lui Mathias că spectacolul se terminase de o jumătate de oră. El se duse înapoi la maşină şi descoperi un proces-verbal de contravenţie lipit de geam. Auzi glasul lui Audrey şi se întoarse.

Ea era superbă în rochia de seară. Bărbatul cu înfăţişare frumoasă care o însoţea avea vreo cincizeci de ani. Audrey i-l prezentă pe Alfred lui Mathias şi îi spuse că amândoi erau încântaţi să-l aibă alături, la o cină târzie. Se duceau la braseria *Aubaine,* care servea şi noaptea. Şi, cum Audrey avea poftă să meargă pe jos, îi sugeră lui Mathias s-o ia înainte, cu maşina. Mesele erau foarte căutate la această oră, aşa că trebuia să stea la coadă. Fiecare la rândul lui! Ea făcuse deja o coadă la ghişeul de bilete…

La sfârşitul mesei, Mathias probabil că ştia despre; gospel şi despre cariera lui Alfred mai multe decât impresarul acestuia. Cântăreţul îi mulţumi lui Mathias pentru invitaţie. Era un gest de minimă politeţe, răspunse Audrey în locul lui, Mathias fusese nespus de încântat de concert… Alfred îi salută, trebuia să-i părăsească, a doua zi cânta la Dublin.

*

Mathias aşteptă până ce taxiul se făcu nevăzut la colţul străzii. O privi pe Audrey, care rămăsese tăcută.

— Sunt obosită, Mathias, şi am de traversat toată Londra. Mulţumesc pentru cină.

—Măcar pot să te duc acasă?

— În Brick Lane… cu maşina?

Şi, cât ţinu drumul, conversaţia se rezumă la indicaţiile pe care i le dădea Audrey. În vechea maşină, tăcerile lor erau punctate de câte un „dreapta”, „stânga”, „drept înainte” şi uneori de un „circuli pe partea greşită”. Mathias o lăsă pe Audrey în faţa unei căsuţe numai şi numai din cărămidă roşie.

— Îmi pare nespus de rău pentru spectacol, am fost prins într-un ambuteiaj, se scuză el oprind motorul.

— Nu ţi-am făcut nici un reproş, spuse Audrey.

— Oricum, în seara asta, unul în plus, unul în minus…, continuă Mathias zâmbind. Aproape că nici nu mi-ai vorbit în timpul cinei. Puteam să jur că viaţa acestui tenor narcisist e mai interesantă decât viaţa lui Moise, atât erai de pasionată de tot ceea ce povestea el! Îi sorbeai cuvintele. Cât despre mine, am avut impresia că sunt un şcolar de paisprezece ani, pedepsit să stea la colţ toată seara.

— Vai, eşti gelos! spuse Audrey, înveselită.

Se priviră ţintă. Încetul cu încetul, feţele li se apropiară, dar când buzele lor schiţară o părere de sărut, ea îşi înclină capul şi îl puse pe umărul lui Mathias. El o mângâie pe obraz şi o strânse în braţe.

— O să nimereşti drumul? îl întrebă ea, cu o voce de catifea.

— Promite-mi că vii să mă iei de la poliţie dacă mă înhaţă.

— Şterge-o! O să te sun mâine.

— Nu pot s-o şterg, eşti încă în maşină, răspunse Mathias, reţinând mâna lui Audrey în mâna lui.

Ea deschise portiera şi se îndepărtă, toată numai zâmbet. Silueta îi dispăru în grădina ce împrejmuia casa. Mathias o luă înapoi, spre centru. Ploaia începuse din nou. După ce traversă Londra în cruciş şi-n curmeziş, se pomeni de două ori în Piccadilly Circus, făcu o întoarcere la Marble Arch, după care, ceva mai târziu, se întrebă de ce o fi mergând din nou de-a lungul Tamisei. În cele din urmă, la ora două şi jumătate trecute, îi făgădui unui şofer de taxi douăzeci de lire sterline, ca să-l ducă până în South Kensington. Escortat cum se cuvine, ajunse, în fine, la destinaţie, pe la ora trei noaptea.

IX

Pe masă se aflau deja cerealele şi borcanele cu dulceaţă pregătite pentru micul dejun. Imitând atitudinea tatălui său, Louis citea ziarul, în timp ce Emily îşi repeta lecţia la istorie. În dimineaţa asta, avea o lucrare de control. Îşi ridică ochii de pe carte şi îl văzu pe Louis, care îşi pusese pe nas ochelarii folosiţi uneori de Mathias. Cu un bobârnac, ea îi aruncă un cocoloş de pâine. La etaj, se auzi o uşă. Emily sări de pe scaun, deschise frigiderul şi luă sticla cu suc de portocale. Umplu un pahar mare şi îl puse lângă tacâmul lui Antoine; imediat după aceea, luă cafetiera şi turnă cafea în ceaşcă. Louis lăsă baltă jurnalul, pentru a-i sări în ajutor: puse două felii de pâine în toaster, apăsă pe buton, apoi se întoarseră amândoi la locurile lor, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Antoine cobora scara cu faţa încă somnoroasă; se uită în jurul lui şi le mulţumi copiilor pentru că pregătiseră micul dejun.

— Nu noi, spuse Emily, tati l-a pregătit; s-a dus din nou sus, ca să-şi facă duşul.

Uluit, Antoine luă feliile de pâine prăjită şi se aşeză pe locul lui. Mathias coborî după zece minute şi o îndemnă pe Emily să se grăbească. Fetiţa îl pupă pe Antoine şi îşi luă ghiozdanul de la intrare.

— Vrei să-l iau şi pe Louis? întrebă Mathias.

— Dacă eşti drăguţ! Eu n-am nici cea mai mică idee pe ce coclauri o fi parcată maşina mea!

Mathias se scotoci prin buzunarul vestonului şi puse pe masă cheile şi un proces-verbal de contravenţie.

— Îmi pare nespus de rău, ieri am ajuns prea târziu: fuseseşi deja taxat!

Îi făcu semn lui Louis să se grăbească şi ieşi împreună cu copiii. Antoine luă amenda şi o studie cu atenţie. Infracţiunea de staţionare într-o zonă de acces permisă numai pompierilor fusese comisă în Kensington High Street, la ora zero şi douăzeci şi cinci.

Se ridică să-şi mai toarne o cafea, se uită la ceasul cuptorului şi urcă în fugă, ca să se pregătească.

*

— Sper să n-ai prea mult trac la lucrarea de control! îi spuse Mathias fiicei lui, intrând în curtea şcolii.

— Vorbeşti despre ea sau despre tine? îl luă în zeflemea Louis.

Emily îşi linişti tatăl cu un semn din cap. Se opri la linia trasată pe sol pentru a delimita terenul de baschet. Aceasta nu mai reprezenta zona coşului ci graniţa de la care tatăl său trebuia să-i redea libertatea. Colegii de clasă o aşteptau sub umbrar. Mathias o zări pe adevărata doamnă Morel sprijinită de un copac.

— Bine am făcut că am repetat ecuaţiile în weekend. Ai să-mi fii în pole position, spuse Mathias pe un ton pasămite încurajator.

Emily se înfipse în faţa lui taică-său.

— Asta nu-i cursă de Formula 1, tati!

— Ştiu eu… totuşi vizăm un locşor pe podium, nu?

Fetiţa se îndepărtă întovărăşită de Louis, lăsându-şi tatăl de unul singur în mijlocul curţii. El o urmări până dispăru pe uşa sălii de clasă şi plecă, neliniştit.

Când intră pe Bute Street îl zări pe Antoine, care se instalase pe terasă, la Coffee Shop, şi se duse să se aşeze lângă el.

— Crezi că Emily ar trebui să se prezinte la alegerile pentru şefia clasei? întrebă Mathias, gustând din ceaşca de cappuccino a lui Antoine.

— Depinde. Dacă ai de gând s-o înscrii şi pe lista consiliului municipal, eu nu sunt pentru un cumul de mandate.

— N-aţi vrea şi voi să aşteptaţi vacanţa, ca să vă ciondăniţi mai bine?! spuse Sophie, bine dispusă, venind spre ei.

— Dar nu se ciondăneşte nimeni, îi răspunse pe dată Antoine.

Bute Street se trezea la viată şi toţi trei se bucurau din plin, împănându-şi micul dejun cu comentarii zeflemitoare la adresa trecătorilor iar miştocăreala continua cu toată verva.

Sophie trebuia să plece, o aşteptau două cliente la uşa florăriei.

— Şi eu o să mă duc, e timpul să deschid librăria, spuse Mathias, ridicându-se. Să nu te atingi de nota aia, fac eu cinste.

— Ai pe altcineva? întrebă Antoine.

— Ai putea preciza ce înţelegi, mai exact, prin „altcineva”? Pentru că, sincer să fiu, mă îngrijorezi!

Antoine luă nota de plată din mâna lui Mathias şi o înlocui cu contravenţia pe care acesta i-o înmânase în bucătărie.

— Nu contează, uită; era un caraghioslâc, spuse Antoine, cu glasul trist.

— Aseară, simţeam nevoia de puţin aer curat; atmosfera din casă era cam apăsătoare. Antoine, care-i treaba? De ieri, ai un bot lung de o sută de metri.

— Am primit un mail de la Karine. Nu-şi poate lua băiatul în vacanţa de Paşti. Cel mai rău e că vrea să-i explic lui Louis de ce îi este imposibil, iar eu nici măcar nu ştiu cum să-i dau de veste copilului.

— Dar ei ce i-ai spus?

— Karine e salvatoare a omenirii, ce-ai vrea să-i spun? Louis va fi distrus, şi eu sunt ăla care va trebui să se descurce cu toate astea, continuă Antoine, cu vocea tremurândă.

Mathias se aşeză iar lângă Antoine. Îşi înconjură prietenul cu braţul şi-l strânse lângă el.

— Am o idee, spuse. Dacă i-am duce pe copii de Paşti în Scoţia, să vâneze fantome? Am citit un articol despre o excursie organizată, cu vizite la vechile castele bântuite.

— Nu crezi că sunt încă prea mici? S-ar putea speria, nu?

— Ba tu eşti ăla care o să facă pe el de frică. N-o să uiţi câte zile oi avea.

— Şi tu, cu librăria, o să-ţi poţi lua liber?

— În timpul vacanţelor şcolare, clientela se răreşte. O să închid şi eu cinci zile, că doar nu s-o sfârşi lumea!

— Ce ştii tu despre clientelă? N-ai fost niciodată aici în perioada asta.

— Ştiu, şi gata. O să mă ocup de bilete şi de rezervările la hotel. Şi, pe urmă, în seara asta, tu o să le dai vestea copiilor.

Şi Mathias se uită la Antoine, ca să se asigure că prietenul lui îşi regăsise zâmbetul.

— Ah! Uitam un amănunt important. Dacă ne întâlnim de-adevăratelea cu o fantomă, te ocupi tu de ea, engleza mea încă nu e prea bine pusă la punct. Pe curând!

Mathias puse la loc pe masă procesul-verbal şi plecă — de data asta, pe bune — spre librărie.

*

În timpul cinei, când Antoine dezvălui — sub privirile complice ale lui Mathias — destinaţia aleasă pentru vacanţă, Emily şi Louis fură atât de fericiţi, încât începură pe dată să facă inventarul echipamentului ce trebuia luat, pentru a face faţă tuturor

pericolelor posibile şi imposibile. Apogeul acestui moment de fericire fu atins când Antoine le înfăţişă două aparate de fotografiat, echipat fiecare cu un flash special, pentru luminarea linţoliilor.

După ce se culcară copiii, Antoine intră în dormitorul fiului său şi se lungi pe pat, lângă el.

Era foarte stânjenit; trebuia să-i împărtăşească lui Louis problema care îl preocupa: mămica nu putea veni cu ei în Scoţia. Jurase să nu spună nimic, dar n-avea încotro: adevărul e că ea se temea îngrozitor de fantome şi n-ar fi fost prea drăguţ din partea lor să-i impună o asemenea călătorie. Louis se gândi o clipă la acest subiect şi căzu de acord că, într-adevăr, n-ar fi fost prea drăguţ. Atunci — pentru a fi iertaţi că, de data asta, o abandonau — făgăduiră că Louis va petrece toată luna august la mare, împreună cu ea. Antoine spuse povestea de dinaintea culcării şi, când respiraţia liniştită a băieţelului îi dădu toate motivele să creadă că acesta adormise, tăticul lui ieşi în vârful picioarelor.

În timp ce închidea uşa, Antoine îşi auzi fiul, care întreba, cu un glas abia auzit, dacă în luna august mămica lui avea să se întoarcă de-adevăratelea din Africa.

*

Pentru Mathias şi Antoine săptămâna trecu în cea mai mare viteză. Dar pentru cei doi copii care numărau câte zile îi mai despărţeau de castelele din Scoţia, timpul se scurse mult mai greu. În casă viaţa îşi stabilise de acum, propriile repere. Şi, chiar dacă Mathias ieşea deseori seara în grădină ca sa ia o gură de aer cu telefonul mobil lipit de ureche, Antoine se abţinea să-i pună fie şi cea mai mică întrebare.

Sâmbătă fu o adevărată zi de primăvară şi toţi hotărâră să dea o raită în jurul lacului din Hyde Park. Sophie, care îi însoţea, încercă fără succes să îmblânzească un bâtlan. Spre marea fericire a copiilor, zburătoarea se îndepărta de îndată ce Sophie se apropia şi se întorcea de îndată ce ea se îndepărta.

În timp ce Emily îşi împărţea cu generozitate pachetul de biscuiţi fărâmiţaţi într-un scop nobil, cu gâştele de Canada, Louis avea misiunea de a salva răţoii mandarini de o indigestie sigură, fugărindu-i. Cât despre Sophie şi Antoine, merseră tot drumul unul lângă celălalt, cu Mathias la câţiva paşi în urma lor.

— Ei, cum mai stă cu sentimentele tipul ăla cu scrisorile? întrebă Antoine.

— E complicat, răspunse Sophie.

— Ştii tu vreo poveste de dragoste care să fie simplă? Hai, mie poţi să-mi mărturiseşti. Doar ştii că eşti prietena mea cea mai bună şi n-am să te judec. E însurat?

— Divorţat.

— Şi atunci! Ce-l opreşte?

— Bănuiesc că amintirile.

— Asta-i o laşitate, ca atâtea altele. Un pas înainte, un pas înapoi, scuze amestecate cu pretexte şi, uite-aşa, găseşte nişte motive cât se poate de bune pentru a-şi interzice să trăiască în prezent.

— Venind din partea ta, asta e o părere cam aspră, nu crezi? îi ripostă Sophie.

— Consider că eşti nedreaptă. Eu fac o meserie care-mi place, îmi cresc băiatul. Maică-sa a plecat acum cinci ani şi socotesc că am făcut ceea ce trebuia să fac pentru a lăsa trecutul în urmă.

— Locuind împreună cu prietenul tău cel mai bun şi îndrăgostindu-te de un burete? râse Sophie.

— Hai, gata! Nu face din asta o legendă!

— Tu eşti cel mai bun prieten al meu, aşa că am dreptul să-ţi spun totul. Uită-te drept în ochii mei şi îndrăzneşte să-mi spui dacă te poţi culca liniştit până nu-ţi faci curat în bucătărie.

Antoine ciufuli părul lui Sophie.

— Eşti o adevărată scorpie.

— Nu, tu însă eşti un adevărat maniac!

Mathias îşi încetini paşii. Socotind că era suficient de departe, îşi ascunse celularul în palmă şi trimise la iuţeală un mesaj.

Sophie se agăţă de braţul lui Antoine.

— Ai să vezi că, în treizeci de secunde, Mathias vine zburând.

— Ce tot spui? E gelos?

— Pe prietenia noastră? Bineînţeles, îi dădu înainte Sophie, tu n-ai văzut? Când era la Paris şi mă suna seara ca să vadă ce mai fac…

— Te suna seara ca să vadă ce mai faci? îi tăie vorba Antoine.

— Da, de două-trei ori pe săptămână. Cum îţi ziceam: când mă suna ca să vadă ce mai fac…

— Chiar te suna o dată la două zile? o întrerupse din nou Antoine.

— Pot să termin fraza?

Antoine aprobă din cap. Sophie continuă.

— Dacă îi spuneam că nu pot vorbi fiindcă eşti tu pe cealaltă linie, suna din zece în zece minute, ca să vadă dacă am închis.

— Dar e absurd, eşti sigură de ceea ce spui?

— Nu mă crezi? Dacă îmi pun capul pe umărul tău, pariez că e lângă noi în mai puţin de două secunde!

— Dar ce Dumnezeu? E ridicol! şopti Antoine. De ce să fie gelos pe prietenia noastră?

— Pentru că şi în prietenie poţi fi exclusivist. Şi ai întru totul dreptate, e absolut ridicol!

Antoine râcâi pământul cu vârful pantofului.

— Crezi că are pe cineva cu care se vede aici, la Londra?

— Vrei să spui un psihanalist?

— Nu… o femeie!

— Nu mi-a spus nimic!

— Nu ţi-a spus nimic sau nu vrei să mărturiseşti că ţi-a spus ceva?

— În orice caz, dacă ar fi întâlnit pe cineva, ar fi o veste bună, nu?

— Bineînţeles! Aş fi nebun de bucurie pentru el, declară Antoine.

Sophie îl privi consternată. Se opriră în faţa unui vânzător ambulant. Louis şi Emily optară pentru îngheţată, Antoine pentru o clătită, iar Sophie comandă o gofră. Antoine îl căută pe Mathias, care mergea ceva mai în urmă, cu ochii lipiţi de ecranul celularului.

— Pune-ţi capul pe umărul meu, să vedem! spuse Antoine, întorcându-se spre Sophie.

Ea zâmbi şi făcu ce-i ceruse el.

Mathias li se proţăpi dinainte.

— Bun! Păi, deoarece văd că vi se fâlfâie tuturor dacă sunt sau nu aici, am să vă las pe amândoi! Dacă vă deranjează cumva copiii, nu ezitaţi să-i aruncaţi în lac! Eu mă duc la muncă, cel puţin aşa o să am impresia că exist!

— Te duci la muncă. Sâmbătă după-amiaza? Librăria e închisă, îi răspunse Antoine.

— Se vând la licitaţie nişte cărţi vechi. Am citit azi-dimineaţă în ziar.

— Acum, te-ai apucat şi de comerţul cu cărţi vechi?

— Bun! Ascultă aici, Antoine! Dacă, într-o bună zi, *Christie's* ar pune în vânzare echere sau compasuri vechi? Mă înţelegi sau ai nevoie de un desen? Şi dacă — prin cea mai neaşteptată întâmplare — diseară o să vă daţi seama că nu sunt la masă, asta va însemna, cu siguranţă, că am rămas la licitaţia în nocturnă.

Mathias îşi sărută fiica, îi făcu un semn lui Louis şi o luă din loc fără ca măcar s-o fi salutat pe Sophie.

— Pariasem pe ceva? întrebă ea, triumfătoare.

*

Mathias traversă parcul în goană. Ieşi prin Hyde Park Corner, chemă un taxi şi rosti adresa de destinaţie într-o engleză ce vădea mari eforturi. În curtea Palatului Buckingham se schimba garda. Ca în fiecare weekend, circulaţia din jurul palatului era perturbată de numeroşii trecători care pândeau defilarea soldaţilor reginei.

O coloană de călăreţi mergea la pas pe Birdcage Walk. Nerăbdător, Mathias, care îşi rezemase braţul de fereastră, bătu cu mâna în portieră.

— Ăsta e taxi, domnule, nu e cal, spuse şoferul, aruncând o privire întunecată în retrovizor.

În depărtare, acoperişurile înalte ale Parlamentului se profilau pe cer. Socotind după lungimea şirului de maşini ce se întindea până pe podul Westminster, n-avea să ajungă la timp. Când Audrey îi răspunsese la mesajul prin care o ruga să vină la întâlnire lângă Big Ben, ea îi precizase că nu-l va aştepta mai mult de o jumătate de oră.

— Asta e singurul drum? întrebă, rugător Mathias.

— Ăsta este, cu siguranţă, cel mai frumos, îi răspunse şoferul, arătând cu degetul spre aleile înflorite din Saint James Park.

Fiindcă tot venise vorba de flori, Mathias mărturisi că avea o întâlnire de dragoste, că fiecare secundă conta şi că, dacă întârzia, pentru el totul era pierdut.

Şoferul întoarse imediat maşina. Strecurându-se pe străduţele înguste din cartierul ministerelor taxiul ajunse cu bine la locul de întâlnire.

Big Ben bătea de ora trei, Mathias nu întârziase decât cinci minute. Îi mulţumi cu un bacşiş generos şoferului şi coborî, patru

câte patru, treptele ce duceau spre chei. Audrey care îl aştepta pe o bancă, se ridică şi se aruncă în braţele lui. Un cuplu ce trecea tocmai atunci zâmbi când îi văzu îmbrăţişându-se.

— Nu trebuia sa-ţi petreci ziua cu prietenii tăi?

— Ba da, dar nu mai puteam, voiam să te văd! Toată după-amiaza am avut cincisprezece ani.

— E o vârstă care nu-ţi stă deloc rău, spuse ea, îmbrăţişându-l.

— Dar tu nu trebuia să lucrezi astăzi?

— Ba da, din păcate... N-avem pentru noi decât o biată jumătate de oră.

Pentru că se afla la Londra, canalul de televiziune la care lucra îi ceruse să facă un al doilea reportaj despre cele mai importante centre de interes turistic din oraş.

— Cameramanul meu a plecat de urgenţă la viitorul loc de desfăşurare a Jocurilor Olimpice şi eu trebuie să mă descurc de una singură. Am de filmat cel puţin zece obiective, nu ştiu nici măcar de unde să încep, iar materialul trebuie trimis la Paris luni dimineaţă.

Mathias îi şuşoti la ureche ideea genială care îi venise chiar atunci. Luă camera pusă la picioare şi o apucă pe Audrey de mână.

— Juri că ştii cu adevărat să cadrezi?

— Dacă ai vedea filmele pe care le-am făcut în concedii, ai rămâne cu gura căscată.

— Şi cunoşti suficient de bine oraşul?

— Doar trăiesc de atâta vreme în el!

Convins că se putea baza, în parte, pe competenţa conducătorilor de *black cabs* londonezi, Mathias nu se temea să-şi asume tot restul după-amiezii, rolul de ghid-reporter-cameraman.

Vecinătatea obligă, aşa că trebuia să înceapă filmarea cu maiestuoasele coturi ale Tamisei şi cu perspectivele colorate ale podurilor care o traversează. Era fascinant să vezi cât de perfect se integraseră în peisajul urban de pe malurile fluviului imensele clădiri, rod al arhitecturii moderne. Întrecându-le pe toate mezinele sale europene, Londra îşi regăsise, în mai puţin de doua decenii, o indiscutabilă tinereţe. Audrey voia să tragă câteva cadre cu palatul reginei, însă Mathias o rugă insistent să se încreadă în experienţa lui: sâmbăta, nu te puteai apropia de Buckingham. Nu departe de ei, câţiva turişti francezi ezitau între

vizita la New Tate Gallery şi cea în zona centralei electrice din Battersea, ale cărei patru coşuri figurau pe coperta emblematică a unui album Pink Floyd.

Cel mai vârstnic dintre ei îşi deschise ghidul şi citi pe larg, cu voce tare, despre toate atracţiile pe care le oferea locul. Mathias ciuli urechea şi se apropie, discret de grup. În timp ce Audrey se trăsese puţin mai la o parte, ca să vorbească la telefon cu producătorul ei, turiştii deveniră foarte îngrijoraţi de prezenţa acelui bărbat ciudat, care se lipise de ei. Teama de pickpockets[4] îi făcu să se îndepărteze exact în momentul când Audrey îşi băga telefonul în buzunar.

— Vreau să-ţi pun o întrebare importantă pentru viitorul nostru, o anunţă Mathias. Îţi place Pink Floyd?

— Da, răspunse Audrey. Şi de ce este important pentru viitorul nostru?

Mathias luă din nou camera şi o informă că următoarea lor etapă se situa puţin mai în amontele fluviului.

Mergând pe jos spre obiectiv, Mathias îi repetă lui Audrey, cuvânt cu cuvânt, ceea ce auzise: că Sir Gilbert Scot, arhitectul care concepuse centrala, era şi designerul faimoaselor cabine telefonice roşii.

Cu camera pe umăr, îi spuse că lucrările de construcţie de la Power Station din Battersea începuseră în 1929 şi se terminaseră după zece ani. Audrey era impresionată de cunoştinţele lui Mathias; el o încredinţă că noua destinaţie pe care o alesese îi va plăcea şi mai mult.

Traversând esplanada, Mathias salută grupul de turişti francezi ce mergeau în direcţia lui şi îi făcu apăsat cu ochiul celui mai vârstnic dintre ei. Câteva momente mai târziu, un taxi îi ducea la Tate Modern.

Mathias făcuse o alegere foarte bună; Audrey vizita pentru a cincea oară muzeul care adăpostea cea mai mare colecţie de artă modernă din Marea Britanie şi nu se sătura niciodată de ea. Îi cunoştea aproape fiecare ungher. La intrare, gardianul îi rugă să-şi depună echipamentul video la vestiar. Renunţând pentru câteva clipe la reportaj, Audrey îl luă pe Mathias de mână şi se îndreptă spre etaj. O scară rulantă îi duse în spaţiul unde era expusă o retrospectivă a operei realizate de fotograful canadian Jeff Wall. Audrey intră direct în sala nr. 7 şi se opri în faţa unei

[4] Pickpocket (engl.) — hoţ de buzunare.

imagini de aproape trei metri pe patru.

— Uite, îi spuse, încântată, lui Mathias.

Pe fotografia monumentală, un bărbat privea cum nişte foi de hârtie smulse de vânt din mâinile unui trecător se învârteau pe deasupra capului său. Paginile dintr-un manuscris pierdut închipuiau curba unui zbor de păsări.

Audrey văzu emoţia din ochii lui Mathias şi se simţi fericită că putea împărtăşi cu el acea clipă. Totuşi, pe ea nu o mişca fotograful, ci privitorul.

Îşi făgăduise să nu întârzie prea mult la muzeu, dar, când ieşiră, ziua era aproape pe sfârşite. Porniră iar la drum, mergând mână în mână, de-a lungul fluviului, spre Turnul Oxo.

*

— Rămâi la cină? întrebă Antoine, în uşa casei.

— Sunt obosită, e târziu, răspunse Sophie.

— Şi tu trebuie să te duci la o licitaţie de flori uscate…

— Dacă ar fi o cale de a scăpa de ursuzlâcul tău, aş putea chiar să deschid din nou prăvălia şi să vând în nocturnă…

Antoine îşi plecă ochii şi intră în salon.

— Ce ai? De când am ieşit din parc, nu ţi-ai mai descleştat dinţii.

— Pot să-ţi cer un serviciu? şopti Antoine. Ai fi aşa de drăguţă să nu mă laşi singur cu copiii, în seara asta?

Sophie fu surprinsă de tristeţea pe care i-o citea în privire.

— Cu o singură condiţie: să nu pui piciorul în bucătărie şi să mă laşi să vă duc pe toţi la restaurant.

— Mergem la Yvonne?

— Categoric, nu! Ai să ieşi niţel din rutina ta. Ştiu eu un loc în Chinatown, un birt într-o sală oribilă, dar care prepară cea mai bună raţă lăcuită din lume.

— Şi e curat birtul ăla al tău?

Sophie nici măcar nu-i răspunse, îi chemă pe copii şi îi informă că programul lor de seară atât de naşpa tocmai fusese schimbat din iniţiativa ei. Nici nu apucase bine să-şi termine fraza, că Louis şi Emily se şi aşezaseră pe locul lor de pe bancheta din spate a Austinului.

Coborând din nou treptele peronului, ea mormăi, maimuţărindu-l pe Antoine: „Şi e curat birtul ăla al tău?”

Maşina mergea pe Old Brompton, când Antoine apăsă brusc pe frână.

— Ar fi trebuit sa-i lăsăm vorbă lui Mathias unde suntem. Nu ne-a spus că vânzarea aia în nocturnă se ţine cu certitudine.

— E nostim, şopti Sophie. Când am vorbit de proiectul tău de a-l aduce la Londra, ţi-era teamă că Mathias n-o să se mai dezlipească de tine. Crezi că ai să fi în stare sa petreci o seară întreagă fără el?

— Noi ne cam îndoim, răspunseră în cor Louis şi Emily.

*

Esplanada care înconjura complexul Oxo se întindea până la râu. De o parte şi de cealaltă a înaltului turn de sticlă, o droaie de mici magazine şi ateliere îşi prezentau în vitrine ultimele colecţii de ţesături, obiecte de ceramica, mobilă şi accesorii pentru decoraţiuni interioare. Stând cu spatele la Audrey, Mathias luă telefonul mobil şi apăsă maşinal pe butoanele acestuia.

— Mathias! Te implor, ia camera aia şi filmează-mă, că acum se lasă noaptea!

El lăsă telefonul să-i alunece în buzunar şi se întoarse, zâmbind cu gura până la urechi.

— Eşti bine? întreabă ea.

— Da, da, totu-i bine. Vasăzică, unde rămăsesem?

— Prinzi în cadru malul opus şi când încep să vorbesc, îl restrângi şi mă filmezi pe mine. Fii foarte atent: întâi mă filmezi în întregime şi după aia revii asupra feţei.

Mathias apăsă pe butonul de înregistrare. Motorul camerei pornise deja. Audrey îşi spunea textul; vocea i se schimbase şi frazarea ei adoptase acel ritm sacadat pe care televiziunea părea să-l impună tuturor celor care se exprimau în faţa obiectivului. Deodată, se întrerupse:

— Eşti sigur că ştii să filmezi?

— Evident că ştiu, răspunse Mathias, îndepărtându-şi ochiul de aparat. De ce mă întrebi?

— Pentru că tocmai faci un zoom, acţionând rondela parasolarului.

Mathias privi obiectivul şi îşi puse camera la loc pe umăr.

— Bun, rămâi cu obiectivul pe mine, reluăm de la ultima frază.

Dar de data asta, Mathias întrerupse filmarea.

— Mă deranjează eşarfa ta; din cauza vântului, îţi acoperă faţa.

Se apropie de Audrey, îi înnodă mătasea în jurul gâtului, o sărută şi se întoarse la locul lui. Audrey ridică fruntea; lumina înserării căpătase o nuanţă portocalie, în timp ce, spre apus, cerul devenea roşu.

— Las-o baltă, e prea târziu, spuse ea, cu vocea întristată.

— Dar te văd încă foarte bine în obiectiv!

Audrey veni la el şi îi luă echipamentul greoi, care îl încurca.

— Poate, dar la televizorul tău ai să vezi doar o pată mare şi întunecată.

Ea îl trase spre o bancă de lângă mal. După ce îşi aranjă aparatele, se ridică şi îi ceru scuze lui Mathias.

— Ai fost un ghid perfect.

— Mulţumiri din partea lui, răspunse, laconic, Mathias.

— Eşti bine?

— Da, zise el, cu jumătate de gură.

Ea îşi puse capul pe umărul lui şi amândoi priviră, tăcuţi, un vapor care plutea încet în susul fluviului.

— Ştii, şi eu mă gândesc la asta, murmură Mathias.

— La ce te gândeşti?

Se ţineau de mână, jucându-se cu degetele.

— Şi mie mi-e teamă, continuă Mathias. Dar nu-i nimic rău dacă ne e teamă. În noaptea asta, vom dormi împreună şi va fi un fiasco. Cel puţin, acum, ştim că şi celălalt ştie. De altfel, acum, când ştiu că tu ştii…

Audrey îşi lipi buzele de gura lui, ca să-l facă să tacă.

— Cred ca mi-e foame, spuse ea, ridicându-se.

Se agăţă de braţul lui şi îl ghidă către turn. La ultimul etaj, ferestrele largi ale restaurantului le ofereau o nemaipomenită privelişte a oraşului…

Audrey apăsă pe un buton şi cabina de sticlă a liftului se ridică în puţul său transparent. Ea îi arătă o roată mare în depărtare. La distanţa aceea, aveai impresia că te afli aproape mai sus decât ea. Şi, când se întoarse să-l privească pe Mathias, descoperi că el avea faţa mai albă ca hârtia.

— Te simţi bine? îl întrebă îngrijorată.

— Deloc! răspunse Mathias, cu un glas abia auzit.

Încremenit, puse jos camera, lăsându-se să alunece lângă peretele liftului. Mai înainte ca Mathias să leşine, Audrey îl lipi de

ea, ţinându-i capul strâns, pe umărul său, pentru a-l împiedica să vadă golul de sub picioarele lor. Îl înconjură cu braţele ei protectoare.

Clopoţelul sună şi uşile se deschiseră la ultimul etaj, în faţa recepţiei restaurantului. Un majordom elegant privi, cu mare uimire, perechea înlănţuită într-o îmbrăţişare atât de pasională şi, în acelaşi timp, atât de tandră, încât sărutul lor făgăduia — chiar şi el singur — un viitor plin de frumuseţe. Şeful de sală se încruntă, clopoţelul sună şi cabina coborî din nou. După câteva clipe, un taxi gonea spre Brick Lane, ducând cu el doi îndrăgostiţi înlănţuiţi în aceeaşi nesfârşită îmbrăţişare.

*

Cearşaful o acoperea până la şolduri. Audrey îşi pusese capul pe pieptul lui Mathias, care se juca cu pletele ei.

— Ai ţigări? îl întrebă.

— Nu fumez.

Ea se aplecă, îl sărută pe ceafă şi deschise sertarul noptierei. Băgă mana înăuntru şi luă, cu vârful degetelor, un pachet vechi, mototolit şi o brichetă.

— Eram sigură că mincinosul ăsta pufăie.

— Care mincinos?

— Un amic fotograf pentru care studioul de televiziune a închiriat apartamentul ăsta. E plecat şase luni în Asia, să facă un reportaj.

— Şi, când nu e în Asia îl vezi des pe amicu' ăsta?

— E un coleg, Mathias! spuse ea, dându-se jos din pat.

Silueta înaltă a lui Audrey înaintă până la fereastră. Îşi duse ţigara la gură, iar flacăra brichetei pâlpâi.

— La ce te uiţi? întrebă ea, cu faţa lipită de geam.

— La rotocoalele de fum.

— De ce?

— Uite-aşa, răspunse Mathias.

Audrey se întoarse în pat, se lungi lipindu-se de Mathias, şi îi mângâie cu degetul mare conturul buzelor.

— Ai o lacrimă la marginea pleoapei, îi spuse ea, culegând-o cu vârful limbii.

— Cât eşti de frumoasă, murmură Mathias.

*

Antoine tremura. Îşi trase cuvertura peste el, descoperindu-şi, în acelaşi timp, picioarele. Deschise ochii, dârdâind. În salon era penumbră; Sophie nu mai era acolo. Îşi luă pledul; ajuns pe palier întredeschise uşa lui Mathias şi văzu că patul era neatins. Intră în camera fiului său şi se strecură sub plapumă. Îşi puse capul pe pernă. Louis se răsuci şi, fără să deschidă ochi îşi luă tăticul în braţe. Aşa trecu noaptea.

*

Lumina zilei umplea încăperea. Mathias îşi miji ochii se întinse. Mâna lui bâjbâi prin pat. Descoperi un bileţel lăsat pe perne. Se ridică în capul oaselor şi desfăcu hârtia.

Am plecat să caut casete noi. Tu dormeai ca un înger. Mă întorc cât pot de repede. Cu drag, Audrey.
P.S. Patul e doar la cincizeci de centimetri de sol, aşa că treaba e sigură!

Puse bileţelul pe noptieră şi căscă îndelung. După ce recuperă blugii trântiţi la picioarele patului, îşi luă cămaşa din vestibul, indispensabilii de pe un scaun aflat nu departe de acolo, şi începu să-şi caute restul lucrurilor. În baie, se uită suspicios la periuţele de dinţi care se încrucişau într-un pahar. Luă tubul cu pastă de dinţi, lăsă prima picătură de pastă care ieşea din el să se scurgă în chiuvetă, apoi şi-o întinse pe vârful arătătorului pe următoarea.
Scotoci prin bucătărie, dar nu găsi decât două cutii de ceai pe jumătate goale, într-un dulap, un vechi pachet de biscuiţi, pe un colţ de etajeră, o bucăţică de unt sărat pe un raft de frigider, şi propriile şi şosete, sub masă.
Grăbit să ajungă într-un loc unele să i se servească un mic dejun demn de acest nume, se îmbrăcă în goana mare.
Audrey lăsase un mănunchi de chei la vedere, pe gheridon.
Judecând după mărimea lor, nu erau toate pentru broasca acestui apartament. Probabil că descuiau garsoniera în care locuia Audrey, la Paris, şi pe care ea i-o descrisese noaptea trecută.
Îşi trecu printre degete cordeluţele pomponului agăţat de

veriga pe care erau prinse cheile. Uitându-se la el, începu să se gândească la şansa pe care o avea acest obiect. Şi-l imagina în mâna lui Audrey, păstrat mereu aproape de ea, în geantă. Se gândea la toate dăţile când Audrey vorbea la telefon jucându-se cu el, care o asculta făcând confidenţe unei prietene. Când îşi dădu seama că e pe cale să pizmuiască pomponul unui portchei, se stăpâni. Chiar că era timpul să mănânce ceva!

*

Trotuarele erau mărginite de căsuţe din şindrilă roşie. Cu mâinile în buzunare, Mathias începu să meargă fluierând spre intersecţia care se vedea puţin mai departe. După ce trecu de câteva străzi, se bucură, în sfârşit, că îşi găsise limanul fericirii.

Ca în fiecare duminică dimineaţa, piaţa de la Spitalfields era în plină activitate. Tarabele gemeau de fructe uscate *şi* de mirodenii venite din toate provinciile Indiei. Ceva mai la o parte, negustorii de stofe importate îşi expuneau ţesăturile de Madras, Caşmir sau Pashmina. Mathias se aşeză pe terasa primei cafenele ieşite în cale şi îl întâmpină cu braţele deschise pe chelnerul care se înfăţişă.

Băiatul, originar din Calcutta, identifică imediat accentul lui Mathias şi îi spuse cât de mult iubea Franţa. Pe toată durata studiilor, îşi alesese franceza ca primă limbă străină, chiar înaintea englezei. Frecventa un curs de economie internaţională, British School Academy. I-ar fi plăcut să înveţe la Paris, dar viaţa nu-ţi dădea întotdeauna de ales. Mathias îl felicită pentru vocabularul lui, pe care îl considera remarcabil. Profitând de şansa de a se exprima, în sfârşit, fără dificultăţi, comandă un mic dejun complet şi un ziar, dacă se afla vreunul, din întâmplare, la casă.

Băiatul se înclină adânc, mulţumind astfel pentru comanda lui, care îl onora. Cu pofta de mâncare aţâţată, Mathias îşi freca mâinile, fericit de toate aceste momente neprevăzute oferite de viaţă, fericit că stătea acolo, pe terasa însorită, fericit la gândul că se va întâlni în curând cu Audrey şi — chiar dacă, la urma urmei, nu era conştient de acest lucru — fericit că era fericit.

Trebuia sa-l anunţe pe Antoine că nu se întoarce până diseară; începu să se gândească la o scuză prin care să-şi justifice absenţa, în timp ce se scotocea în buzunar, căutându-şi

telefonul, dar pesemne că-l lăsase în veston. De altfel, îşi vizualiza haina cât se poate de clar, ghemotocită pe canapeaua din apartamentul lui Audrey. O să trimită mesajul mai târziu; chelnerul se întorcea deja, purtând pe umăr o tavă imensă. Acesta îi puse pe masă o serie întreagă de mâncături, precum şi un exemplar din ajun al lui *Calcutta Express* şi un altul, vechi de două zile, din *Times of India.* Ziarele erau tipărite în bengali şi în hindi.

— Ce-i asta? Se sperie Mathias, arătând cu degetul spre supa de linte ce aburea în faţa lui.

— Dhal şi *halwa suri,* e ceva foarte bun! răspunse chelnerul. Paharul de iaurt sărat este *lassi,* adăugă el. Un adevărat mic dejun complet… indian. O să vă delectaţi.

Şi chelnerul se întoarse în sală, încântat că-şi mulţumise clientul.

*

Amândouă avuseseră, fără să se consulte, aceeaşi idee. Ziua era minunată, aşa că avea să atragă numeroşi turişti în Bute Street. În timp ce una îşi deschidea terasa restaurantului, cealaltă îşi aranja florile din vitrină.

— Şi tu munceşti duminica? o interpelă Yvonne pe Sophie.

— Îmi place mai mult să fiu aici, decât să tândălesc prin casă.

— Şi eu mi-am spus exact acelaşi lucru.

Yvonne se apropie de Sophie.

— Ce-i cu mutra asta şifonată? îi spuse ea, trecându-şi mâna peste obrajii tinerei femei.

— O noapte dificilă; pesemne că a fost lună plină.

— Doar dacă nu cumva s-o fi hotărât să fie plină de două ori în aceeaşi săptămână, luna ta. Ar trebui să cauţi altă explicaţie.

— Atunci, să zicem că am dormit prost.

— Astăzi nu te vezi cu băieţii?

— Azi vor să rămână în familie.

Sophie ridică o vază mare, Yvonne o ajută s-o ducă în prăvălie. Când recipientul fu pus la locul lui, ea o luă de braţ şi o trase afară.

— Hai, lasă-ţi florile o clipă, că nu se ofilesc. Vino să bei o cafea pe terasa mea; am impresia că noi două avem să ne spunem nişte chestii.

— Să tai trandafirul ăsta şi vin imediat, răspunse Sophie, care îşi regăsise zâmbetul.

*

Secatorul secţionă tija. John Glover privi cu atenţie floarea. Corola ei era aproape la fel de mare ca aceea a unui bujor, petalele îi erau încântător de boţite, dându-i trandafirului aspectul sălbatic pe care îl visase grădinarul. Ce-i drept, rezultatul operaţiei de altoire realizate anul trecut în propria-i seră depăşea toate speranţele. Când îşi va prezenta trandafirul în sezonul viitor, la marea expoziţie florală din Chelsea, probabil că va câştiga premiul de excelenţă. Pentru John Glover, această floare nu era doar un simplu trandafir, ci devenise cel mai straniu paradox cu care se confruntase vreodată. La acest bărbat, ieşit dintr-o familie engleză de vază, modestia era aproape o religie. Tatăl său, căzut eroic în război, îi lăsase o avere pe care o administra prin împuterniciţi. Şi nici un client al micii librării în care lucrase ani la rând, nici un vecin nu şi-ar fi putut imagina vreodată că acest om solitar, care trăia în cea mai mică parte dintr-o casă care, de altfel, îi aparţinea, era atât de bogat.

Câte pavilioane spitaliceşti nu i-ar fi purtat numele gravat pe frontispiciu, câte fundaţii nu l-ar fi putut onora, dacă el n-ar fi impus mereu, ca singură condiţie a generozităţii sale, anonimatul. Şi totuşi, la vârsta de şaptezeci de ani, în faţa unei simple flori, nu putea rezista tentaţiei de-a o boteza cu numele lui.

Trandafirul cu petale pale avea să se numească Glover. Singura scuză pe care şi-o găsea John era aceea că nu avea copii. La urma urmei, era singura cale pe care o găsise pentru a-şi face numele să trăiască.

Puse trandafirul într-o vază făcută anume pentru o singură floare şi îl duse în seră. Privi faţada albă a casei sale de ţară, fericit — după o activitate atât de îndelungată — să-şi trăiască binemeritaţii ani de pensie. Grădina vastă întâmpina, în toată splendoarea ei, primăvara. Dar, în mijlocul acestei frumuseţi, îi lipsea singura femeie pe care o iubise, la fel de pudic cum trăise. Într-o bună zi, Yvonne avea să vină la el, în Kent.

*

Pe Antoine îl treziră copiii. Aplecat peste balustrada scării, se uită la salonul de jos. Louis şi Emily îşi pregătiseră micul dejun, pe care îl înfulecau stând pe jos, la picioarele canapelei. Programul de desene animate abia începuse, ceea ce, pentru Antoine, însemna că va avea tot atâtea minute de linişte. Evitând să se facă reperat, se trase cu un pas înapoi, visând deja la porţia suplimentară de somn care i se oferea. Înainte de a se cuibări din nou în pat, intră în camera lui Mathias şi privi patul neatins. Din salon, râsul lui Emily urca până la etaj. Antoine desfăcu aşternutul, apoi luă pijamaua agăţată în cuierul din baie şi o puse la vedere, pe scaun. Închise uşa cu discreţie şi se întoarse în apartamentul său.

*

Fără veston, Mathias n-avea nici portofelul, nici telefonul; neliniştit, scotoci prin buzunarele pantalonilor, căutând nişte bani cu care să plătească nota prezentată de chelner. Simţi, cu vârful degetelor, o bancnotă. Uşurat, îi întinse băiatului cele douăzeci de lire sterline şi aşteptă restul.

Tânărul îi restitui cincisprezece monede şi recuperă jurnalul, întrebându-l pe Mathias dacă noutăţile erau bune. Ridicându-se, acesta îi răspunse că nu citea decât în limba tamilă, în hindi îi era ceva mai greu.

Trebuia neapărat să se întoarcă, probabil că Audrey îl aştepta acasă. O luă înapoi, pe unde venise, până la prima intersecţie, unde înţelese că se pierduse cu desăvârşire. Făcând stânga-mprejur, în căutarea unei tăbliţe cu un nume de stradă sau a unei clădiri pe care s-o recunoască, îşi dădu seama că prima oară când venise la Audrey era în timpul nopţii şi îl ghidase chiar ea, iar a doua oară fusese adus de taxi, aşa că nu era chip să-i regăsească adresa.

Simţi că-l cuprinde panica şi îi ceru ajutor unui trecător. Bărbatul, elegant, avea barbă albă şi purta un turban extraordinar de bine legat pe frunte. Dacă, în *Party,* Peter Sellers ar fi avut un frate, cu siguranţă că acesta ar fi fost chiar bărbatul din faţa lui.

Mathias căuta o casă cu trei etaje, care avea faţada din cărămidă roşie; bărbatul îl îndemnă să se uite în jur. Pe toate

străzile din preajmă erau înşiruite case din cărămidă roşie şi, ca în multe oraşe englezeşti, perfect identice.

— *I am* so *lost*[5], declară Mathias, buimăcit.

— *Oh, yes sir,* răspunse bărbatul, înghiţind „r”-urile, *don’t worry so much, we are all lost in this big world...*[6]

Apoi, îl bătu amical pe umăr şi îşi văzu de drum.

*

Antoine dormea liniştit... cel puţin până când două ghiulele de tun aterizară în patul lui. Louis îl trăgea de braţul stâng, Emily de cel drept.

— Tati nu-i aici? întrebă fetiţa.

— Nu, răspunse Antoine, ridicându-se în capul oaselor; în dimineaţa asta, a plecat foarte devreme la muncă. Astăzi, eu mă ocup de monştri.

— Ştiu, îi luă vorba din gură Emily, m-am dus să mă uit în camera lui; nici măcar nu şi-a făcut patul.

Emily şi Louis îi cerură voie să se plimbe cu bicicleta pe trotuar, jurând că n-or să coboare de pe el şi că or să fie foarte prudenţi. Maşinile treceau rareori pe străduţa lor, aşa că Antoine le acordă permisiunea. Şi, în timp ce ei coborau în goană scara, el îşi puse pijamaua şi se duse să-şi pregătească micul dejun. Pe fereastra bucătăriei putea să-i supravegheze şi pe copii.

*

Singur în mijlocul cartierului Brick Lane, cu puţinul mărunţiş care îi rămăsese pe fundul buzunarului, Mathias se simţea cu adevărat pierdut. În colţul străzii, o cabină telefonică îi întindea braţele. Se năpusti înăuntru, puse monedele pe aparat şi, înfrigurat, introduse una în fantă. Disperat, formă singurul număr de telefon londonez pe care îl învăţase pe dinafară.

*

[5] I am so lost (engl.) — sunt aşa de dezorientat/m-am rătăcit.

[6] Oh, yes sir [...], don’t worry so much, we are al lost în this big world (engl.) — Oh, da, domnule [...], dar nu fiţi aşa de îngrijorat, toţi suntem rătăciţi în lumea asta mare.

— Scuză-mă o clipă, poţi să-mi explici mai exact ce cauţi în Brick Lane? întrebă Antoine, turnându-şi o ceaşcă de cafea.

— Ascultă aici, moşule, nu-i deloc momentul să-mi pui genul ăsta de întrebări. Te sun dintr-o cabină care n-a mai fost hrănită de vreo şase luni şi care mi-a înfulecat trei monede dintr-un foc, doar ca să-ţi spun bună dimineaţa, aşa că nu mi-au mai rămas multe.

— Nu mi-ai spus nici un bună dimineaţa, mi-ai spus „Am nevoie de tine”, continuă Antoine, ungându-şi tacticos, cu unt, o felie de pâine. Bun, te ascult…

Neştiind ce să-i spună, Mathias îl rugă, resemnat, să i-o dea pe fie-sa la telefon.

— Nu, nu pot, e afară. Se plimbă cu bicicleta împreună cu Louis. Nu ştii pe unde o fi dulceaţa de vişine?

— Antoine, sunt în rahat, mărturisi Mathias.

— Cu ce te pot ajuta?

Mathias se întoarse pe loc, în cabină, pentru a constata că, în faţa uşii, se formase un adevărat şir indian.

— Cu nimic, nu mă poţi ajuta cu nimic, murmură el dându-şi seama în ce situaţie se afla.

— Atunci, de ce m-ai sunat?

— De-aia, dintr-un reflex… Spune-i lui Emily că sunt la muncă şi pup-o din partea mea.

Mathias puse telefonul în furcă.

*

Stând jos, pe trotuar, Emily se ţinea de genunchiul julit şi lacrimi mari îi curgeau deja pe obraji. O femeie traversă strada ca să-i dea ajutor.

Louis o luă la fugă spre casă. Se repezi la taică-său şi îl trase cu toate puterile de pantalonii pijamalei.

— Hai, vino odată, Emily a căzut! Repede!

Antoine năvăli pe urmele feciorului său şi începu să alerge pe stradă.

Ceva mai departe, femeia se agita pe lângă Emily, ridicând braţele şi adresându-se, scandalizată, cui voia s-o asculte.

— Dar, la urma urmei, unde este mama ei?

— Mama ei e aici! spuse Antoine, ajuns lângă ele.

Femeia se uită, perplexă, la pijamaua ecosez a lui Antoine, ridică ochii spre cer şi plecă fără să mai zică nimic.

— Peste cincisprezece zile plecăm la vânătoarea de fantome! zbieră Antoine, în urma femeii care se îndepărta. Aşa că am şi eu dreptul la o ţinută adecvată, nu?

*

Mathias şedea pe o bancă, bătându-i uşor spătarul. O mână îi atinse ceafa.

— Ce faci aici? întrebă Audrey. Aştepţi de mult?

— Nu, mă plimbam, răspunse Mathias.

— Singur-singurel?

— Păi, da, singur-singurel. De ce?

— M-am întors în apartament. Şi, cum nu răspundeai, cum n-aveam nici cheile ca să intru, am fost îngrijorată.

— Chiar că nu înţeleg de ce! Amicul tău, reporterul, pleacă foarte bine de unul singur în Tadjikistan, aşa că pot şi eu să dau totuşi o raită prin Brick Lane fără să fie nevoie să alarmezi Europe Assistance.

Audrey îl privi zâmbind.

— De când te-ai rătăcit?

X

După ce genunchiul lui Emily fu bandajat şi după ce fetiţa uită de lacrimi în schimbul făgăduielii că va avea voie să mănânce la prânz toate deserturile la care poftea, Antoine urcă să-şi facă duşul şi să se îmbrace. Apartamentul din partea cealaltă a scării era cufundat în linişte. În baie, Antoine se aşeză pe marginea căzii şi îşi privi imaginea din oglindă. Balamalele uşii scârţâiră şi mutrişoara lui Louis se ivi în deschizătură.

— Ce-i cu boticul ăsta? îl descusu Antoine.

— Asta voiam să te întreb şi eu, îi răspunse Louis.

— Să nu-mi spui că ai venit să faci un duş din proprie iniţiativă!

— Am venit să-ţi spun că, dacă te simţi trist, poţi să stai de vorbă cu mine. Nu Mathias e prietenul tău cel mai bun, ci eu.

— Nu sunt trist, scumpule, sunt doar puţin obosit.

— Şi mami zice că e obosită când pleacă în călătorie.

Antoine îşi privi fiul, care îl urmărea din uşă.

— Intră, vino încoace, murmură Antoine.

Louis se apropie şi tatăl lui îl luă în braţe.

— Vrei să-i faci tatei, cu adevărat, un serviciu?

Şi, cum Louis făcu „da” din cap, Antoine îi şopti la ureche:

— Să nu creşti prea repede.

*

Pentru a completa reportajul lui Audrey, trebuiau să traverseze oraşul şi să se ducă la Portobello. La iniţiativa lui Mathias, care tot nu-şi găsise portofelul în buzunarul vestonului, se hotărâră să ia autobuzul. Duminica, târgul era închis şi doar anticarii din susul străzii îşi deschiseseră dughenele. Audrey nu lăsa camera din mână; Mathias se ţinea după ea şi nu scăpa nici o ocazie de-a o fotografia cu micul aparat digital pe care îl luase din arsenalul ei video. La începutul după-amiezii, se aşezară pe terasa restaurantului *Mediterraneo.*

*

Antoine mergea pe jos pe Bute Street. Intră în magazinul lui Sophie şi o întrebă dacă voia să-şi petreacă după-amiaza cu ei. Tânăra florăreasă refuză invitaţia: strada era foarte animată, iar ea mai avea de făcut câteva buchete.

Yvonne alerga de la bucătărie la mesele de pe terasă, unde aproape toate locurile fuseseră ocupate. Unii clienţi erau nerăbdători să dea comanda.

— E în ordine? întrebă Antoine.

— Nu, nu-i deloc în ordine, răspunse Yvonne. Ai văzut ce de lume am afară; într-o jumătate de oră, n-ai să mai poţi arunca un ac. M-am sculat de la şase dimineaţa ca să cumpăr somon proaspăt. Voiam să fie specialitatea zilei, dar nu-l pot prepara, fiindcă m-a lăsat cuptorul.

— Maşina de spălat vase funcţionează? întrebă Antoine.

Yvonne îl privi cu o expresie ciudată.

— Ai încredere în mine, o linişti Antoine. În zece minute, ai să le poţi servi specialitate a zilei.

Şi, când o mai întrebă dacă are pungi Ziploc, Yvonne deschise, fără să-şi mai piardă vremea, un sertar şi îi dădu ceea ce îi

ceruse.

Antoine se duse la copii, care îl aşteptau în faţa barului. Se aşeză în genunchi şi îi consultă; Emily îi acceptă imediat propunerea, dar Louis îi ceru o despăgubire în bani de buzunar. Antoine îi atrase atenţia că era cam tânăr pentru a se ţine de şantaje, dar fiul său îi răspunse că aici era vorba de un târg. Făgăduiala unei chelfăneli îi puse, până la urmă, de acord. Cei doi copii se aşezară la o masă, iar Antoine intră în bucătărie, îşi puse un şorţ şi ieşi imediat cu un carnet în mână, ca să ia comenzile de pe terasă. Când Yvonne îl întrebă ce făcea, de fapt, el îi sugeră, pe un ton ce nu lăsa loc nici unei replici, să-şi vadă de treburile din bucătărie, în timp ce se ocupă el de restul. Adăugă că avusese parte de destule negocieri în acea zi. Somonul urma, să fie gata în zece minute.

*

Mathias puse pe masă aparatul digital şi apăsă pe butonul de temporizare. Apoi, o invită pe Audrey să vină mai spre el, ca să încapă amândoi în cadru. Înveselit de gimnastica lor, chelnerul le propuse să-i fotografieze el. Mathias primi bucuros.

— Noi doi arătăm chiar ca nişte turişti, spuse Audrey, după ce îi mulţumi băiatului.

— Vizităm oraşul, nu?

— E un mod de a vedea lucrurile, răspunse ea, turnându-şi încă puţin vin.

Mathias îi luă sticla din mână şi o servi.

— Un bărbat galant e lucru rar. Tu nu mi-ai vorbit niciodată despre fiica ta.

— Nu, într-adevăr, răspunse Mathias, coborând vocea.

Audrey observă că expresia lui Mathias se schimbase.

— E în grija ta?

— Stă cu mine.

— Emily e un nume frumos. Unde e în acest moment?

— Cu Antoine, prietenul meu cel mai bun. L-ai întâlnit în librărie, dar probabil că nu-ţi mai aminteşti de el. Antoine a contribuit într-o oarecare măsură la reîntâlnirea noastră din curtea şcolii.

Chelnerul aduse desertul comandat de Audrey şi o cafea simplă pentru Mathias. Ea îşi întinse crema de castane peste

gofră.

— Tu nu ştii nici că, la început, am crezut că eşti învăţătoarea lui Louis, continuă Mathias.

— Poftim?

— Învăţătoarea fiului lui Antoine.

— Ce idee aiurea! De ce?

— E cam complicat să-ţi explic, răspunse Mathias, băgându-şi degetul în cremă.

— Şi învăţătoarea e mai drăguţă ca mine? se interesă Audrey, cu un aer pişicher.

— Oh, nu!

— Fiica ta şi Louis se înţeleg bine?

— Ca un frate şi o soră.

— Când o s-o vezi? întrebă Audrey.

— Diseară, răspunse Mathias.

— Pică bine, spuse ea, căutând o ţigară în genată; în seara asta trebuie să-mi pun niţel la punct treburile.

— Spui asta de parcă ai avea de gând să te arunci mâine dimineaţă în faţa trenului.

— O să mă arunc, dar nu în faţa lui, ci în el.

Ea se întoarse spre chelner şi îi comandă o cafea.

— Pleci? întrebă Mathias, cu o voce din care dispăruse cu totul siguranţa.

— Nu plec, mă întorc. Mă rog, îmi închipui că-i acelaşi lucru.

— Şi când aveai de gând să-mi spui?

— Acum.

Audrey învârtea linguriţa în ceaşca de cafea cu un gest mecanic. Mathias o opri.

— N-ai pus zahăr, spuse el luându-i linguriţa din mână.

— Parisul este doar la două ore şi patruzeci de minute. Şi, pe urmă, poţi veni şi tu să mă vezi, nu? În fine, dacă ai această dorinţă.

— Bineînţeles că am. Dar aş avea mai ales dorinţa să nu pleci, să ne putem vedea în cursul săptămânii. Nu ţi-aş fi propus să iei cina cu mine luni, data ar fi fost prea apropiată şi n-aş vrea să te sperii sau să-ţi impun prea mult prezenţa mea, însă te-aş fi invitat marţi, iar tu mi-ai fi răspuns că, din păcate, marţi eşti ocupată; atunci am fi stabilit să ne întâlnim miercuri. Miercuri ar fi fost perfect pentru amândoi. Prima parte a săptămânii ni s-ar fi părut, bineînţeles, fără sfârşit, a doua ceva mai puţin, fiindcă ne-

am fi întâlnit în weekend. De altfel, duminica următoare am fi luat brunch[7]-ul la aceeaşi masă, care ar fi devenit masa noastră.

Audrey îşi lipi buzele de gura lui Mathias.

— Ştii ce ar trebui să facem acum? murmură ea. Să ne bucurăm de această duminică, dacă tot stăm la masa noastră şi mai avem încă o după-amiază întreagă numai pentru noi.

Dar Mathias nu mai era deloc în stare să asculte ce-i propunea Audrey. Ştia el: după-amiaza asta avea să aibă culoarea aleanului. Se prefăcu înveselit de alura unui trecător. Degeaba stătea Audrey lângă el; de când îl anunţase că pleacă, începuse să-i ducă dorul. Mathias se uită la norii de deasupra lor.

— Crezi că o să plouă?

— Nu ştiu, răspunse Audrey.

El se întoarse şi îi făcu un semn chelnerului.

*

— Aţi cerut nota? întrebă Antoine.

— Aici, răspunse un client care îşi flutura mâna la celălalt capăt al terasei.

Antoine, care purta pe braţ trei farfurii în echilibru, adună tacâmurile în dezordine şi şterse masa cu buretele, dând dovadă de o impresionantă dexteritate. În spatele lui, Sophie aştepta să ocupe locul celor care plecau.

— Pare-se că-ţi iubeşti meseria, spuse ea, aşezându-se.

— Sunt în al nouălea cer! exclamă Antoine, prezentându-i, radios, un meniu.

— Nu le spui copiilor să vină lângă mine?

— Felul zilei este un foarte frumos somon gătit la abur. Dacă-mi îngăduiţi să vă dau un sfat, mai păstraţi-vă un locşor şi pentru desert, crema noastră caramel este de neuitat.

Şi Antoine se întoarse în sală.

*

Mathias se scotocea prin veston, după portvizit, dar, degeaba, nu-l găsea. Audrey îl linişti: cu siguranţă, îl uitase acasă. De altfel, ea nu-l văzuse niciodată scoţându-l; plătise notele în numerar. Totuşi, Mathias era îngrijorat şi teribil de încurcat din

[7] Brunch (engl.) — masă între micul dejun şi prânz.

cauza acestei situaţii.

De când se cunoşteau, nu o lăsase niciodată să plătească, aşa că Audrey se bucura că putea, în sfârşit, s-o facă ea, deşi regreta că doar pentru o simplă gofră şi câteva cafele. Cunoscuse o mulţime de bărbaţi care împărţeau plata pe din două.

— Ai cunoscut chiar aşa de mulţi? se interesă Mathias.

— Scapă-mă şi pe mine de o îndoială, nu cumva eşti un pic gelos?

— Niciodată. Şi, pe urmă, Antoine spune tot timpul: Gelozia nu-i decât lipsă de încredere în celălalt, adică un lucru ridicol şi degradant.

— Asta spune Antoine sau asta gândeşti tu?

— Mă rog, sunt puţintel gelos, acceptă el. Dar numai atât cât trebuie. Dacă nu eşti deloc, înseamnă că nu prea eşti îndrăgostit.

O luară pe jos, pe Portobello Road. Audrey îl ţinea pe Mathias de braţ. Pentru el, fiecare pas care îi apropia de staţia de autobuz era un pas care îi îndepărta pe unul de celălalt.

— Am o idee, spuse Mathias. Să ne aşezăm pe banca asta. Cartierul e drăguţ, iar noi n-avem nevoie de mare lucru; să nu ne mai mişcăm de aici!

— Adică să rămânem aici neclintiţi?

— Exact asta vreau să spun.

— Cât timp? întrebă Audrey, aşezându-se.

— Cât timp o să vrem.

Începu să bată vântul; ea se înfioră.

— Şi când o să vină iarna? întrebă Audrey.

— O să te strâng mai tare în braţe.

Ea se aplecă spre Mathias şi îi şopti o idee mult mai bună. Dacă ar lua-o la fugă ca să prindă autobuzul care se vedea în depărtare, ar ajunge în camera din Brick Lane în cel mult o jumătate de oră. El o privi, zâmbi şi o luă din loc.

Autobuzul cu imperială opri în staţie. Audrey urcă pe platforma din spate, Mathias rămase pe trotuar. Când întâlni privirea ei, înţelese şi îi făcu semn controlorului să nu dea încă semnalul de pornire. Ea puse un picior pe carosabil.

— Ştii, îi mărturisi Audrey, la ureche, ieri a fost tot ce vrei, numai fiasco nu.

Mathias nu răspunse nimic; ea îi puse o mână pe obraz şi îi mângâie buzele.

— Parisul nu-i decât la două ore şi patruzeci de minute, spuse

ea.

— Urcă, ai început să tremuri.

Când autobuzul se îndepărtă, Mathias făcu semne cu mâna şi aşteptă până când Audrey dispăru.

Se întoarse şi se aşeză pe banca din mica piaţă Westbourne Grove, uitându-se la perechile de îndrăgostiţi care treceau prin faţa lui. Când căută în buzunar monedele rămase pentru a se întoarce acasă, dădu de o hârtiuţă.

Şi mie mi-a fost dor de tine toată după-amiaza.

Audrey

XI

Ziua era pe sfârşite. Sophie îi însoţi pe Antoine şi pe copii până în uşa casei. Louis ar fi vrut ca ea să-l ajute la lecţii, dar Sophie îi spuse că şi ea avea teme de făcut.

— Nu vrei să rămâi? insistă Antoine.

— Nu, mă duc acasă, sunt obosită.

— E chiar aşa de util să deschizi duminica?

— Am câştigat ceva în avans, aşa că voi putea închide pentru câteva zile.

— Pleci în vacanţă?

— În weekend.

— Unde?

— Încă nu ştiu, e surpriză.

— Omul cu scrisorile?

— Da, omul cu scrisorile, cum zici tu; ne întâlnim la Paris şi, după aia, mă duce undeva.

— Şi nu ştii unde? stărui Antoine.

— Dacă aş şti, n-ar mai fi o surpriză.

— O să-mi povesteşti la întoarcere?

— Poate. Mi se pare că ai devenit, dintr-odată, foarte curios.

— Scuză-mi indiscreţia, se porni Antoine. La urma urmei, de ce să mă amestec? Fac pe Cyrano, scriind vorbe de amor în locul tău, doar de şase luni încoace, aşa că nu văd de ce mi-ar da chestia asta dreptul de a împărtăşi cu tine veştile bune!... Aşa, dar când plecăm în weekend, nu care cumva să ne întrebi ceva, Antoine! Tu ai grijă doar să-ţi umpli stiloul cu cerneală, cât sunt eu plecată, pentru că, la întoarcere, în caz că o să mă ia cumva

cu ictis-plictis, o să-ţi fiu recunoscătoare dacă o să binevoieşti să-mi aduci iar din condei o epistolă nouă, care să-l facă pe El să se îndrăgostească mai tare de mine şi i să mă invite într-un weekend despre care ţie n-o să-ţi povestesc nimic!

Cu braţele încrucişate, Sophie se uita ţintă la Antoine.

— Gata? Ai terminat?

Antoine nu răspunse; îşi fixa cu privirea vârful pantofilor, iar expresia chipului îl făcea să semene, până la cea mai mică trăsătură, cu fiul său. Sophie, care se căznea să rămână serioasă, îl sărută pe frunte şi i se îndepărtă.

*

Noaptea se lăsa peste Westbourne Grove. O tânără îmbrăcată într-un pardesiu mult prea mare pentru ea se aşeză pe banca din faţa staţiei de autobuz.

— Vă e frig? întrebă ea.

— Nu, merge, răspunse Mathias.

— Parcă nu sunteţi în apele dumneavoastră.

— Mai sunt şi duminici din astea.

— Am cunoscut şi eu destule, spuse tânăra, ridicându-se.

— Bună seara, spuse Mathias.

— Bună seara, spuse tânăra.

El o salută cu un semn din cap, ea făcu la fel şi se urcă în autobuzul care sosise. Mathias o privi plecând şi se întrebă unde Dumnezeu o mai întâlnise.

*

După cină, copiii adormiră pe canapea, epuizaţi de după-amiaza petrecută în parc. Antoine trebui să-i ducă în pat purtându-i în braţe. Întors în salon, savura acel moment de linişte, când observă portvizitul lui Mathias, uitat în cupa pe care o foloseau pentru a-şi goli în ea buzunarele. Îl deschise şi trase uşor de colţul unei fotografii care ieşea în afară. Din portretul boţit de ani, Valentine zâmbea cu mâinile puse peste pântecul rotunjit, mărturie din alte vremuri. Antoine puse fotografia la loc.

*

Yvonne intră sub duş şi deschise robinetul. Apa îi şiroi pe corp. Antoine o salvase, ajutând-o la servit; uneori, se întreba ce ar fi făcut dacă omul ăsta n-ar fi fost acolo. Gândul îi zbură la somonul gătit la abur în maşina de spălat vase şi începu să râdă de una singură. Un acces de tuse îi calmă la iuţeală hohotele de râs nebune. Epuizată, dar binedispusă, opri apa, îşi puse un halat şi se întinse pe pat. Auzi uşa din capătul coridorului închizându-se. Probabil că se întorsese fata pe care o găzduia în odaia din fundul palierului. Yvonne nu ştia multe despre ea, dar era obişnuită să se încreadă în propriul instinct. Micuţa asta avea nevoie doar de un mic ajutor ca să se descurce. În fond, Yvonne era mulţumită. Prezenţa fetei îi făcea bine; de când renunţase John la librărie, ea simţea tot mai des povara singurătăţii.

*

Enya se dezbrăcă de pardesiu şi se lungi în pat. Scoase bancnotele pe care le avea în buzunarul blugilor şi le numără. Avusese o zi bună; bacşişurile clienţilor de la restaurantul din Westbourne Grove, unde înlocuise pe cineva, îi asigurau traiul pe o săptămână. Patronul era mulţumit de ea şi îi propusese să vină la lucru şi în weekendul viitor.

Ciudată soartă mai avea şi Enya! Cu zece ani în urmă, familia ei nu scăpase din foametea care urmase după o vară fără recoltă. O tânără doctoriţă o luase dintr-o tabără de refugiaţi improvizată.

Într-o noapte, ajutată de doctoriţa franţuzoaică, s-a ascuns într-un camion care pleca la drum. Atunci începuse lungul exod — care dura se luni de zile — al fetei ce fugea din sud, îndreptându-se către nord. Cei ce o însoţeau nu-i erau tovarăşi de nefericire, ci de speranţă, speranţa de a descoperi, într-o bună zi, ce însemna belşugul.

Traversase marea pornind din Tanger. Apoi, alte meleaguri, alte văi, Pirineii. O călăuză care o trecuse peste munţi îi dezvăluise că, pe vremuri, bunicul lui era plătit ca să treacă oamenii în sens invers. Istoria se schimba, dar nu şi soarta oamenilor.

Un prieten îi spusese că de cealaltă parte a Canalului Mânecii va găsi ceea ce căutase dintotdeauna: dreptul de a fi liberă şi de a fi ea însăşi. Pe pământul Albionului, trăiau în pace,

respectându-se unii pe alţii, oameni de toate etniile şi de toate religiile. Aşa că pornise, de data asta din Calais, ascunsă sub boghiurile unui tren. Şi, când se lăsase să lunece, sfârşită, pe traversele căii ferate englezeşti, ştiuse că exodul ei se încheiase.

În seara asta, privea fericită în jur. Un pat îngust, dar cu cearşafuri curate; un birouaş cu un frumos buchet de albăstrele, care înveseleau odăiţa; o lucarnă prin care, dacă se apleca puţin, vedea acoperişurile din cartier. Camera era drăguţă, gazda discretă, iar vremurile pe care le trăia căpătaseră de câteva zile un aer primăvăratic.

*

Audrey încercă să aşeze benzile video între două pulovere şi trei teeshirt-uri pe care le ghemotocise. Cumpărăturile făcute ici-colo, în decursul acestei luni petrecute la Londra, îşi găsiseră tare greu un loc în valiză.

Se ridică şi se uită în jur, verificând pentru ultima oară dacă nu uitase ceva. N-avea chef să cineze, un ceai îi era de ajuns şi, chiar dacă simţea că insomnia îi dădea târcoale, trebuia să încerce să doarmă. Mâine, după ce va coborî din tren în Gara de Nord, ziua ei de lucru va începe fără întârziere. Trebuia să depună înregistrările la regie, să ia parte la şedinţa colectivului de redacţie în cursul după-amiezii şi — dacă reportajul îi va fi programat repede — să vizioneze chiar atunci benzile, în sala de montaj. Intrând în bucătărie, îşi aruncă ochii la ţigara strivită în scrumieră. Privirea îi alunecă apoi spre cele două pahare care căpătaseră o nuanţă rozalie, din pricina vinului roşu uscat în ele.

Audrey luă în mână ceaşca rămasă în chiuvetă şi îi examină marginea, întrebându-se unde şi-o fi pus buzele Mathias. Apoi, se întoarse cu ea în cameră şi o băgă în fundul valizei.

*

Salonul era în penumbră. Mathias închise uşa de la intrare cât mai încet cu putinţă şi se duse tiptil spre scară. Cum puse piciorul pe prima treaptă, lampa de pe gheridon se aprinse. Se întoarse şi îl descoperi pe Antoine stând în fotoliu. Se duse spre el, luă sticla cu apă pusă pe mescioară şi o goli dintr-o sorbitură.

— Dacă-i musai ca unul dintre noi să se îndrăgostească din

nou, primul o să fiu eu! spuse Antoine.

— Dar faci cum vrei, moşule! răspunse Mathias, punând jos sticla.

Furios, Antoine se ridică.

— Nu, nu fac cum vreau eu, şi nu mă mai zăpăci! Dacă m-aş îndrăgosti eu, ar fi deja o trădare, aşa că nu-ţi mai spun cum ar fi dacă ai face-o tu!

— Potoleşte-te! Crezi că, după ce am făcut pe dracu-n patru ca să dărâm zidul ăsta, după ce, în sfârşit, îmi împart traiul zilnic cu fie-mea, după ce asist la fericirea copiilor noştri, pe care, de altfel, nu i-am văzut niciodată atât de bucuroşi… crezi cu adevărat că aş risca să stric totul?

— Categoric! răspunse, cu toată convingerea, Antoine, apoi începu să se plimbe în lung şi-n lat, arătând, cu un gest circular, încăperea.

— Vezi? În jurul tău, totul e aşa cum ai vrut tu. Ai vrut copii care râd, ai copii care râd; ai vrut zgomot în casă, ai zgomot de nici nu ne mai auzim! Ţi-am deschis până şi televizorul în timpul cinei! Aşa că, ascultă bine aici: ai să renunţi la egoismul tău şi ai să-ţi asumi propriile opţiuni măcar o dată — o dată mică de tot — în viaţă. Prin urmare, dacă eşti pe cale să te îndrăgosteşti de o femeie, laşi totul baltă imediat!

— Ţi se pare că sunt egoist? întrebă Mathias, cu glasul întristat.

— Eşti mai mult decât mine! răspunse Antoine.

Mathias se uită lung la el şi, fără să mai scoată o vorbă, se duse spre scară.

— Fii atent, continuă Antoine din spatele lui, să nu zici că nu ţi-am spus… dar nu mă opun, dacă ai de gând să i-o tragi!

Ajuns la etaj, Mathias se opri brusc şi se întoarse.

— Da, dar eu mă opun dacă ai de gând să vorbeşti în felul ăsta despre ea!

Din josul scărilor, Antoine întinse spre el un deget acuzator.

— Te-am prins! Eşti Îndrăgostit! Am dovada! Aşa că o laşi imediat!

Uşa camerei lui Mathias se trânti cu putere în urma lui. Uşile de la camerele lui Emily şi Louis se închiseră mult mai discret.

*

Trenul era imobilizat de treizeci de minute în gara Ashford. Vocea controlorului îşi făcu datoria de a-i trezi pe călătorii care încă nu-şi dăduseră seama, pentru a-i informa că trenul… era imobilizat în gara Ashford.

Mesajul era cu atât mai vital, cu cât acelaşi şef de tren adăugă că îi era imposibil să spună când va porni din nou garnitura, dat fiind că, în tunel, intervenise o problemă de circulaţie.

— Am predat fizica vreme de treizeci de ani şi aş dori tare mult să mi se explice cum poate interveni o problemă de circulaţie pe linii paralele şi cu sens unic. Doar dacă nu cumva s-o fi oprit mecanicul trenului dinaintea noastră în mijlocul tunelului ca să facă pipi… bombăni o doamnă în vârstă, care stătea în faţa lui Audrey.

Audrey studiase literatura, aşa că scăpă cu faţa curată mulţumită telefonului mobil, care începu să ţârâie.

O suna prietena ei cea mai bună, bucuroasă de vestea întoarcerii. Audrey îi povesti despre călătoria la Londra şi, mai ales, despre evenimentele din ultimele zile, care îi modificaseră cursul vieţii… Dar Elodie cum de ghicise?… Da!… A întâlnit un bărbat… foarte diferit de toţi ceilalţi. După luni de zile de la despărţirea de cel care îşi făcuse într-o dimineaţă valiza, luând şi inima ei, era pentru prima oară când voia din nou să iubească. Lungile anotimpuri de doliu amoros aproape că se evaporaseră într-un singur weekend. Elodie avea dreptate… magia asta îi era proprie vieţii… trebuia doar să ai suficientă răbdare, fiindcă, până la urmă, primăvara se întorcea întotdeauna. Când se vor întâlni amândouă… din păcate, poate că nu diseară, s-ar putea întâmpla să lucreze până târziu… da o să-i povestească tot… Fiecare moment petrecut cu Mathias e un nume frumos, nu-i aşa? Da, era un bărbat chipeş. Da, Elodie o să-l adore, cultivat, curtenitor… Nu, nu era însurat… Da, divorţat… dar, în zilele noastre, la bărbaţii celibatari, faptul că nu mai sunt însuraţi era deja un mare avantaj… Cum de ghicise? Daaaa, în ultimele două zile nici nu se mai dezlipiseră unul de celălalt… l-a întâlnit în curtea unei şcoli, ba nu, într-o librărie, în fine, în amândouă… îi promitea că o să-i povestească totul, dar trenul se punea în mişcare şi se vedea deja intrarea în tunel… Alo!… Alo!

Emoţionată, Audrey se uită la telefonul din mâna ei, îi mângâie ecranul şi îl puse, zâmbitoare, în buzunar. Profesoara de fizică oftă şi putu, în sfârşit, să dea pagina cărţii pe care o ţinea în

mână. Citise de vreo douăzeci şi şapte de ori acelaşi rând.

*

Mathias împinse uşa bistroului lui Yvonne şi o întrebă dacă se poate aşeza pe terasă ca să bea o cafea.

— Ţi-o aduc imediat, spuse Yvonne, apăsând maneta percolatorului.

Scaunele stăteau încă unele peste altele; Mathias luă unul şi se instală confortabil în bătaia soarelui. Yvonne puse ceaşca pe masa din faţa lui.

— Vrei un corn?

— Două, spuse Mathias. Ai nevoie de o mână de ajutor ca să aranjezi terasa?

— Nu, dacă aranjez scaunele de acum, clienţii vor face ca tine şi n-am să pot sta liniştită la bucătărie. Antoine nu e cu tine?

Mathias îşi bău cafeaua dintr-o sorbitură.

— Îmi mai faci una?

— Te simţi bine? îl întrebă Yvonne.

*

Aşezat la birou, Antoine îşi consulta e-mailul. În josul ecranului, tocmai apăruse un pliculeţ.

Iartă-mă că te-am lăsat baltă în weekendul ăsta. Hai să luăm masa la Yvonne, la ora treisprezece. Prietenul tău, Mathias.

Îi răspunse cu textul următor:

Iartă-mă şi tu pentru aseară. Ne vedem la ora treisprezece, la Yvonne.

După ce intră în librărie, Mathias îşi deschise vechiul Macintosh, citi mesajul lui Antoine şi răspunse:

De acord cu ora treisprezece, dar de ce spui „şi tu”?

În acelaşi moment, în sala de informatică a Liceului Francez, Emily şi Louis stingeau calculatorul de la care trimiseseră aceste mesaje.

*

Ţărmul de la Calais rămăsese în urmă, Eurostarul gonea cu trei

sute cincizeci de kilometri la oră pe şinele franţuzeşti. Telefonul lui Audrey începu să sune şi, cum răspunse, doamna în vârstă din faţa ei îşi lăsă cartea din mână.

Mama lui Audrey era aşa de fericită că i se întorcea fata… Audrey avea o voce diferită… nu era cea pe care i-o ştia de obicei… n-avea rost să se ascundă, fata ei trebuie să fi întâlnit pe cineva, tonul ăsta i l-a mai auzit când Audrey a anunţat-o despre idila ei cu Romain… Da, Audrey îşi amintea foarte bine cum s-a terminat povestea cu Romain şi cum stătea seara, plângând, la telefon. Da toţi bărbaţii erau la fel… — Cine era bărbatul ăsta nou? Bineînţeles că ştia că era un băiat nou… doar ea a făcut-o… — Într-adevăr, întâlnise pe cineva, dar nu, nu se ambalase… oricum, n-avea nimic de-a face cu Romain, şi multe mulţumiri că-i mai răsucea o dată cuţitul în rană, în caz că încă nu era cicatrizată… Ba da, rana se închisese… Nu voise să spună asta, era doar în cazul când… Nu, nu mai vorbise de şase luni cu Romain… doar o singură dată, luna trecută, pentru o poveste cu o valiză uitată, la care se pare că ţinea mai mult decât la demnitatea lui…

Bun, în orice caz, nu era vorba de Romain, ci de Mathias… Da, era un nume frumos… Librar… Da, era şi o meserie frumoasă… Nu, nu ştia dacă un librar câştigă bine, dar banii nu sunt importanţi, nici ea nu câştiga bine şi — în afară de asta — nu era răspunsul pe care îl aştepta de la mama ei…

Şi, pe urmă, dacă tot nu se puteau bucura împreună, mai bine schimb au subiectul… Da, locuia la Londra şi, da, Audrey ştia că acolo viaţa e scumpă, tocmai stătuse o lună întreagă în oraşul ăla… Da, o lună era de ajuns, mami, mă oboseşti… Nuuu, n-avea de gând să se mute în Anglia, îl cunoştea de două zile… de cinci zile… Nu, nu se culcase cu el din prima seară. Da, e adevărat că dorise să plece la Madrid, ca să stea cu Romain, la patruzeci şi opt de ore după ce-l cunoscuse, dar Mathias nu era neapărat bărbatul vieţii ei… pentru moment, era doar un om formidabil… Da, o să vadă în timp, şi nu, nu trebuia să-şi facă griji pentru munca ei, nu se zbătuse cinci ani pentru a avea propria emisiune ca să strice totul acum, numai fiindcă întâlnise un librar la Londra! Da, o s-o sune cum ajunge la Paris, şi ea o pupa.

Audrey îşi puse telefonul în buzunar şi oftă din rărunchi. Bătrâna doamnă din faţa ei îşi luă din nou cartea, dar o lăsă imediat.

— Scuzaţi-mă că mă amestec în lucruri care nu mă privesc, spuse ea, coborându-şi ochelarii pe vârful nasului. Vorbeaţi despre acelaşi bărbat în amândouă conversaţiile?

Şi, cum Audrey, uluită, nu-i răspundea nimic, ea bombăni:

— Şi să nu-mi mai vină mie ăştia cu braşoave, cum că trecerea prin tunel nu are nici un efect asupra organismului!

*

De când se aşezaseră pe terasă, nu schimbaseră nici o vorbă.

— Te gândeşti la ea? întrebă Antoine.

Mathias luă o bucată de pâine din coşuleţ şi o înmuie în borcanul cu muştar.

— O cunosc?

Mathias muşcă din pâine şi mestecă încet.

— Unde ai întâlnit-o?

De data asta, Mathias îşi luă paharul şi-l dădu peste cap.

— Ştii? Poţi să-mi vorbeşti despre ea, continuă Antoine.

Mathias puse paharul pe masă.

— Înainte, îmi spuneai totul…, adăugă Antoine.

— Înainte, cum zici tu, nu stabiliserăm regulile tale tâmpite.

— Tu eşti ăla care a zis să nu aducem femei acasă, eu spusesem doar despre babysittere.

— Era o idioţenie, Antoine! Ascultă, diseară mă întorc acasă, dacă asta voiai să ştii.

— Totuşi, să nu facem o dramă din faptul că ne-am impus câteva reguli de viaţă. Fii drăguţ, fă un mic efort, pentru mine e important.

Yvonne le aduse două salate şi se întoarse în bucătărie, ridicând ochii spre cer.

— Măcar eşti fericit? continuă să întrebe Antoine.

— Vorbim despre altceva?

— Sigur, cu plăcere, dar despre ce?

Mathias se scotoci în buzunarul vestonului şi scoase patru bilete de avion.

— Te-ai dus să le iei? se lumină la faţă Antoine.

— Păi, vezi bine că nu!

Peste cinci zile, după ce vor ieşi copiii de la şcoală, îşi vor lua tălpăşiţa spre aeroport şi, chiar în aceeaşi seară, vor dormi în Scoţia.

La sfârşitul mesei, cei doi erau din nou amici la toartă. Cu toate că... Mathias îi preciză lui Antoine că n-avea nici un chichirez să fixezi reguli, dacă nu încercai să le încalci.

Ura prima zi a săptămânii, prin urmare, Antoine trebuia să-i ia pe Emily şi pe Louis de la şcoală, Mathias făcea cumpărăturile, după ce pleca de la librărie, apoi pregătea cina, iar Antoine îi culca pe copii. În ciuda unor mici frecuşuri, viaţa din casa lor era perfect organizată...

*

În cursul serii, Antoine primi un telefon urgent de la McKenzie. Tocmai sosise la birou prototipul de masă pe care îl desenase pentru restaurant. Şeful de agenţie considera să modelul se potrivea de minune cu stilul lui Yvonne, dar prefera să cunoască totuşi şi altă părere. Antoine promise că o să-l vadă a doua zi cum ajunge la birou, însă McKenzie insistă: furnizorul putea realiza cantităţile cerute, în termenul dorit şi la preţul pe care îl speraseră, cu condiţia să primească în aceeaşi seară comanda... Drumul până la birou şi înapoi i-ar lua lui Antoine cel mult o jumătate de oră.

Mathias încă nu se întorsese, aşa că Antoine îi puse pe copii să-i promită că vor fi cu băgare de seamă în lipsa lui. Le era cu desăvârşire interzis să deschidă uşa, dacă suna cineva, să răspundă la telefon, dacă nu-i chema el — ceea ce o făcu pe Emily să se topească de râs... parcă puteai să ştii cine era la telefon, până nu ridicai receptorul — le era interzis, de asemenea, să se apropie de bucătărie, să pună în priză sau să scoată din priză orice aparat electric, să se aplece peste balustrada scării, să se atingă de ceva... şi trebui ca Emily *şi* Louis să caşte în cor pentru a întrerupe polologhia unui tată care îşi dăduse totuşi cuvântul de onoare că, de felul lui, nu era un tip prăpăstios.

De îndată ce plecă taică-său, Louis dădu buzna în bucătărie, se urcă pe un taburet, luă de pe etajeră două pahare mari şi i le dădu lui Emily, după care coborî. Apoi, deschise frigiderul, alese două sucuri, alinie din nou sticlele aşa cum le aşeza Antoine întotdeauna (cele roşii, de Coca, la stânga, cele portocalii, de Fanta, şi cele verzi, de Perrier, la dreapta). Paiele se găseau în sertarul de sub chiuvetă, tartele cu caise erau aranjate în cutia

de biscuiţi, iar tava pentru dus toate astea în faţa televizorului era pe masă. Totul ar fi fost perfect dacă ecranul ar fi binevoit să se aprindă.

După o examinare minuţioasă a cablurilor, fură incriminate bateriile telecomenzii. Emily ştia unde să găsească unele la fel. În ceasul deşteptător cu radio al tatălui ei. Urcă scara în goana mare, abia îndrăznind să pună mâna pe balustradă. Când intră în cameră, fu atrasă de un mic aparat foto digital pus pe noptiera. Fusese cumpărat, de bună seamă, pentru vacanţa din Scoţia. Curioasă, îl luă şi apăsă pe toate butoanele. Pe ecran defilară primele poze pe care le făcuse tatăl ei, probabil ca să testeze aparatul. Pe cea dintâi nu se vedeau decât două picioare şi o porţiune de trotuar, pe a doua, colţul unei tarabe din piaţa Portobello, pe a treia trebuia să înclini imaginea, pentru ca felinarul să stea drept… Ceea ce apărea pe ecran nu prezenta, la urma urmei, mare interes, cel puţin până la imaginea cu numărul treizeci şi doi, singura, de altfel, cadrată normal… Unde se vedea o pereche stând pe terasa unui restaurant şi sărutându-se în faţa obiectivului.

*

După cină — în timpul căreia Emily nu scosese nici un cuvânt — Louis urcă în camera bunei sale prietene şi scrise în jurnalul intim că descoperirea aparatului foto fusese un şoc al naibii de mare pentru ea; totuşi, era prima oară când taică-sau o minţea. Chiar înainte de-a adormi, Emily adăugă pe margine că era a doua… după figura cu Moş Crăciun.

XII

Yvonne închise uşa garsonierei şi se uită la ceas. Mergând pe culoar auzi paşii Enyei, care ieşea din odăiţa ei.

— Eşti tare drăguţă în dimineaţa asta, spuse ea, întorcându-se.

Enya o sărută pe obraz.

— Am o veste bună.

— Nu vrei să-mi spui ceva mai mult?

— Ieri am fost chemată la biroul de imigrări.

— Ah! Şi asta e o veste bună? întrebă Yvonne, îngrijorată.

Apoi, se uită la permisul de muncă pe care Enya i-l arăta cu mândrie. Yvonne o luă pe tânăra femeie în braţe şi o strânse la piept.

— Dacă am sărbători chestia asta la o ceaşcă de cafea? îi spuse Enyei.

O luară pe scara în spirală ce cobora în sală. Ajunsă jos, Yvonne o privi cu atenţie.

— De unde ai cumpărat pardesiul ăsta? o întrebă, perplexă.

— De ce? Voi să ştie Enya.

— Pentru că un prieten de-al meu avea unul la fel. Era pardesiul lui preferat. Când mi-a spus că l-a pierdut, am vrut să-i cumpăr acelaşi model, dar nu se mai fabrică de ani de zile.

Enya zâmbi, îşi scoase pardesiul şi i-l întinse lui Yvonne. Gazda ei o întrebă cât voia să-i plătească, dar Enya îi răspunse că era un cadou pe care i-l oferea cu mare plăcere. Îl găsise într-un cuier, într-o zi când norocul îi zâmbise.

Yvonne intră în bucătărie şi deschise uşa dulapului ce slujea ca vestiar.

— Ce fericit o să fie! spuse Yvonne, bucuroasă, punând haina pe un umeraş. Nu se despărţea niciodată de el.

Apoi, luă două boluri mari de pe etajera de deasupra chiuvetei, turnă două măsuri de cafea în partea superioară a cafetierei italieneşti şi aprinse un chibrit. Arzătorul aragazului deveni imediat albastru.

— Simţi parfumul ăsta minunat? spuse Yvonne, adulmecând aroma care umpluse bucătăria.

*

După treaba cu aparatul foto, Emily îi sugeră lui Louis ca, miercurea, fiecare să ia masa tête-à-tête cu tatăl lui. Cum Louis era nebun după nem[8], băieţii s-ar putea duce la restaurantul thailandez din capătul lui Bute Street, pe partea cu numere pare, iar Emily şi taică-său s-ar duce la Yvonne, pe partea cu numere impare, pentru că ea se dădea în vânt după crema caramel.

Yvonne ştergea paharele în spatele tejghelei, urmărindu-l cu coada ochiului pe Mathias. Emily se apleca peste farfurie, ca să-i

[8] Nem — clătită de orez cu diverse umpluturi, rulată şi prăjită (specialitate vietnameză).

atragă atenţia tatălui ei.

— În Scoţia, ar fi mai bine să dormim în corturi. Ne-am putea instala printre ruine şi am fi siguri că o să vedem fantomele.

— Foarte bine, murmură Mathias, bătând un mesaj pe tastele mobilului său.

— Noaptea, o să facem focuri de tabără şi tu o să stai de pază.

— Da, da, spuse Mathias, cu ochii pironiţi pe ecranul telefonului.

— Acolo, ţânţarii cântăresc două kile, continuă Emily, bătând darabana în masă, şi, cum te adoră, sunt de ajuns două înţepături şi te lasă fără sânge!

Yvonne veni la masa lor ca să-i servească.

— Cum vrei tu, scumpo, răspunse Mathias.

Şi, în timp ce patroana se întorcea fără o vorbă la bucătărie, Emily continuă cât se poate de serioasă conversaţia.

— Şi, pe urmă, o să fac primul meu salt cu elasticul, din vârful unui turn.

— Două secunde, inimioara mea, să răspund la mesajul ăsta, şi mă ocup de tine.

Degetele lui Mathias zburau pe tastatură.

— E marfă, ne aruncă şi, după aia, ne taie coarda, continuă Emily.

— Care e felul zilei? întrebă Mathias, absorbit de lectura mesajului ce se afişase pe ecranul mobil ului.

— Salată de râme.

Mathias puse, în sfârşit, telefonul pe masă.

— Scuză-mă o secundă, mă duc să mă spăl pe mâini, spuse el, ridicându-se.

Mathias îşi sărută fata pe frunte şi se duse spre fundul sălii. De la tejghea, Yvonne nu pierduse nimic din scenă. Se apropie de Emily şi privi, cu o expresie în care se citea reproşul, piureul de cartofi pe care Mathias încă nici nu-l atinsese. Făcu un semn din ochi spre stradă, pe deasupra vitrinei, şi îi zâmbi fetiţei. Emily înţelese ce-i sugera şi zâmbi la rândul ei, apoi se ridică, îşi luă farfuria şi, sub privirea vigilentă a lui Yvonne, traversă strada.

*

Mathias se privea în oglinda de deasupra chiuvetei. Nu-l preocupa faptul că Audrey o scurtase cu schimbul de mesaje, era

în sala de montaj şi el înţelegea foarte bine că avea de lucru… Doar şi eu sunt ocupat, iau masa cu fata mea, toţi suntem foarte ocupaţi… oricum, dacă lucrează la imaginile din Londra, fără doar şi poate că se gândeşte la mine…, trebuie că tehnicianul i-o fi zis ceva de dulce, parcă îl şi văd pe tip, genul ăla ciufut şi pizmaş… Azi am o faţă de bidon turtit… E bine că Audrey a scris că îi e dor să mă vadă… nu e ea aia care să spună lucruri în care nu crede… Poate că ar trebui să mă duc să-mi tund părul…

Aşezaţi într-o boxă, Antoine şi Louis atacau a doua tavă de nem. Uşa restaurantului se deschise, Emily intră şi se duse lângă ei. Louis nu făcu nici un comentariu; se mulţumi doar să guste din piureul celei mai bune prietene.

— E tot la telefon? întrebă Antoine.

Şi, după cum îi era obiceiul, Emily răspunse „da” dând din cap.

— Ştii, şi mie mi se pare că e dezorientat, în momentul ăsta. Nu fi îngrijorată. E ceva care li se întâmplă celor mari, dar le trece întotdeauna, spuse Antoine, cu un glas care voia s-o liniştească.

— Adică, tu crezi că noi nu suntem niciodată preocupaţi? i-o întoarse Emily, şterpelind un nem din tavă.

*

Mathias ieşi de la toaletă fluierând. Emily nu mai era la locul ei. În faţa lui, pe masă, telefonul celular era înfipt drept în mijlocul farfuriei cu piure. Buimăcit, se întoarse şi întâlni privirea acuzatoare a lui Yvonne, care îi arăta vitrina restaurantului thailandez.

*

În drum spre conservatorul de muzică, Emily mergea cu paşi mari, fără să-i adreseze un cuvânt tatălui ei, care nu ştia cum să-şi mai ceară scuze. Recunoştea că nu prea fusese cu mintea acolo, în timpul prânzului, şi făgăduia că n-o să mai facă aşa ceva. Şi, pe urmă, şi lui i se întâmpla să-i spună ceva lui Emily şi ea să nu-l asculte, de exemplu când desena. Putea să se răstoarne pământul, şi ea nu-şi lua ochii de pe foaie. În faţa privirii incendiare pe care i-o aruncă Emily, Mathias trebui să

admită că nu făcuse deloc o comparaţie genială. Pentru a fi iertat, în seara aia rămânea în camera ei până când avea s-o fure somnul. Intrând la cursul de chitară, Emily se ridică pe vârful picioarelor şi îşi sărută tatăl. Îl întrebă dacă mămica ei o să vină s-o vadă în curând şi închise uşa.

Întors la librărie, Mathias se ocupă de doi clienţi, după care se aşeză în faţa calculatorului şi intră pe site-ul internet al Eurostarului.

*

A doua zi, când Antoine ajunse la birou, McKenzie îi dădu dosarul renovării restaurantului, la care lucrase toată noaptea. Antoine desfăcu planşele şi le întinse în faţa lui. Examină desenele proiectului, plăcut surprins de rezultatele muncii colaboratorului său. Fără să-şi piardă identitatea, bistroul modernizat avea să fie foarte elegant. Consultând caietul ele sarcini şi devizul ascuns în fundul mapei, Antoine fu gata-gata să se asfixieze. Îşi convocă imediat şeful de agenţie. McKenzie, cu coada între picioare, fu de acord că poate se întrecuse puţin cu gluma.

— Tu îţi închipui cumva că, dacă-i transformăm restaurantul în palat, Yvonne chiar o să creadă că am folosit materiale recuperate? zbieră Antoine.

După McKenzie, nimic nu era prea frumos când era vorba de Yvonne.

— Şi îţi mai aminteşti oare că trebuie să-ţi realizezi capodopera în două zile?

— Am prevăzut totul, răspunse McKenzie, plin de entuziasm.

Elementele vor fi asamblate în atelier, iar o echipă de doisprezece instalatori, zugravi şi electricieni vor fi la faţa locului sâmbătă, pentru ca totul să fie terminat duminică.

— Şi agenţia o să fie terminată tot duminică, puse capăt discuţiei Antoine, plin de tristeţe.

Costul unei asemenea lucrări era uluitor. Cei doi bărbaţi nu-şi vorbiră tot restul zilei. Antoine fixase planurile restaurantului, în piuneze, pe pereţii biroului său. Cu creionul în mână, se plimba în lung şi-n lat, de la fereastră la schiţe şi de la schiţe la calculator. Când nu desena, calcula cum să mai reducă din bugetul lucrărilor. Cât despre McKenzie, stătea la locul de muncă,

aruncând prin peretele de sticlă nişte priviri aşa de mânioase spre Antoine, încât ai fi zis că şeful lui o insultase pe regina Angliei.

La sfârşitul după-amiezii, Antoine îl chemă în ajutor pe Mathias. Acesta trebuia să-i ia pe copii de la şcoală şi să se ocupe de ei toată seara, pentru că el avea să se întoarcă foarte târziu.

— O să mănânci undeva sau vrei să-ţi pregătesc ceva pentru când te întorci?

— Acelaşi platou cu hrană rece, ca ultima oară, ar fi formidabil.

— Vezi că, uneori, viaţa în doi are şi părţile ei bune? conchise Mathias şi închise telefonul.

Antoine termină pe la miezul nopţii planurile proiectului, care devenise mai realist. Nu-i mai rămânea decât să-l convingă pe tâmplarul cu care lucra de obicei să aibă atâta bunăvoinţă încât să accepte toate modificările, şi să spere că acesta va primi să-l sprijine într-o asemenea aventură. Şantierul trebuia să se deschidă în două, cel mult trei săptămâni; sâmbătă, la prima oră, se va duce la el cu planurile de execuţie. Atelierul era la trei ore de Londra, până seara ar fi înapoi. Mathias va avea grijă de Louis şi de Emily. Fericit că găsise o soluţie, Antoine plecă spre casă.

Prea obosit ca să mai poată înghiţi ceva, intră în camera lui şi se prăbuşi pe pat. Nici nu apucă să se dezbrace, şi somnul puse stăpânire pe el.

*

Dimineaţa era friguroasă, copacii se îndoiau sub asaltul vântului. Paltoanele, lăsate în părăsire de la primele semne de primăvară, fuseseră luate din nou; în timp ce calcula câştigurile din cursul săptămânii, Mathias se gândea la cât de rece va fi în Scoţia. Plecarea în vacanţă se apropia, iar nerăbdarea copiilor era din zi în zi mai vizibilă. O clientă intră, frunzări trei lucrări luate din rafturi şi ieşi, după ce le lăsă pe o masă. „De ce-oi fi plecat de la Paris, ca să mă aşez în acest cartier francez?”, bodogăni Mathias, punând cărţile la locul lor.

*

Antoine avea nevoie de o cafea tare, de ceva care să-l ţină cu

ochii deschişi. Noaptea fusese foarte scurtă, iar treaba care îl aştepta la agenţie nu-i lăsa nici un răgaz pentru odihnă.

O luă pe jos pe Bute Street şi intră iute în librăria lui Mathias. Îl informă că sâmbătă e nevoit să plece în provincie şi că va trebui să se ocupe el de Louis. „Imposibil”, protestă Mathias. Nu putea închide librăria.

— Fiecare la rândul lui; când ai copii, nu ştii ce-i aia „relaş”, răspunse Antoine, epuizat, ieşind din magazin.

La Coffee Shop, o întâlni pe Sophie.

— Cum vă merge cu viaţa în doi? îl întrebă ea.

— Cu suişuri şi coborâşuri, ca în toate cuplurile.

— Îţi reamintesc că voi nu sunteţi un cuplu…

— Trăim sub acelaşi acoperiş; până la urmă, fiecare îşi găseşte locul.

— Cred că din cauza frazelor de genul ăsta prefer eu să fiu celibatară, replică Sophie.

— Da, dar tu nu eşti…

— Arăţi cam dărâmat, Antoine.

— Am lucrat toată noaptea la proiectul lui Yvonne.

— Şi merge bine?

— O să încep lucrările în weekendul următor, după ce ne întoarcem din Scoţia.

— Copiii nu mai vorbesc decât despre vacanţa asta. O să fie cam pustiu pe aici, când o să plecaţi.

— Las’ că îl ai pe omul cu scrisorile, timpul o să treacă repede.

Sophie schiţă un zâmbet.

— S-ar părea că eşti foarte deranjat de plecarea mea! spuse ea, suflând în ceaiul fierbinte.

— Ba nu, de ce crezi aşa ceva? Dacă tu eşti fericită, sunt şi eu fericit.

Celularul lui Sophie vibra pe masă. Ea luă aparatul şi recunoscu numărul afişat pe ecran: era cel de la librărie.

— Te deranjez? întrebă vocea lui Mathias.

— Niciodată…

— Aş vrea să-ţi cer un serviciu imens, dar trebuie să-mi promiţi că nu-i spui nimic lui Antoine.

— Bineînţeles!

— Vorbeşti cam ciudat.

— Sigur că da, sunt încântată.

— De ce eşti încântată?

— O să iau trenul de ora nouă şi o să ajung la prânz.

— E lângă tine? întrebă Mathias.

— Exact!

— Uf! Băga-mi-aş'...

— Mi-ai luat vorba din gură! Şi eu la fel.

Antoine o urmărea intrigat pe Sophie.

— Poţi să ai grijă de copii sâmbătă? continuă Mathias.

Antoine trebuie să plece în provincie, iar eu am de făcut ceva absolut vital.

— Îmi pare rău; atunci va fi imposibil, dar în altă zi, cu plăcere.

— Tu pleci chiar în weekendul ăsta?

— Aşa e.

— Bun, văd că te stânjenesc, o să te las, şopti Antoine, ridicându-se.

Sophie îl apucă de încheietura mâinii şi îl obligă să se aşeze. Acoperi microfonul cu mâna şi îi promise că închide într-o clipă.

— Văd că te deranjez, mormăi Mathias. O să mă descurc de unul singur. Găsesc eu o soluţie. Nu-i spui nimic, promiţi?

— Jur! Vezi la vecina ta, nu se ştie niciodată.

Mathias închise. Sophie mai ţinu aparatul la ureche vreo câteva secunde.

— Şi eu te pup mult. Pe foarte curând!

— Era omul cu scrisorile? întrebă Antoine.

— Mai vrei o cafea?

— Nu văd de ce nu-mi spui. Am înţeles foarte bine că era el.

— Dar ce contează?

Antoine îşi luă un aer înţepat.

— Nu contează, dar, înainte, ne spuneam totul.

— Eşti conştient că aceeaşi remarcă i-ai făcut-o şi colocatarului tău?

— Ce remarcă?

— „Înainte ne spuneam totul"... şi e ceva ridicol.

— Adică, el îţi povesteşte despre noi? Păi, asta chiar că e prea de tot!

— Credeam că voiai să ne spunem totul, nu?

Sophie îl sărută pe obraz şi plecă la muncă. În clipa în care se pregătea să treacă pragul agenţiei, Antoine îl văzu pe Mathias dând buzna la Yvonne.

*

— Am nevoie de tine!

— Dacă ţi-e foame, ai venit puţin cam devreme, răspunse patroana, ieşind din bucătărie.

— Vorbesc serios.

— Te ascult, spuse ea, scoţându-şi şorţul.

— Poţi să ai grijă de copii sâmbătă? Spune da, te implor!

— Îmi pare nespus de rău, dar îmi iau ziua liberă.

— Închizi restaurantul?

— Nu, am ceva de făcut şi i o s-o rog pe fătuţa aia, pe care o găzduiesc, să se ocupe de el. Să nu spui nimic, e o surpriză. Dar, mai întâi, o s-o pun la încercare diseară şi mâine.

— Trebuie să fie ceva al naibii de important dacă-ţi laşi tu tingirile! Unde te duci?

— Eu te întreb pe tine, cumva, de ce vrei să am grijă de copii?

— Asta-i bafta mea! Sophie pleacă, Antoine se duce în provincie, tu nu ştiu pe unde, iar de mine tuturor li se fâlfâie.

— Sunt fericită când văd cât de mult ai ajuns să-ţi apreciezi modul de viaţă londonez.

— De fapt, nu văd care e legătura, bombăni Mathias.

— Ei bine, înainte îţi petreceai weekendurile singur-singurel şi nu te plângeai nici un pic. Acum, constat cu plăcere că, dacă lipsim, ne duci dorul. Văd că te schimbi…

— Yvonne, trebuie să mă ajuţi, e o chestiune de viaţă şi i de moarte.

— Dacă tu crezi că găseşti într-o joi o babysitter care să fie liberă sâmbătă, înseamnă că eşti optimist… Bun, întinde-o de aici, că am treabă. O să văd eu dacă îţi pot găsi o soluţie.

Mathias o sărută.

— Să nu-i spui nimic lui Antoine… Mă bazez pe tine!

— Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de ăia mici, ca să te duci din nou la o licitaţie de cărţi vechi?

— Da, cam aşa ceva…

— Atunci, poate că m-am înşelat. Nu te-ai schimbat chiar aşa de mult.

La sfârşitul după-amiezii, Mathias primi un telefon de la Yvonne: pare-se că dibuise o perlă rară. Fostă directoare de şcoală, Danièle avea fixurile ei, însă era de toată încrederea. De altfel, dorea neapărat să-l vadă pe tată, înainte de a accepta să-i ia copiii în grijă. Avea să vină a doua zi într-o vizită la librărie şi,

dacă se înţelegeau, primea să vadă de copii în weekend. Mathias întrebă dacă Danièle era discretă. Yvonne nici măcar nu catadicsi să-i răspundă. Danièle, una din cele trei prietene la cataramă pe care le avea, nu era genul de turnătoare…

— Crezi că se pricepe la fantome? întrebă Mathias.

— Poftim?

— Nu… nimic, doar, aşa, o idee.

În faţa şcolii, Mathias era atât de bucuros, încât, când sună clopoţelul, trebui să-şi ia mutra lui cea mai serioasă.

La librărie, Emily observă cea dintâi că ceva nu era în ordine. În primul rând, taică-său nu scosese o vorbă de când se întorseseră. Pe urmă, oricât de cufundat în lectură ar fi părut, ea ştia prea bine că se preface; ca dovadă, citea de zece minute aceeaşi pagină. În timp ce Louis răsfoia o revistă cu benzi desenate, stând pe un taburet, ea ocoli casa de marcat şi se aşeză pe genunchii lui Mathias.

— Eşti ocupat?

Mathias puse jos cartea şi îşi privi, cu un aer încurcat, fiica.

— Nu prea ştiu cum să vă spun chestia asta.

Louis lăsă cititul şi îşi ciuli, cât se poate de atent, urechea.

— Cred că o să fim nevoiţi să renunţăm la Scoţia, anunţă, cu gravitate, Mathias.

— Dar de ce? întrebară în cor copiii, distruşi.

— Într-un fel, e vina mea; când am făcut rezervările, n-am precizat că o să ne luăm şi copiii cu noi.

— Ei şi? Totuşi, asta nu-i o crimă! replică, scandalizată, Emily. De ce să nu ne vrea?

— Erau unele reglementări cărora nu le-am dat atenţie, gemu Mathias.

— Care? întrebă, de data asta, Louis.

— Ei acceptă copiii, dar numai dacă au unele cunoştinţe de fantomologie; altfel, nu îndeplinesc condiţiile de securitate. Organizatorii nu vor să-şi asume riscuri.

— Păi, n-avem decât să citim nişte cărţi…, răspunse Emily. Trebuie să ai aşa ceva pe aici, nu?

— Plecarea e peste trei zile; mi-e teamă că n-o să aveţi destul timp să v[puneţi la punct.

— Tati! Trebuie să găseşti o soluţie! se burzului fetiţa.

— Da’ ştii că eşti bine?! De azi-dimineaţă, numai la asta mă gândesc! Crezi că am stat cu mâinile în sân? Toată dimineaţa n-

am făcut altceva decât să mă căznesc să-ţi găsesc soluţia aia!

— Bun! Şi ai găsit-o sau nu? îl întrebă Louis, care nu-şi mai găsea locul.

— Poate că ar fi una, însă nu ştiu…

— Spune-o, ce mai stai?

— Dacă aş reuşi să dau de un profesor de fantome, aţi fi de acord să urmaţi un curs intensiv sâmbătă, pe toată durata zilei?

Răspunsul fu „da” în unanimitate. Louis şi Emily dădură fuga să ia două caiete cu spirală şi cu foaia în pătrăţele, precum şi carioci, şi culori, în eventualitatea că vor avea de făcut lucrări practice.

— Ah! O ultimă chestie, spuse Mathias, pe un ton foarte solemn. Antoine vă iubeşte atât de mult, încât se îngrijorează din orice nimic; aşa că nu trebuie să-i ajungă la urechi nici o vorbuliţă despre toate astea. Operaţiunea „Cucles şi mocu’ mic!”[9]. Dacă află cumva că organizatorii au rezerve în privinţa siguranţei, o să anuleze tot. Treaba trebuie să rămână strict între noi.

— Dar eşti sigur că, după cursul de fantome, ne lasă şi pe noi să venim? se îngrijoră Louis.

— Întreab-o pe fie-mea de câtă eficienţă am dat dovadă când am fost să vedem dinozaurii!

— Suntem în mâini bune, zău! spuse Emily pe un ton cât se poate de afirmativ. De când cu figura aia de la planetariu, toată lunea vrea să fiu şefa clasei.

În seara aceea, Antoine nu văzu nimic din ocheadele complice pe care şi le aruncau Mathias şi copiii. În casă, ei ocupaseră de toate cele. Antoine considera că viaţa de familie era tot mai plăcută.

Cât despre Mathias, nu auzea nici unul din complimentele pe care i le făcea Antoine. Gândurile îi erau în altă parte. Mai avea un ultim detaliu, foarte important, de pus la punct cu prietena lui Yvonne. Abia atunci avea să-şi poată organiza şi el ziua de sâmbătă.

*

Stând la bar, Enya parcurgea, cu stiloul în mână, paginile cu oferte de lucru. Yvonne o servi cu o cafea şi o rugă să fie atentă

---

[9] Anagramă de la: Mulces şi ciocu’ mic!

câteva clipe. Tânăra îşi strânse ziarul. Yvonne avea nevoie de Enya, să-i facă un serviciu.

— Ai vrea să-mi dai o mână de ajutor astăzi, în restaurant? O să te plătesc, bineînţeles.

Enya se îndreptă spre bucătărie.

— Dumneavoastră sunteţi cea care îmi faceţi un serviciu, spuse ea.

Cunoscând vestiarul, Enya îşi luă imediat de acolo un şorţ şi începu să aranjeze mesele din sală. Pentru prima oară, după mulţi ani, Yvonne putu, în sfârşit, să stea toată dimineaţa în bucătărie. Cum se deschidea uşa restaurantului, ea îşi lăsa bucatele, pentru a descoperi că Enya notase, ba chiar şi servise comenzile. Tânăra mânuia percolatorul cu dexteritate, deschidea şi închidea la iuţeală, ca o adevărată profesionistă, frigiderele barului. La sfârşitul zilei, Yvonne se hotărâse. Enya avea toate aptitudinile de care era nevoie pentru a o înlocui sâmbătă. Amabilă cu clienţii, ştia să-i pună la locul lor, fără gălăgie, pe cei certaţi cu politeţea şi, culmea uşurării, reuşise până şi minunea de a-i capta atenţia lui McKenzie, care, de altfel, nu părea în cea mai bună formă. Mathias, venit să ia o cafea, conversase cu noua chelneriţă. Era sigur că o mai întâlnise undeva. Dacă asta era metoda lui de a agăţa, rămăsese cam în urmă cu politica, îi spuse Yvonne, între patru ochi. Bărbaţii foloseau pretextele astea stupide, pentru a intra în vorbă cu fetele, încă de pe vremea ei. Mathias jură pe onoarea lui că nici pomeneală de aşa ceva; era sigur că o mai văzuse pe Enya înainte.

Yvonne îl întrerupse ca să-i arate cât era ceasul; trebuia să se întâlnească, în curând, cu Danièle. Mathias plecă la librărie.

Danièle păstrase, de pe vremea când era directoare de şcoală, o atitudine autoritară şi o distincţie de netăgăduit. Intră în librărie, îşi scutură pe preş umbrela, luă o revistă de pe suportul pentru ziare şi hotărî să-l observe pe Mathias înainte de a se prezenta. Toată cariera, aplicase aceeaşi metodă. La începutul anului şcolar, studia atitudinile părinţilor adunaţi în curtea şcolii şi, deseori, afla mai mult mai multe despre ei decât atunci când îi asculta la şedinţe. Danièle spunea mereu: „Viaţa nu-ţi oferă niciodată o a doua şansă de a face o primă impresie”. Când estimă că aflase destul, i se prezentă lui Mathias şi anunţă că era trimisă de Yvonne. El o duse în camera din spatele prăvăliei,

pentru a răspunde la toate întrebările pe care ea voia să i le pună.

Da, Emily şi Louis erau amândoi adorabili şi foarte bine-crescuţi… Nu, nici unul nu avea vreo problemă cu autoritatea parentală. Da, era prima oară când apela la o babysitter… Antoine era împotrivă… Cine era Antoine? Cel mai bun prieten al lui… şi naşul lui Emily! Da… mama ei lucra la Paris… Şi, da, era regretabil că erau despărţiţi… pentru copii, bineînţeles dar important era că nu duceau lipsă de dragoste. Nu, nu erau prea răsfăţaţi… Da, erau elevi buni, foarte studioşi. Învăţătoarea lui Emily o considera înzestrată mai ales pentru mate… Cea a lui Louis? Din păcate, nu reuşise să ajungă la ultima şedinţă cu părinţii… Nu, nu întârziase; trebuise să ajute un copilaş care se căţărase într-un copac… Da, ciudată poveste, dar nu s-a rănit nimeni, şi ăsta era esenţialul… Nu, copiii nu ţineau regimuri speciale; da, mâncau dulciuri… dar într-o cantitate absolut rezonabilă! Emily urma un curs de chitară… nici o grijă, nu repeta niciodată sâmbăta…

Văzându-l pe Mathias că îşi roade unghiile, Danièle nu mai putu să-şi păstreze aerul serios. Îl torturase destul; o să aibă de ce face haz cu Yvonne, când o să-i povestească despre această întâlnire, aşa cum îşi promiseseră amândouă.

— De ce râdeţi? întrebă Mathias.

— Nu ştiu dacă m-a apucat când aţi încercat să vă justificaţi în privinţa dulciurilor sau când mi-aţi povestit tărăşenia cu copacul. Bun, gata cu şotiile; Louis fiind băieţelul lui Antoine, presupun că Emily este fiica dumneavoastră. Cred că nu mă înşel, nu?

— Îl cunoaşteţi pe Antoine? întrebă Mathias, îngrozit.

— Sunt una dintre cele mai bune prietene ale lui Yvonne; din când în când, noi patru mai vorbim despre voi. Aşa că, da, îl cunosc pe Antoine. Fiţi pe pace, sunt mută ca mormântul!

Mathias abordă problema onorariului, dar lui Danièle. Îi era de ajuns plăcerea de a-şi petrece ziua cu Emily şi cu Louis. Pentru fosta directoare de şcoală, faptul că nu avea nepoţi era o măgărie pe care nu i-o ierta cu una, cu două fiului ei.

Mathias se putea bucura liniştit de sâmbăta lui. O să găsească ea o cale pentru a-i face pe copii să petreacă o zi palpitantă. Palpitantă?… Poate că Mathias avea posibilitatea de-a o face de neuitat!

*

Fosta directoare de şcoală găsea că ideea era epatantă! Să-i înveţi pe copii câte ceva despre istoria locurilor pe care aveau să le viziteze în vacanţă i se părea un lucru înţelept. Ea cunoştea bine Marea Britanie şi fusese ele mai multe ori în Highlands, dar ce înţelegea, mai exact, Mathias prin „curs de fantome”? Mathias se duse la o etajeră, de unde luă mai multe cărţi groase, cartonate: *Legenda tartanelor*[10], *Loch*[11]*-urile bântuite, Tiny MacTimid, Micile fantome călătoresc prin Scoţia.*

— Cu toate lucrările astea, nimeni nu vă poate băga în cofă! spuse el, punându-i în faţă tot teancul.

O însoţi până la uşa librăriei.

— Cadou din partea casei! Şi să nu uitaţi cumva mica lucrare scrisă, la sfârşitul zilei…

Danièle ieşi cu braţele încărcate. Pe stradă, se întâlni cu Antoine.

— Straşnică vânzare! fluieră acesta, intrând în librărie.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Mathias, cu un aer nevinovat.

— Mâine, în zori, o să plec. Ai un program pentru copii?

— Totul e în ordine, răspunse Mathias.

*

La cină, Mathias nu-şi putu găsi locul pe scaun. Sub pretext că îşi caută un pulover — în casă era frig, nu? — se duse să citească un mesaj de la Audrey. O *să lucrez tot weekendul în sala de montaj.* Mai târziu, întorcându-se în cameră — ce se auzea sus, deşteptătorul lui cu radio? — mai află că ea trebuia să monteze din nou toate secvenţele din cursul escapadei lor londoneze: *Tehnicianul meu îşi smulge părul din cap, toate imaginile sunt prost cadrate.* Şi, după zece minute, închis în baie, îi mărturisi lui Audrey uimirea sa: *Îţi jur că, în vizorul camerei, totul era perfect!!!*

*

[10] Tartan (engl.) — stofă în carouri de diverse culori, fabricată în Scoţia.
[11] Loch (engl.) — lac foarte alungit, pe fundul unei văi, în Scoţia.

Seara se încheia. Yvonne oftă din rărunchi şi închise uşa după ultimii clienţi. În spatele tejghelei, Enya spăla paharele.

— Am avut o seară bună, nu? întrebă tânăra chelneriţă.

— Treizeci de tacâmuri; nu-i rău pentru o vineri seara. A mai rămas ceva din felul zilei?

— Totul s-a vândut.

— Atunci, e o seară bună. Mâine ai să te descurci foarte bine, spuse Yvonne, strângând mesele din sală.

— Mâine?

— Îmi iau liber şi îţi las ţie pe mână restaurantul.

— Adevărat?

— Nu pune paharele cu picior pe etajera aia, pentru că vibrează când merge percolatorul… Mărunţiş, ca să dai restul, găseşti în sertarul casei. Mâine seară, ai grijă să duci sus, la tine în cameră, tot ce încasezi. Nu-mi place să las banii aici, că nu se ştie niciodată.

— De ce aveţi atâta încredere în mine?

— De ce n-aş avea? întrebă Yvonne, măturând podelele.

Tânăra chelneriţă se apropie şi îi luă mătura din mână.

— Întrerupătoarele sunt în dulăpiorul din spatele tău. Mă duc la culcare.

Yvonne urcă scara şi intră în camera ei. Îşi făcu toaleta la iuţeală şi se băgă în pat. Întinsă sub cearşaf, asculta zgomotele din sală. Enya tocmai spărsese un pahar. Yvonne zâmbi şi stinse lumina.

*

Antoine se culcă o dată cu copiii: noaptea lui avea să fie scurtă. Cât despre Mathias, se închise în dormitor şi continuă să schimbe mesaje cu Audrey. Pe la ora unsprezece, ea îl preveni că o să coboare la bufet. Sala era la subsol şi nu o mai putea suna. Îi mai spuse şi că avea un chef nebun să stea în braţele lui. Mathias deschise şifonierul şi îşi întinse pe pat toate cămăşile. După câteva încercări, alese una aibă, cu guler italian, care îi stătea mai bine.

*

Sophie închise valijoara aşezată pe scaun. Îşi luă biletul de tren, verifică ora de plecare şi se duse la baie. Se apropie de oglindă, ca să-şi studieze tenul, scoase limba şi făcu o strâmbătură. Apoi, îşi luă un teeshirt agăţat într-un cuier din spatele uşii şi se întoarse în cameră. După ce potrivi deşteptătorul, se lungi în pat, stinse lumina şi se rugă să nu adoarmă prea târziu.

A doua zi, voia să arate bine şi, mai ales, să nu aibă cearcăne în jurul ochilor.

*

Cu ochelarii pe vârful nasului, Danièle stătea aplecată peste caietul mare, cu spirală. Luă rigla şi sublinie cu un marker galben titlul capitolului pe care tocmai îl copiase. Volumul al II-lea din *Legendele Scoţiei* stătea pus la vedere, pe birou. Rosti cu glas tare paragraful al treilea de pe pagina deschisă în faţa ei.

*

Emily deschise încet de tot uşa. Traversă palierul, păşind în vârful picioarelor, şi râcâi la uşa lui Louis. Băieţelul apăru în pijama. Ea îl trase, tiptil, pe scară. Ajunşi în bucătărie, Louis întredeschise uşa frigiderului, ca să aibă puţină lumină. Cu infinite precauţii, copiii pregătiră micul dejun. În timp ce Emily umplea cu suc de portocale un pahar şi alinia cutiile de cereale în faţa tacâmului, Louis se instală la biroul tatălui său şi îşi puse degetele pe tastatură. Se apropia cel mai periculos moment al misiunii; închise ochii şi apăsă pe tasta „print", rugându-se cât putea de fierbinte ca imprimanta să nu le scoale taţii din somn. Aşteptă câteva clipe şi apucă foaia care ieşea. Textul i se părea perfect. Îndoi hârtia în aşa fel încât să stea cât mai drept pe masă şi i-o întinse lui Emily. O ultimă privire, pentru a verifica dacă toate erau la locul lor, şi cei doi copii urcară imediat, să se culce.

XIII

Ora cinci şi treizeci. Cerul de peste South Kensington era de un roz pal. Se crăpa de ziuă. Enya închise fereastra şi se băgă din nou în pat.

*

Deşteptătorul afişa ora cinci şi patruzeci şi cinci. Antoine luă din şifonier un pulover gros şi îl puse pe umeri. Îşi ridică sacul de la picioarele secrétaire-ului şi îl deschise pentru a verifica dacă dosarul era în ordine. Planurile de execuţie se aflau la locul lor, planşele de asemenea, aşa că închise din nou sacul şi coborî. Ajungând în bucătărie, descoperi micul dejun, care îl aştepta. Desfăcu hârtia din faţa farfuriei şi citi bileţelul pus acolo, cu atâta drăgălăşenie, anume pentru el. *Fi foarte prudent şi nu depăşi limita de viteză. Puneţi bine centura (chiar dacă stai pe bancheta din spate). Ţam pregătit un termos, ca săl ei la drum. Teaşteptăm la cină. Ai grijă să leaduci copiilor un mic cadou din călătorie, fincă le face întodeauna plăcere. Te îmbrăţişez, Mathias.* Foarte emoţionat, Antoine luă termosul, îşi recuperă cheile din cupa de la intrare şi ieşi din casă. Austinul era parcat în capătul străzii. Aerul mirosea frumos, a primăvară, cerul era lipsit de nori; drumul avea să fie plăcut.

*

Sophie se întinse, în timp ce intra în bucătăria micului ei apartament. Îşi pregăti o ceaşcă de cafea şi se uită la ceasul cuptorului cu microunde. Era ora şase, trebuia să se grăbească niţel, dacă nu voia să piardă trenul. Şovăi în faţa rochiilor atârnate în dressing şi hotărî că nişte blugi şi o cămaşă ar merge de minune.

*

Ora şase şi treizeci. Yvonne închise uşa care dădea în curtea din spate. Îşi puse ochelarii de soare şi, cu o valijoară în mână, porni pe Bute Street, către staţia de metrou South Kensington. La fereastra Enyei era lumină. Putea pleca liniştită, fata se trezise. În felul ăsta, avea şi mititica de lucru. Oricum, era mult mai bine

aşa, decât să ţină restaurantul închis toată ziua.

*

Lui Danièle îi plăcea punctualitatea; se uită la ceasul de mână: era şapte fix. Apăsă pe butonul soneriei. Mathias o conduse în casă şi îi propuse o ceaşcă de cafea. Cafetiera era pe masa din bucătărie, cănile stăteau la scurs, în compartimentul lor, zahărul era în dulapul de deasupra chiuvetei. Copiii dormeau. Sâmbăta se trezeau, în general, pe la ora nouă; mai avea de aşteptat două ore. El îşi puse un trenci, îşi aranjă gulerul cămăşii în oglinda de la intrare, îşi trecu puţin mâna prin păr, ca să şi i-l aranjeze, şi-i mulţumi lui Danièle de o mie de ori. Va fi acasă cel târziu pe la ora nouăsprezece. Robotul telefonic era pus în funcţiune. Dacă suna Antoine, nu care cumva să-i răspundă. Dacă el o să aibă nevoie să-i vorbească, o s-o sune de două ori, după care o să închidă şi, apoi, o să sune din nou.

Mathias ieşi din casă, o luă la fugă pe stradă şi, când ajunse în Old Brompton, chemă un taxi.

Singură în salonul spaţios, Danièle îşi deschise servieta şi scoase din ea două caiete Clairefontaine. Pe coperta unuia, era o mică fantomă desenată cu creionul albastru; pe a celuilalt, desenul era făcut cu creionul roşu.

*

Traversând Sloane Square, unde nu era nici ţipenie la această oră matinală, Mathias îşi privi ceasul: avea să ajungă la timp în gara Waterloo.

*

De la gura metroului, ieşeai în capătul podului Waterloo. Yvonne o luă spre scara rulantă. În stradă, traversă şi se uită la ferestrele largi ale Spitalului St. Vincent. Era ora şapte şi treizeci, mai avea niţel timp. Pe carosabil, un taxi negru mergea în viteză către gară.

*

Ora opt. Cu valijoara în mână, Sophie chemă un taxi care trecea pe lângă ea. „Waterloo International”, spuse ea, închizând portiera. *Black cab*-ul o luă pe Sloane Avenue. Oraşul era strălucitor; de jur împrejurul lui Eaton Square, magnoliile, migdalii şi cireşii erau în floare. Marea esplanadă a palatului reginei se umplea de turiştii care pândeau schimbarea gărzii. Cea mai frumoasă parte a traseului începea când intrai pe Birdcage Walk. Era de-ajuns să întorci capul, pentru a vedea bâtlanii cenuşii care ciuguleau, la câţiva metri, peluzele ordonate din St. James Park. Doi tineri părinţi mergeau deja pe o alee, ţinând-o fiecare, de mână, pe fetiţa dusă dintr-un salt în altul, pentru a face paşi de uriaş. Sophie se plecă spre geamul despărţitor, ca să-i spună câteva cuvinte şoferului; la următorul stop, maşina îşi schimbă direcţia.

*

— Şi meciul tău de cricket? N-ai azi finala? întrebă Yvonne.

— Nu ţi-am cerut voie să te însoţesc, pentru că m-ai fi refuzat, răspunse John, ridicându-se.

— Nu văd ce interes ai avea să-ţi petreci dimineaţa aşteptând. Pacienţii n-au dreptul să fie însoţiţi.

— De îndată ce vom primi rezultatele analizelor tale — şi n-am nici o îndoială că vor fi satisfăcătoare — te duc să iei masa în parc, iar după aceea, dacă mai este timp, mergem să vedem partida care se joacă după-masă.

Era ora opt şi cincisprezece. Yvonne îşi prezentă convocarea la ghişeul de programări. O infirmieră îi ieşi în întâmpinare, împingând un scaun cu rotile.

— Dacă faceţi totul ca să avem impresia că suntem bolnavi, cum oţi fi vrând să ne meargă mai bine? bombăni Yvonne, care refuza să se aşeze pe scaunul cu rotile.

Infirmierei îi părea nespus de rău, dar spitalul nu îngăduia nici o abatere de la regulile stabilite. Companiile de asigurări erau cele care cereau ca pacienţii să circule astfel. Furioasă, Yvonne cedă.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă pe John.

— Fiindcă îmi dau seama că, pentru prima oară în viaţa ta, o să fii obligată să faci ce ţi se spune... acest spectacol face cât

toate finalele de cricket.

— Tu eşti conştient că o să-mi plăteşti însutit veselia asta?

— Chiar şi înmiit, şi tot o să fie o afacere bună, spuse John, râzând.

Infirmiera o luă cu ea pe Yvonne. Când John rămase singur, zâmbetul i se şterse. El oftă adânc şi îşi târî silueta înaltă spre băncile din sala de aşteptare. Ceasul de pe perete arăta ora nouă. Dimineaţa avea să fie tare lungă.

*

Întoarsă acasă, Sophie îşi deschise valiza şi îşi aranjă lucrurile în dulap. Îşi puse halatul alb şi ieşi din cameră. Mergând spre florărie, trimise un mesaj de pe telefonul mobil. *Mi-e imposibil să vin în weekendul ăsta. Pupă-i pe părinţi din partea mea. Sora ta, care te iubeşte.* Şi apăsă pe tasta „send”.

*

Ora nouă şi treizeci. Aşezat lângă geam, Mathias privea la câmpia englezească ce se desfăşura sub ochii lui. În difuzor, o voce anunţă intrarea iminentă în tunel.

— Dumneavoastră nu simţiţi nimic în urechi când trecem pe sub mare? o întrebă Mathias pe pasagera din faţa lui.

— Ba da, un mic zumzet. Fac drumul ăsta dus şi întors o dată pe săptămână şi cunosc anumite persoane pentru care efectele secundare sunt mult mai serioase! răspunse bătrâna doamnă, reluându-şi lectura.

*

Antoine semnaliză şi părăsi autostrada M1; pentru el partea cea mai plăcută a călătoriei începea când intra pe drumul ce mergea de-a lungul coastei. Conducând cu viteza asta, avea să ajungă la atelierul de tâmplărie cu o jumătate de oră mai devreme. Luă termosul cu cafea de pe scaunul pasagerului, îl prinse între genunchi şi, cu o mână, îi deşurubă capacul iar cu cealaltă ţinu bine volanul. Îl duse la gură şi oftă:

— Ce bou! Ăsta-i suc de portocale!

În depărtare, gonea un Eurostar. Trenul avea să dispară, în

mai puţin de un minut, în tunelul ce trecea pe sub Canalul Mânecii.

*

În Bute Street era încă linişte. Sophie deschise grilajul din faţa vitrinei. La câţiva metri de ea, Enya aşeza mesele pe terasa restaurantului. Sophie îi zâmbi. Enya dispăru în sală şi ieşi, după câteva clipe, cu o ceaşcă în mână.

— Fii atentă că frige, spuse ea, întinzându-i lui Sophie un cappuccino.

— Mulţumesc, eşti foarte drăguţă. Yvonne nu e aici?

— Şi-a luat ziua liberă, răspunse Enya.

— Mi-a pomenit ea ceva, dar eram cu mintea în altă parte. Să nu-i spui că m-ai văzut astăzi. N-are nici un rost.

— N-am pus zahăr, nu ştiam dacă trebuie, spuse Enya, întorcându-se la muncă.

În prăvălie, Sophie îşi trecu palma peste masa pe care tăia florile. O ocoli şi se aplecă să ia cutia cu scrisori. Alese una din mijlocul teancului şi puse cutia la loc. Stând pe podea, la adăpostul tejghelei, începu să citească scrisoarea cu glas tare, şi ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Mare tâmpită! Ce înclinaţie avea să-şi facă rău de una singură! Şi când te gândeşti că era abia sâmbătă… Duminica era, de obicei, ziua ei cea mai rea. Uneori, i se întâmpla să fie atât de tare copleşită de singurătate, încât — straniu paradox! — nu avea nici puterea, nici curajul de a căuta puţină consolare lângă ai ei. Bineînţeles că ar fi putut răspunde la invitaţia fratelui său. Ar fi putut să nu renunţe încă o dată. El ar fi luat-o de la gară, aşa cum stabiliseră.

Cumnata şi nepotul i-ar fi pus mii de întrebări, pe toată durata drumului. Şi, ajungând în casa părintească, în momentul în care tatăl sau mama ar fi întrebat-o cum îi merge, probabil că ar fi izbucnit în lacrimi, cum să le spună că nu mai dormise de trei ani în braţele unui bărbat? Cum să le explice că dimineaţa, la micul dejun, i se tăia respiraţia când îşi privea ceaşca? Şi cum să le descrie cât de grei îi erau paşii, când se întorcea seara acasă? Singurul moment în care uita de toate astea era concediul, când pleca să-şi întâlnească prietenii; dar concediile se terminau întotdeauna şi singurătatea îşi intra din nou în drepturi. Aşa că, dacă tot avea să plângă, măcar s-o facă aici, unde n-o vedea

nimeni.

Şi chiar dacă glăsciorul din mintea ei îi spunea că putea să ia oricând trenul, la ce bun? În seara următoare, la întoarcere, ar fi fost şi mai rău. De aceea, preferase să-şi desfacă valiza. Şi era mai bine aşa.

*

Şirul de călători care aşteptau pe trotuarul din faţa Gării de Nord se lungea întruna. După trei sferturi de oră de la coborârea din Eurostar, se urcă, în sfârşit, şi Mathias într-un taxi. De când începuseră lucrările de reparaţii în zona din jurul gării, colegii lui nici nu mai voiau să vină, îi explică şoferul. Ca să ajungi şi ca să pleci de aici, era o întreagă peripeţie, un periplu suprarealist. Amândoi erau de acord că autorul planului de organizare a circulaţiei din Paris ori nu locuia în oraş, ori era vreun personaj scăpat dintr-un roman de Orwell. Şoferul se interesă de felul în care se desfăşura circulaţia în centrul Londrei, de când se plătea taxă, dar Mathias nu era interesat decât de ora afişată pe tabloul de bord. Socotind după îmbulzeala de pe bulevardul Magenta, n-avea să ajungă prea curând pe esplanada de lângă Turnul Montparnasse.

*

Infirmiera opri fotoliul în faţa marcajului de pe pardoseală. Yvonne se ţinea ţanţoşă.

— Gata, acum pot să mă ridic?

După toate semnele, personalul spitalicesc n-avea să-i ducă dorul, se gândi John. Dar se înşela: tânăra femeie o sărută pe Yvonne pe amândoi obrajii. Nu mai râsese atâta de ani de zile, declară ea. Momentul în care Yvonne l-a pus la locul lui pe şeful de serviciu Gisbert va rămâne gravat pentru totdeauna în memoria ei, ca şi în cea a colegelor. Chiar şi după ce o să iasă la pensie, o să râdă povestind ce mutră a făcut şeful ei când Yvonne l-a întrebat dacă e doctor în medicină sau în tâmpenie.

— Ce ţi-au spus? întrebă, cu glasul scăzut, John.

— Că o să trebuiască să mă mai suporţi încă vreo câţiva ani.

Yvonne îşi puse ochelarii ca să studieze nota de plată pe care funcţionarul spitalului i-o strecurase pe sub geamul ghişeului.

— Lămuriţi-mă, suma asta va intra în buzunarul felcerului care s-a ocupat de mine?

Casierul o linişti în această privinţă şi refuză cecul pe care i-l întindea ea. Onestitatea îi interzicea să încaseze, a doua oară contracostul analizelor. Domnul din spatele ei achitase deja suma datorată.

— De ce ai făcut asta? întrebă Yvonne, când ieşiră din spital.

— Pentru că n-ai asigurare, iar analizele astea te ruinează. Scumpa mea Yvonne, fac şi eu ce pot; tu nu mă laşi deloc să mă ocup de tine, aşa că, măcar de data asta, când stăteai cu spatele, am profitat de ocazie, ca un laş!

Ea se înălţă în vârful picioarelor şi îl sărută cu duioşie pe frunte.

— Dacă-i aşa, dă-i înainte încă niţel şi du-mă să mănânc, fiindcă mi-e o foame de lup!

*

Primii clienţi ai Enyei se instalară pe terasă. Perechea consultă meniul şi întrebă dacă felul pe care îl mâncaseră săptămâna trecută se mai găsea pe listă. Era vorba despre un somon delicios, preparat la abur şi servit pe un pat de salată.

*

La două sute de kilometri de acolo, o maşină Austin Healey trecea pe sub portalul de cărămidă roşie al unei mari tâmplării. Antoine opri în curte şi se duse pe jos spre birouri. Patronul îl întâmpină cu braţele deschise şi îl conduse înăuntru.

*

Hotărât lucru, astăzi, zeii nu erau de partea lui. După ce îndurase chinurile circulaţiei, Mathias se pierduse în mijlocul imensei esplanade din dreptul gării Montparnasse. Un gardian binevoitor, ce făcea de pază la turn, îi arată pe unde s-o ia. Studiourile de televiziune erau exact în partea opusă locului în care se aha. Trebuia s-o ia înapoi pe Rue de l’Arrivée şi pe bulevardul Vaugirard, s-o facă la stânga, pe bulevardul Pasteur, şi sa intre pe Allée de la 2e Division Blindée, care se afla tot în

stânga lui. În pas alergător, avea să ajungă acolo cam în zece minute. Mathias făcu o oprire scurtă, ca să cumpere un braţ de trandafiri de la un vânzător ambulant, şi ajunse, în sfârşit, la intrarea în studiouri. Un agent de pază îl legitimă şi căută într-un caiet numărul de interior de la regia de imagine. Când i se răspunse la telefon, îl informă pe un tehnician că Audrey era aşteptată la recepţie.

Ea purta blugi şi o bluză care îi sublinia încântătoarea curbă a sânilor. Când îl văzu pe Mathias, obrajii i se îmbujorară.

— Ce-i cu tine aici? întrebă ea.

— Mă plimbam.

— E o surpriză plăcută, dar, te implor, ascunde florile alea. Nu aici, toată lumea se uită la noi, şopti ea.

— Nu văd decât doi-trei tipi, în spatele geamului.

— Ăia doi-trei tipi în chestiune sunt directorul redacţiei, şeful de la departamentul de informaţii şi o ziaristă care e cea mai mare farfara din PAF[12], aşa că te rog să fii discret. Altfel, o să am parte de cincisprezece zile de glume nesărate.

— Ai o clipă liberă? întrebă Mathias, ascunzând la spate buchetul de trandafiri.

— Mă duc să-i anunţ că lipsesc vreo oră, aşteaptă-mă la cafenea, vin şi eu imediat.

Mathias o privi intrând. Dincolo de peretele de sticlă se vedea platoul, unde se desfăşura în direct ediţia de la ora treisprezece a telejurnalului. Se apropie puţin; chipul prezentatorului îi părea cunoscut. Audrey se întoarse şi se uită apăsat la el, arătându-i cu degetul drumul către ieşire. Resemnat, Mathias se supuse şi făcu stânga-mprejur.

Ea ajunse la capătul aleii unde o aştepta Mathias, stând pe o bancă. În spatele lui, pe un teren al Primăriei Parisului, se jucau trei partide de tenis. Audrey luă trandafirii şi se aşeză alături de el.

— Sunt foarte frumoşi, spuse ea, sărutându-l.

— Fii atentă, avem în spate trei agenţi de la SDEC, care dispută o partidă de tenis amator cu trei fraţâni de-ai lor, de la DGSE.

— Îmi pare nespus de rău pentru adineauri, dar n-ai idee ce e

[12] PAF (paysage audovisuel français) — totalitatea canalelor TV şi radio autorizate să emită pe teritoriul francez.

acolo.

— Un platou de televiziune, cumva?

— Nu vreau să-mi amestec viaţa particulară cu munca.

— Înţeleg, mormăi Mathias, privind florile pe care Audrey şi le pusese pe genunchi.

— Faci bot?

— Nu, dis-de-dimineaţă am luat trenul încoace şi nu ştiu dacă îţi dai seama cât sunt de fericit că te văd.

— Şi eu sunt la fel de mult, spuse ea, sărutându-l din nou.

— Nu-mi plac poveştile de dragoste în care trebuie să te piteşti. Dacă am nişte sentimente pentru tine, vreau să pot spune asta întregii lumi, vreau ca oamenii care sunt lângă mine să-mi împărtăşească fericirea.

— Şi este cazul? întrebă Audrey, zâmbind.

— Nu încă… dar va fi. Şi, pe urmă, nu văd ce-o fi aşa de nostim. De ce râzi?

— Pentru că ai spus „poveste de dragoste” şi pentru că asta îmi face, cu adevărat, plăcere.

— Vasăzică, eşti totuşi puţintel fericită că mă vezi?

— Prostovane! Hai, degeaba lucrez la o televiziune liberă, cum zici tu, pentru că nu-s chiar aşa de liberă când e vorba de timpul meu.

Mathias o luă pe Audrey de mână şi o trase spre terasa unei cafenele.

— Am lăsat florile pe bancă! spuse Audrey, încetinindu-şi paşii.

— Lasă-le acolo, sunt nasoale, le-am cumpărat în piaţa din faţa turnului. Aş fi vrut să-ţi ofer un buchet adevărat, dar am plecat mult mai înainte ca Sophie să-şi deschidă prăvălia.

Şi, cum Audrey nu spunea nimic, Mathias adăugă:

— O prietenă florăreasă, de pe Bute Street; vezi că şi tu eşti puţintel geloasă!

*

Un client intră în magazin. Sophie îşi aranjă halatul.

— Bună ziua, am venit pentru cameră, spuse bărbatul, strângându-i mâna.

— Ce cameră? întrebă Sophie, intrigată.

El avea aerul unui explorator ceea ce nu însemna că era mai puţin rătăcit. Îi spuse că tocmai sosise în acea dimineaţă din

Australia şi făcea o escală la Londra, după care, a doua zi, pleca pe coasta de est a Mexicului. Îşi făcuse rezervarea prin internet, plătise chiar şi un acont şi se afla la aceeaşi adresă care figura în chitanţa lui de rezervare. Sophie putea constata ea însăşi.

— Am trandafiri sălbatici, hélianthème[13], bujori — de altfel, sezonul abia a început şi sunt superbi — dar încă nu am camere de oaspeţi, răspunse ea, râzând din toată inima. Cred că aţi fost escrocat.

Încurcat, bărbatul îşi puse jos valiza, alături de o husă care — dacă te luai după forma ei — proteja o planşă de surf.

— Ştiţi cumva un loc accesibil, unde să pot dormi în seara asta? întrebă el, cu un accent care îi trăda originea australiană.

— Este un hotel foarte drăguţ, chiar aproape de aici.

Luând-o înapoi, pe stradă, o să-l găsiţi în Old Brompton Road, pe partea cealaltă, la numărul 16.

Bărbatul îi mulţumi cu căldură şi îşi luă lucrurile.

— E adevărat că bujorii dumneavoastră sunt superbi, spuse el, ieşind.

*

Patronul tâmplăriei studia planurile. Oricum, proiectul lui McKenzie ar fi fost greu de realizat în termenul prevăzut. Desenele lui Antoine simplificau în mod considerabil lucrul în atelier; lemnul încă nu fusese tăiat, prin urmare, nu ar fi fost nici o problemă să se revină asupra comenzii anterioare. Acordul fu pecetluit printr-o strângere de mână. Antoine putea pleca absolut liniştit să viziteze Scoţia. Sâmbăta următoare, după întoarcerea lui, un camion avea să transporte mobila la restaurantul lui Yvonne. Montorii, care însoţeau camionul, aveau să se pe treabă, iar duminică seara totul avea sa fie gata.

Acum, venise timpul să vorbească despre celelalte proiecte în curs; într-un han situat la nici zece kilometri de acolo, îi aştepta o masă cu două tacâmuri.

*

Mathias se uită la ceas. Se făcuse deja ora doua!

[13] Hélianthème(fr.) — plantă vivace cu flori galben-aurii.

— Dacă am mai rămâne niţel pe terasa asta? spuse el, voios.

— Am o idee mai buna, răspunse Audrey, trăgându-l de mână.

Ea stătea într-o mică garsonieră cocoţată într-un turn din faţa portului Javel. Dacă luau metroul, ajungeau în mai puţin de un sfert de oră. În timp ce ea suna la redacţie, ca sa anunţe că întârzie, Mathias telefona ca să-şi schimbe biletul de tren. Metroul aerian gonea pe şine. Garnitura se opri la peronul staţiei Bir-Hakeim. Coborâră în fuga scările înalte, metalice, şi măriră pasul pe cheiul Grenelle. Când ajunseră pe esplanada din faţa turnului, Mathias se opri, cu răsuflarea tăiată, şi se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi. Se ridică şi privi clădirea.

— Ce etaj? întrebă el, gâfâind.

Liftul urcă la etajul douăzeci şi opt. Cabina era opacă, iar Mathias era atent numai la Audrey. Intrând în garsonieră, ea se duse la fereastra largă ce dădea spre Sena şi trase perdeaua, ca să-l cruţe pe Mathias de ameţelile lui. Apoi, îi dădu altele, scoţându-şi bluza şi lăsându-şi blugii să-i alunece de-a lungul coapselor.

*

Terasa nu se mai golea. Enya alerga de la o masă la alta. Încasa nota unui surfer australian şi accepta cu plăcere să-i păstreze planşa. N-avea decât s-o rezeme de peretele oficiului. Restaurantul era deschis în cursul serii; până la ora douăzeci şi două, şi-o putea recupera. Ea îi arăta drumul şi se întoarse imediat să servească.

*

John sărută mâna lui Yvonne.

— Cât timp? întrebă el, mângâind-o pe obraz.

— Ţi-am spus: o să fiu centenară.

— Dar doctorii ce ţi-au spus?

— Aceleaşi prostii ca întotdeauna.

— De exemplu, că ar trebui să te menajezi?

— Da, cam aşa ceva. Ştii, ca să-i pricep, cu accentul ăla al lor…

— Retrage-te şi vino la mine, în Kent.

— Apăi, dacă te-aş asculta pe tine, chiar că mi-aş scurta viaţa!

Ştii prea bine că nu-mi pot lăsa restaurantul.

— Azi, l-ai lăsat foarte bine…

— John, dacă bistroul ar trebui să se închidă după moartea mea, asta m-ar omorî a doua oară. Şi, pe urmă, tu mă iubeşti aşa cum sunt, şi de-aia te iubesc şi eu.

— Doar de-aia? întrebă John, cu un aer şiret.

— Nu, şi pentru urechile alea mari ale tale. Hai în parc, o să pierdem finala.

Dar, astăzi, pe John îl durea în cot de cricket. Luă puţină pâine din coşuleţ, plăti nota şi o luă pe Yvonne de braţ. O trase spre lac, ca să hrănească împreuna gâştele, care şi începuseră să gâgâie, văzându-i că se apropie.

*

Antoine îi mulţumi gazdei sale. Se întoarseră amândoi la tâmplărie, unde aveau să discute în detaliu, cu şeful de atelier, planurile de execuţie. În două ore, putea s-o pornească iar la drum. În orice caz, nu avea nici un motiv de grabă, copiii erau cu Mathias.

*

Audrey îşi aprinse o ţigară şi veni să se culce iar lângă Mathias.

— Îmi place gustul pielii tale, spuse ea, mângâindu-i pieptul.

— Când te întorci? întrebă el, trăgând fumul pe nas.

— Tu fumezi?

— M-am lăsat, spuse el, tuşind uşor.

— O să pierzi trenul.

— Asta înseamnă că trebuie să te întorci la studio?

— Dacă vrei să vin în vizită la Londra, trebuie să termin montajul acestui reportaj, care e departe de a fi gata.

— Imaginile erau chiar atât de proaste?

— Mai rău: sunt nevoită să scotocesc prin arhive. Mă întreb de ce te-or obseda atâta genunchii mei; practic, nu i-ai filmat decât pe ei.

— Este vina obiectivului, nu a mea, răspunse Mathias, îmbrăcându-se.

Audrey îi spuse să n-o aştepte, fiindcă ea avea să profite de

ocazie, că tot e acasă, pentru a se schimba şi a lua ceva de ronţăit pentru diseară. Intenţiona să lucreze toată noaptea, ca să recupereze timpul pierdut.

— Ăsta e chiar timp pierdut? întrebă Mathias.

— Nu; în schimb, tu chiar eşti nătâng, răspunse ea, sărutându-l.

Mathias era deja pe palier. Audrey se uită lung la el.

— De ce te uiţi aşa la mine? o iscodi el, apăsând pe butonul liftului.

— Tu n-ai pe altcineva în viaţa ta?

— Ba da, pe fie-mea …

— Atunci, şterge-o!

Şi uşa garsonierei se închise, după ce Audrey îi trimise un sărut.

*

— La ce oră ai tren? întrebă Yvonne.

— Dacă tot nu vrei să mergem la tine, iar Kentul îţi este încă prea departe, ce-ai zice să dormim într-un hotel de lux?

— Tu şi cu mine într-un hotel? John, da’ tu ai văzut ce vârstă avem?

— În ochii mei, tu n-ai vârstă şi, când sunt cu tine, nu mai am nici eu. N-am să te văd niciodată decât cu chipul acelei tinere femei care a intrat într-o zi în librăria mea.

— Tu eşti singurul! Îţi mai aminteşti de prima noastră noapte?

— Îmi amintesc că ai plâns de sărea cămaşa de pe tine.

— Am plâns pentru că nu m-ai atins.

— N-am făcut-o pentru că ţi-era teamă.

— Tocmai pentru că ai înţeles asta am plâns, gogomane.

— Am rezervat un apartament.

— Hai să mergem să luăm cina în hotelul tău de lux şi, după aia, mai vedem.

— Oare voi avea dreptul de a încerca să te îmbăt?

— Cred că o tot faci de când te-am întâlnit, spuse Yvonne, strângându-l de mână.

*

Ora şaptesprezece şi treizeci. Maşina Austin Healey gonea pe

drumuri lăturalnice. Sussex era o regiune magnifică. Antoine zâmbi; în depărtare, trenul Eurostar se oprise în mijlocul câmpiei. Pasagerii din el nu vor ajunge prea curând la destinaţie, în timp ce el va fi la Londra cam în două ore…

*

Ora şaptesprezece *şi* treizeci şi două. Controlorul anunţase o întârziere de o oră faţă de orarul prevăzut. Mathias ar fi vrut s-o sune pe Danièle, ca s-o prevină. Antoine n-avea de ce să ajungă înaintea lui, dar era de preferat să-şi pregătească un alibi serios. Câmpia era magnifică, dar, din nefericire pentru el, telefonul nave-a semnal de-a lungul căii ferate.

— Urăsc vacile, spuse el, privind pe geam.

*

Ziua se apropia de sfârşit. Sophie băgă petalele risipite într-un sertar destinat acestui scop. Când făcea buchetele, îi cădeau întotdeauna câţiva pumni. Trase obloanele magazinului, îşi scoase halatul şi ieşi pe uşa din spatele prăvăliei. Era răcoare, dar lumina strălucea prea frumos ca să se ducă acasă. Enya o invită să-şi aleagă una dintre mesele libere, care erau destule. În sala restaurantului, un bărbat cu aer de explorator cina de unul singur. Ea răspunse zâmbetului său, şovăi o clipă şi, apoi, îi făcu semn Enyei că se duce să cineze alături de tânărul acela. Visase dintotdeauna să călătorească în Australia, aşa că avea de pus mii de întrebări.

*

Ora douăzeci. Trenul intra, în sfârşit, în gara Waterloo. Mathias se năpusti pe peron şi urcă pe scara rulantă, îmbrâncindu-i pe toţi care îi stânjeneau trecerea. Ajunse primul în capătul şirului de taxiuri din staţie ţi îi făgădui şoferului un bacşiş substanţial dacă-l lasă, într-o jumătate de oră, în South Kensington.

*

Ceasul de pe tabloul de bord arăta ora douăzeci şi zece.

Antoine ezită şi o coti pe Bute Street. Oblonul florăriei era tras, se înţelege, căci Sophie era plecată în weekendul ăsta. Cu braţul pus pe scaunul gol aş pasagerului, făcu marşarier şi porni iar pe drumul spre Clareville Grove. Chiar în faţa casei era un loc de parcat. Îl ocupă şi luă din torpedoul maşinii cele două miniaturi confecţionate de şeful atelierului de tâmplărie: o pasăre de lemn pentru Emily şi un avion pentru Louis. Mathias nu-i va putea reproşa că uitase de micile cadouri pentru copii.

Când intră în salon, Louis îi sări în braţe. Emily abia dacă îşi ridică ochii; tocmai termina de făcut un desen împreună cu tanti Danièle.

*

Sophie îşi începuse antreul la Sydney, îşi decupase limba de mare la Perth, iar, acum, savura o cremă caramel la Brisbane. Hotărât lucru, într-o zi, se va duce în Australia. Din păcate, Bob Walley nu-i va putea fi ghid multă vreme de aici înainte. Chiar de a doua zi, îşi continua ocolul lumii, pornind spre Mexic. Un centru de vacanţă de pe malul oceanului îi promisese o slujbă de instructor de surf timp de şase luni. Apoi? Habar n-avea, viaţa avea să-i îndrume paşii. El visa să meargă în Argentina; după aceea, în funcţie de posibilităţi, se va duce în Brazilia, în Panama. Coasta de vest a Statelor Unite ar fi prima etapă a periplului pe care îl va face anul viitor. Avea întâlnire cu nişte prieteni, în primăvară, ca să pândească marele val.

— Unde, mai exact, pe coasta de vest? întrebă Sophie.

— Pe undeva între San Diego şi Los Angeles.

— Aveţi puncte de întâlnire fixe, spuse Sophie, râzând din toată inima. Cum faceţi să vă găsiţi prietenii?

— Din om în om; până la urmă, aflăm întotdeauna unde să dăm unii de alţii. Lumea surferilor este o mică familie.

— Şi după aceea?

— San Francisco. Trecere obligatorie pe sub Golden Gate, pe planşa cu pânză; apoi, o să caut un cargou care să mă primească la bord şi o şterg spre Insulele Hawaii.

Bob Walley socotea că o să rămână cel puţin doi ani în Pacific, avea atâtea atoluri de descoperit… Când tânărul surfer ceru nota de plată, Enya îi aminti de planşa pe care i-o încredinţase. Îl aştepta rezemată de perete, la intrarea în oficiu.

— La hotel nu au vrut s-o păstreze? întrebă Sophie.

— Eu vorbisem de o cameră la un preţ accesibil… răspunse Bob, jenat.

Pentru a-şi continua periplul, trebuia să ţină cu dinţii de băierile pungii. Nu putea să cheltuiască pe un pat de o noapte o sumă care i-ar permite să trăiască aproape o lună în America de Sud. Dar Sophie n-avea de ce să fie îngrijorată. Vremea era blândă, parcurile din Londra minunate, iar el era încântat să doarmă sub cerul liber. Era obişnuit.

Sophie comandă două cafele. Un explorator australian, care pleca în Mexic şi care nu avea să se întoarcă din călătorie decât în secolul viitor… Să nu fie îngrijorată că el îşi petrece noaptea afară?… Asta însemna că n-o cunoaşte! Deodată, se simţi foarte vinovată că nu-l îndrumase cum trebuie, de dimineaţă; era totuşi greşeala ei, dacă frumosul surfer nu putuse găsi un loc de cazare la un preţ rezonabil… Ce drăgălaşă era gropiţa aia mică pe care o făcea în bărbie… Ca să scap de povara vinovăţiei, şi numai ca să scap de povara vinovăţiei… E o nebunie cum se adânceşte gropiţa aia, când zâmbeşte… ce mâini frumoase are… Dacă ar mai putea zâmbi o dată, doar o dată, puţin de tot… Trebuie doar să-mi fac curaj… La urma urmei, n-o fi chiar aşa de greu să spui…

— Dumneavoastră nu cunoaşteţi regiunea, şi e normal. Însă, la Londra, poate ploua în orice moment… mai ales noaptea… şi, când plouă, păi plouă, nu se-ncurcă…

Sophie strecură nota de plată în poală, o ghemotoci şi o aruncă sub masă. Apoi, îi făcu semn Enyei că o să treacă a doua zi ca să plătească.

*

Ceva mai târziu, intrând în casă, Bob Walley o lăsă pe Sophie să treacă înaintea lui. John Glover făcu acelaşi lucru cu Yvonne, în pragul apartamentului pe care îl rezervase la *Carlton.* Iar, când Mathias băgă cheia în broască, îi deschise însuşi Antoine. Tocmai o conduse se pe Danièle la taxi.

*

Imaginile de filau cu toată viteza înapoi. Audrey apăsă o tastă de pe pupitrul de montaj, întrerupând derularea benzii. Pe ecran,

recunoscu vechea uzină electrică, împreună cu cele patru coşuri gigantice. În faţa acesteia, zâmbea ea, cu microfonul în mână; chipul îi era totalmente flou[14], dar îşi amintea foarte bine că zâmbea. Plecă de lângă pupitru şi hotărî că era timpul să coboare ca să-şi ia de la bufet o cafea cât se poate de fierbinte. Noaptea avea să fie lungă.

*

Mathias ştergea vasele, stând în faţa chiuvetei. Alături de el, Antoine, cu şorţul la brâu şi cu mănuşile de cauciuc în mâini, freca apăsat, cu buretele, un polonic.

— Nu se răzuie lemnul dacă-l freci cu partea aspră? întrebă Mathias.

Antoine îl ignoră. Nu scosese o vorbă toată seara. După cină, Emily şi Louis, simţind furtuna care plutea în aer, preferaseră să se aşeze mai la o parte, ca să-şi repete cursurile din acea zi. Înainte de a pleca, Danièle le dăduse de făcut nişte teme.

— Eşti psihorigid! se porni Mathias, aşezând o farfurie la scurs.

Antoine apăsă pedala pubelei şi aruncă în ea polonicul, apoi buretele. Se apleca să ia un burete nou din dulap.

— De acord, ţi-am încălcat regula aia sacrosanctă! continuă Mathias, ridicând braţele spre cer. Am avut nevoie să plec două ore spre sfârşitul zilei, două ore mici-mititele, şi mi-am îngăduit să apelez la o prietenă de-a lui Yvonne, ca să aibă grijă de copii. Care e drama?… Şi, în afară de asta, ei o adoră.

— O babysitter! bodogăni Antoine.

— Te-ai apucat să speli un păhărel de plastic! zbieră Mathias.

Antoine îşi desfăcu şorţul şi îl aruncă, ghemotocit, pe jos.

— Îţi reamintesc că am spus amândoi…

— Am spus amândoi că o să ne distrăm, nu că o să facem concurenţă standului cu produse Mister Proper, de la Târgul din Paris.

— Tu nu respecţi nimic! răspunse Antoine. Ne-am fixat trei reguli, trei reguli mici-mititele…

— Patru! replică, fără să piardă timpul, Mathias. Şi n-am aprins nici măcar o ţigară în casă, aşa că, te rog, da? Da' ştii ceva, mă oboseşti! O să mă duc şi eu la culcare. Ah, frumoasă vacanţă o

[14] Flou (fr.) — şters; estompat.

să mai avem!

— Asta n-are nimic de-a face cu vacanţa.

Mathias, care urca pe scară, se opri la ultima treaptă.

— Ascultă-mă bine, Antoine. Din clipa asta, eu schimb regulile. O să ne purtăm ca un cuplu normal: dacă o să mai avem nevoie, o să chemăm din nou o babysitter, trase el concluzia şi intră în cameră.

Singur, în spatele mesei din bucătărie, Antoine îşi scoase mănuşile şi se uită la copiii aşezaţi turceşte pe jos. Emily ţinea o foarfecă, Louis luase un tub de lipici. Cu grijă, aplicaseră pozele decupate şi îşi comparau colajele din caiete.

— De fapt, ce faceţi voi? întrebă Antoine.

— O lucrare despre viaţa de familie! răspunseră Emily şi Louis, ascunzându-şi opera.

Antoine avu un moment de ezitare.

— E timpul să mergeţi la culcare. Mâine, scularea dis-de-dimineaţă, ca să plecăm în Scoţia. Hai, toată lumea în pat!

Emily şi Louis nu se lăsară rugaţi şi îşi strânseră lucrurile. După ce aranjă aşternutul fiului său, Antoine stinse lumina şi aşteptă câteva clipe în întuneric.

— Lucrarea aia despre viaţa de familie… să mi-o citiţi totuşi şi mie înainte de-a i-o da învăţătoarei.

Intrând în baie, dădu nas în nas cu Mathias îmbrăcat deja în pijama, care se spăla pe dinţi.

— Şi, în afară de asta, te fac atent că eu am plătit-o pe babysitter! adăugă acesta, punând paharul la loc, pe etajeră.

Mathias îi spuse noapte bună lui Antoine, deschise uşa şi strigă pe culoar:

— Data viitoare, plăteşte-ţi mai bine nişte lecţii de franceză, pentru că biletul pe care mi l-ai lăsat azi-dimineaţă era plin de greşeli de ortografie!

Dar Mathias intrase deja în camera lui.

*

Ultimii clienţi plecaseră. Enya închise uşa şi stinse neonul din vitrină. Curăţă sala, se asigură că scaunele erau aliniate lângă mese şi se întoarse în oficiu. Verifică încă o dată dacă toate erau în ordine, separă bacşişurile de încasări şi puse bancnotele într-un plic pe care avea de gând să-l ascundă sub saltea şi să i-l dea

lui Yvonne când se va întoarce. Voi să împingă sertarul casei, dar acesta era blocat. Îşi strecură mâna şi simţi, în fundul lui, ceva care opunea rezistenţă. Era un portvizit foarte vechi, cu pielea patinată de vreme. Împinsă de curiozitate, Enya îl deschise. Înăuntru, găsi o foaie de hârtie îngălbenită, pe care o desfăcu.

7 august 1943

Fetiţa mea, iubirea mea scumpă,

Asta e ultima scrisoare pe care ţi-o scriu. Într-o oră, mă vor împuşca. Voi păşi spre moarte cu fruntea sus, mândru că nu am vorbit. Nu fi mâhnită pentru această mare nenorocire care ne loveşte, eu nu voi muri decât o dată, însă ticăloşii care vor trage în mine vor muri de fiecare dată când istoria îi va pomeni. Îţi las moştenire un nume de care vei fi mândră.

Voiam să plec în Anglia; în schimb, voi sângera în curtea unei închisori din Franţa. Dar, pentru mine, libertatea ta şi a ei preţuiesc cât viaţa. M-am luptat pentru ca lumea să fie mai bună şi am mare încredere că tu îmi vei realiza visul, când nu voi mai fi.

Orice ai face, nu te da bătută niciodată, căci acesta e preţul libertăţii oamenilor.

Micuţa mea Yvonne, mă gândesc mereu la ziua în cere te-am dat în roata mare de la Ternes. Ce drăguţă erai în rochia ta înflorată! Arătai cu degetul spre acoperişurile Parisului. Îmi amintesc de dorinţa pe care ţi-ai pus-o. De aceea, înainte de-a fi arestat, am ascuns, într-un seif de bancă, ceva bani puşi deoparte pentru tine; îţi vor fi de folos. Acum, ştiu că visele nu au preţ, dar poate că aceşti bani te vor ajuta totuşi să ţi-l realizezi pe al tău, atunci când eu nu voi mai fi. Îţi pun cheia în portvizit, mama ta va şti să te călăuzească acolo unde trebuie.

Aud nişte paşi care se apropie, dar nu mi-e teamă decât pentru tine.

Vezi tu, aud cheia care se răsuceşte în broasca celulei mele şi e de-ajuns să mă gândesc la tine ca să zâmbesc. Jos, în curte, legat de stâlp, voi rosti numele tău.

Chiar dacă mor, nu te voi părăsi niciodată. În eternitatea mea, tu vei fi unica raţiune pentru care am existat pe acest pământ.

Realizează-te, tu eşti speranţa şi mândria mea.

Tăticul tău care te iubeşte

Tulburată, Enya împături scrisoarea şi o puse la loc, în portvizit. Împinse sertarul casei şi stinse luminile din sală. Când urcă pe scară, i se păru că, în spatele ei, treptele de lemn trosneau sub paşii unui tată care nu-şi părăsise niciodată fiica.

XIV

Fiecare îşi luase obligaţia de a-l trezi pe tatăl celuilalt. Louis ţopăia în patul lui Mathias, în timp ce Emily trăgea, fără menajamente, plapuma de pe Antoine. O oră mai târziul după o mulţime de ţipete şi de încurcături — Mathias nu mai găsea biletele, Antoine nu era sigur că închisese robinetul gazelor — taxiul îi duse în sfârşit, la aeroportul Gatwick. Trebuiră să traverseze în fugă terminalul, pentru a reuşi să se îmbarce — ultimii — înainte ca pasarela să fie ridicată. Boeingul 737 al companiei British Midland ateriză în Scoţia la ora prânzului. Dacă, ajungând la Londra, Mathias crezuse că pentru el practica limbii engleze va fi un infern, întâlnirea cu funcţionarul de la biroul de închiriere a maşinilor, de pe aeroportul din Edinburgh, îi arătă că, până atunci, nu cunoscuse decât purgatoriul.

— Nu înţeleg o vorbă din ce zice tipul ăsta. O maşină e o maşină, nu? Pe cuvânt dacă n-are prune în gură! se burzului Mathias.

— Lasă-mă pe mine, mă ocup eu de chestia asta, îl împinse deoparte Antoine.

După o jumătate de oră, un Kangoo de culoarea mărului verde o lua pe autostrada M9, înspre nord. Când trecură de oraşul Lilinthgow, Mathias îi promise o îngheţată cu şase bulgăraşi primului din cei trei care va izbuti să pronunţe acel nume. După ce se rătăcită când ocoliră Falkirk, ajunseră la căderea nopţii în frumosul oraş Airth, al cărui castel străjuia, de pe o înălţime, râul Forth. În seara aceea, aveau să doarmă acolo.

Majordomul care îi întâmpină era pe cât de încântător, pe atât de hidos. Chipul îi era brăzdat de cicatrice, iar peste ochiul stâng avea o legătură. Vocea piţigăiată nu se potrivea deloc cu alura lui

de bătrân corsar. La cererea stăruitoare a copiilor şi în pofida orei târzii, el, acceptă cu plăcere să-i ducă să viziteze clădirile-anexă. Emily şi Louis fremătară de bucurie când le deschise uşile a două pasaje secrete ce plecau din salonul mare. Unul le permitea să ajungă în bibliotecă, iar celălalt, în bucătărie. Conducându-i spre ultimul etaj al donjonului, le spuse cu cel mai serios aer din lume că, în timpul nopţii, apartamentele 3, 9 şi 23 erau mai reci decât celelalte, ceea ce era perfect normal, dat fiind că erau bântuite. Conform rezervării înregistrate, oprise pentru ei ultimele două apartamente, fiecare înzestrat cu două paturi.

Antoine se aplecă spre urechea lui Mathias:

— Atinge-l!

— Ce tot spui?

— Îţi spun să-l atingi; vreau doar să ne convingem că e real!

— Tu ai băut?

— Uită-te ce faţă are… Cine te poate asigura că nu e un strigoi? Tu eşti ăla care a vrut să venim aici, aşa că descurcă-te cum ştii; atinge-l uşor de tot, dacă preferi, dar eu, unul, vreau să văd cu ochii mei că mâna ta nu-i traversează corpul.

— Eşti ridicol Antoine.

— Bagă de seamă că eu nu mă mişc de aici dacă nu faci ce ţi-am spus.

— Cum vrei…

Şi, profitând de penumbra care domnea în fundul coridorului, Mathias îl ciupi la iuţeală de fund pe majordom. Acesta tresări.

— Poftim, acum eşti mulţumit? şopti Mathias.

Uluit, omul se întoarse şi-i privi lung pe cei doi fârtaţi, cu singurul ochi care-i rămăsese.

— Poate preferaţi să-i instalăm pe cei mici în aceeaşi cameră, iar pe dumneavoastră împreună, în cealaltă?

Simţind o oarecare ironie în tonul acestuia, Mathias îşi îngroşă vocea şi confirmă imediat că fiecare tată va dormi foarte bine cu copilul lui.

Întorşi în hol, Antoine se apropie de Mathias.

— Pot să vorbesc cu tine o clipă? şopti el trăgându-l mai la o parte.

—Ce mai e?

— Te rog să mă linişteşti: poveştile astea cu fantome sunt doar ca să râdem? Nu crezi că locul este cu adevărat bântuit?

— Tu ai să mă întrebi şi pe un telescaun din vârful unei piste

dacă pe munte e cu adevărat zăpadă?

Antoine tuşi uşor şi se întoarse să-l privească pe recepţioner.

— La urma urmei, o să stăm toţi în aceeaşi cameră; un pat mare pentru copii şi un altul pentru părinţi… o să ne înghesuim. Şi, dacă, aşa cum spuneţi este frig, asta o să ne scutească de o răceală!

Emily şi Louis erau în al nouălea cer, vacanţa începea straşnic de bine. După cina luată în faţa şemineului din sufragerie, unde lemnele puse pe foc trosneau cu putere, toată lumea hotărî să se ducă la culcare. Mathias deschise marşul pe scara donjonului. Apartamentul pe care îl ocupau era magnific. Două paturi mari, din lemn sculptat, cu baldachine roşii, stăteau în faţa ferestrelor ce dădeau spre râu. Emily şi Louis adormiră de îndată ce stinseră lumina. Mathias se puse pe sforăit în mijlocul unei fraze. La primul ţipăt scos de o cucuvaie, Antoine se lipi de el şi nu se mai clinti cât fu noaptea de lungă.

*

A doua zi, de dimineaţă, fură serviţi cu un mic dejun copios, înainte de plecare. Maşina începu să gonească spre viitoarea etapă. Toată după-amiaza vizitară castelul Stirling. Impresionantul edificiu fusese ridicat pe nişte stânci vulcanice. Ghidul le istorisi povestea lui Lady Rose. Porecla acestei frumoase şi tulburătoare femei venea de la culoarea rochiei de mătase pe care o purta întotdeauna fantoma ei când era zărită.

Unii ziceau că era Mary, regina Scoţiei, încoronată în 1553 în vechea capelă; alţii preferau să creadă că era o văduvă disperată, căutând umbra unui soţ ucis în luptele teribile duse în timpul asedierii castelului de către Eduard I, în 1304.

Locurile erau bântuite şi de spectrul lui Lady Grey, intendenta Mariei Stuart, care îşi salvase regina de la o moarte sigură, smulgându-i cearşafurile ce luaseră foc. Din păcate, după fiecare apariţie a lui Lady Grey, în castel se petrecea o dramă.

— Când mă gândesc că ne-am fi putut face vacanţa la Club Med! mormăi Antoine în timpul vizitei.

Emily îi spuse să tacă, fiindcă nu auzea ce spunea ghidul.

De altfel, în acea seară, trebuiau să-şi ciulească urechile, pentru a auzi paşii misterioşi ce răsunau pe lângă contraforturi. Erau ai lui Margaret Tudor, care aştepta noapte de noapte să i se

întoarcă soţul, James al IV-lea, pierdut pe vecie în luptele împotriva fratelui său vitreg, Henric al VIII-lea.

— Pricep eu că l-a pierdut, dar cum oi fi vrând să ne descurcăm cu atâtea cifre? exclamă Mathias.

De data asta, Louis fu cel care îl chemă la ordine.

*

În dimineaţa următoare, Louis şi Emily deveniră mai nerăbdători ca niciodată: aveau să viziteze castelul Glamis, despre care se ştia că era unul dintre cele mai frumoase şi mai bântuite din Scoţia. Paznicul era încântat să-i întâmpine; ghidul obişnuit era bolnav, dar el ştia mult mai multe decât acesta. Conducându-i din încăperi pe coridoare, şi de pe culoare în donjoane, bătrânul gârbov le spuse că regina-mamă locuise în castel, pe când era copilă. Apoi, se întorsese aici ca s-o aducă pe lume pe încântătoarea prinţesă Margaret. Dar istoria castelului se pierdea în noaptea timpurilor; aici fusese şi locuinţa celui mai infam dintre regii Scoţiei: Macbeth!

Aceste pietre adăposteau o cohortă de fantome. Profitând de o pauză — scara din turnul orologiu lui ostenise picioarele ghidului — Mathias se îndepărtă de grup. Spre marea lui disperare, telefonul celular n-avea deloc semnal. Ultima oară când îi trimisese un mesaj lui Audrey fusese în urmă cu două zile. Mergând spre alte încăperi, aflară că acolo puteau vedea spectrul unui tânăr servitor, mort de frig în şanţul cu apă, şi pe cel al unei femei fără limbă, care se târa pe coridoare, la căderea nopţii. Dar cel mai mare mister era cel al camerei dispărute. Din afara castelului, i se vedea perfect fereastra, iar, în interior, nimeni nu putea găsi drumul spre ea. Legenda povestea cum contele de Glamis, care juca o partidă de cărţi cu nişte prieteni, a refuzat s-o întrerupă când orologiul a anunţat că venise duminica. Atunci, li s-a alăturat un străin cu o capă neagră. Când un servitor a venit să le aducă de mâncare, şi-a descoperit stăpânul jucând cărţi cu diavolul, în mijlocul unui cerc de foc. De atunci, încăperea a fost zidită, iar intrarea i s-a pierdut pentru totdeauna. Dar ghidul adăugă că, după ce vor termina vizita din acea seară, îi vor putea auzi din camerele lor pe jucătorii care îşi împărţeau cărţile.

Întorşi pe aleile parcului, Antoine mărturisi că i se făcuse lehamite de toate poveştile alea cu strigoi şi că nici nu putea fi

vorba ca vreun tânăr servitor îngheţat bocnă să-i aducă tava — dacă l-ar pune păcatul să sune la *room-service* în toiul nopţii — şi, cu atât mai puţin, s-o aibă ca vecină de palier pe vreo femeie fără limbă.

Furios, Louis obiectă lui taică-său că nu se pricepea deloc la fantome şi, cum acesta din urmă nu pricepea câtuşi de puţin unde voia băiatul să ajungă, Emily se grăbi să-i sară în ajutor.

— Spectrele şi strigoii n-au nimic în comun. Dacă te-ai fi informat puţintel, ai fi ştiut că există trei feluri de fantome — cele luminoase, cele subiective şi cele obiective — şi că, deşi te pot băga zdravăn în răcori, sunt absolut inofensive; în timp ce strigoii, cum zici tu, care confunzi totul, ei bine, ăştia sunt morţi vii şi sunt răi. Prin urmare, vezi că n-au nimic în comun, pentru că nu-s la fel!

— Ei bine, puţin îmi pasă dacă sunt ectoplasme sau cataplasme, eu, unul, mă culc diseară într-un Holiday Inn! Şi, pe urmă, aş putea sa ştiu şi eu de când sunteţi voi doi aşa de experţi în fantome? răspunse Antoine, uitându-se la copii.

Mathias interveni imediat.

— Totuşi, sper că acum n-ai să te plângi că avem copii cultivaţi!

Mathias îşi învârtea întruna celularul în buzunarul impermeabilului. Într-un hotel modern ar fi avut mai multe şanse să dea un telefon. Acum ori niciodată! Trebuia să sară în ajutorul prietenului său. Îi anunţă pe cei doi copii că, în noaptea aceea, fiecare va avea camera lui. Deşi paturile din castelele scoţiene erau imense, de când îl împărţea pe al lui cu Antoine, nu mai dormea prea bine… Degeaba tot spuneau ghizii că încăperile erau îngheţate; în ultimele nopţi, lui îi fusese din cale-afară de cald.

Şi, când se îndreptară spre maşină, mergând înaintea lui Louis şi a lui Emily, care nu-i slăbeau nici o clipă, ciudata lor conversaţie le-ar fi uluit pe fantomele acelor locuri…

— Ba da, îţi jur că te-ai lipit… Mai întâi, te foieşti întruna şi, pe urmă, te lipeşti!

— Ba nu mă lipesc deloc!… În schimb, tu sforăi!

— Asta m-ar mira, încă nu mi-a spus nici o femeie că sforăi.

— Ah, da? Şi, mă rog, când ţi-ai petrecut tu ultima noapte cu o femeie? Chiar şi Caroline Leblond spunea că sforăi!

— Ia mai tacă-ţi fleanca!

*

Seara, când îşi ocupară camerele de la Holiday Inn, Emily o sună pe maică-sa, ca să-i povestească ziua petrecută la castel. Valentine se bucura să-i audă vocea. Bineînţeles că îi era dor de ea; în fiecare seară, înainte de-a adormi, îi săruta fotografia, iar la birou privea tot timpul micul desen pe care Emily i-l strecurase în portvizit. Da, şi pentru ea vremea trecea greu, o să vină în curând, poate chiar în weekendul ăsta, după ce se întoarce. N-avea decât să i-l dea pe tăticu', ştia că e lângă ea, o să organizeze totul cu el. Sâmbătă trebuia să meargă la un seminar, dar va lua trenul imediat după aceea. Avea s-o caute duminică dimineaţa, să petreacă toată ziua împreună, ca două îndrăgostite, îi promitea… Da, ca atunci când stăteau amândouă. Acum, nu trebuia să se gândească decât la castelele alea frumoase şi să se bucure din plin de vacanţa minunată pe care i-o oferea tatăl ei… Şi Antoine… da… bineînţeles!

Mathias vorbi cu Valentine, apoi îi dădu fiicei sale din nou receptorul. Când Emily închise, el îi făcu lui Mathias un semn discret să se uite la Louis. Băieţelul stătea singur, fixând ecranul televizorului… dar acesta era stins.

Antoine îşi strânse fiul la piept şi îl acoperi cu mângâieri, mângâieri care cuprindeau întreaga dragoste adunată între braţele lor unite…

*

Profitând de faptul că Antoine le făcea baie copiilor, Mathias se întoarse la recepţie, pretextând că-şi uitase puloverul în Kangoo.

În hol, izbuti — ajutându-se de o sumedenie de mişcări şi strigări — să se facă înţeles de portar. Din păcate, hotelul nu avea decât un singur calculator, în biroul contabilităţii, iar clienţilor nu li se permitea să trimită e-mailuri de pe el. În schimb, bărbatul îi propuse cu multă amabilitate, să-l trimită el, de îndată ce patronul nu va fi atent. După câteva minute, Mathias îi înmână un text scris în grabă pe o bucăţică de hârtie.

La ora unu noaptea, Audrey primea următorul e-mail:

Sunt plecut în Scuţia cu cupiii, me introc sâmbata vuitoare; a

fost impasibil să dau de tine. Mi-e dur teribel de tine. Matthiew.

A doua zi, de dimineaţă, când Antoine se şi instalase la volan, cu copiii prinşi în centuri, pe bancheta din spate, telefonistul traversă în fugă parcarea hotelului şi îi dădu lui Mathias un plic.

Matthiew dragule,
Eram îngrijorată că nu puteam intra în legătură cu tine; sper să faci o *călătorie frumoasă. Mie-mi place aşa de mult Scutia şi scutierii ei! Voi veni în cur and să te văd. Şi mie mi-e dur de tine... şi-n căcum!*
A ta, Hepburn

Fericit, Mathias îndoi foaia şi o băgă în buzunar.
— Ce era aia? întrebă Antoine.
— Un duplicat după nota de plată a hotelului.
— Eu plătesc cazarea şi ei îţi dau factura ţie!
— Tu n-o poţi trece pe nota de cheltuieli, eu însă pot! Şi, la urma urmei, lasă vorba şi fii atent la drum. Dacă e să mă iau după hartă, trebuie să faci imediat la dreapta... La dreapta am zis, de ce ai făcut la stânga?
— Pentru că ţii harta pe dos, adormitule!

*

Maşina mergea spre nord, în direcţia Highlands. Urmau să oprească în încântătorul sătuc Speyside, celebru pentru distileriile lui de whisky şi, după masa de prânz, aveau să viziteze faimosul castel Cawdor. Emily povesti că era de trei ori bântuit: mai întâi de o ectoplasmă misterioasă, îmbrăcată toată în mătase violetă, apoi de celebrul John Campbell din Cawdor şi, în sfârşit, de o foarte tristă femeie fără mâini. Aflând cine era la treilea locuitor al castelului, Antoine călcă pedala de frână, iar maşina alunecă mai bine de cincizeci de metri.
— Ce te-a apucat?
— Vă poftesc să alegeţi mintenaş! Ori mâncăm, ori mergem s-o vedem pe femeia ciungă; eu pe amândouă nu le fac! E prea din cale-afară!
Copiii clătinară din cap, abţinându-se de la orice comentariu. Decizia fu luată de întreaga adunare. Antoine era scutit de vizită

şi îi aştepta la han.

Cum ajunseră, Emily şi Louis o şterseră spre chioşcul cu suvenire, lăsându-i pe Antoine şi pe Mathias singuri la masă.

— Ce mă fascinează pe mine e că, de trei zile încoace, dormim în locuri care mai de care mai angoasante, iar tu pari să le fi dat de gust! În dimineaţa asta, în timpul vizitei la castel, vârsta ta mintală era de patru ani, spuse Antoine.

— Apropo de gust! răspunse Mathias, citind meniul. Nu vrei să iei specialitatea zilei? E bine să guşti întotdeauna din mâncărurile locale.

— Depinde! Ce este?

— Haggis.

— N-am idee ce-o fi aia, dar haggis să fie, îi spuse Antoine chelneriţei care lua comanda.

Zece minute mai târziu, când ea le puse dinainte un prapure de oaie umplut, Antoine îşi schimbă părerea. Două ochiuri l-ar fi mulţumit pe deplin, nu-i mai era aşa de tare foame. La sfârşitul mesei, Mathias şi copiii plecară să-şi facă vizita şi-l lăsară pe Antoine la restaurant.

La masa alăturată, un tânăr şi însoţitoarea lui vorbeau despre proiectele lor de viitor. Ciulind urechea, Antoine înţelese că vecinul lui era tot arhitect; singur la masă, se plictisea de moarte, aşa că avea două motive cum nu se poate mai bune pentru a intra în vorbă.

Antoine se prezentă, iar bărbatul îl întrebă dacă e francez, aşa cum bănuia el. Antoine nu trebuia să se ofenseze, engleza lui era perfectă, dar, cum el însuşi trăise câţiva ani la Paris, îi era uşor să identifice acel vag accent.

Antoine adora Statele Unite şi ar fi vrut să ştie din ce oraş veneau; le recunoscuse şi el accentul.

Pereche a era originară din San Francisco şi se afla într-o binemeritată vacanţă.

— Aţi venit în Scoţia ca să vedeţi fantomele? se interesa Antoine.

— Nu; în privinţa asta, am acasă tot ce-mi trebuie. E de-ajuns să deschid dulapurile, spuse tânărul, privindu-şi însoţitoarea.

Tânăra îi trase un picior pe sub masă.

El se numea Arthur, ea Lauren, şi amândoi străbăteau Europa, urmând aproape cu sfinţenie itinerarul recomandat de nişte vechi prieteni, Georges Pilguez şi soţia care se întorseseră

încântaţi de periplul făcut anul trecut. De altfel, în cursul acelei călătorii, se căsătoriseră în Italia.

— Şi dumneavoastră aţi venit aici tot ca să vă căsătoriţi? întrebă Antoine, îmboldit de curiozitate.

— Nu, nu încă, răspunse încântătoarea tânără.

— Noi sărbătorim un alt eveniment fericit, continuă vecinul de masă. Lauren este însărcinată, ne aşteptăm bebeluşul la sfârşitul verii. Dar să nu spuneţi la nimeni; pentru moment, e secret.

— Nu vreau să se afle la Memorial Hospital, Arthur! spuse Lauren.

Se întoarse spre Antoine şi îl luă, cu drăgălăşenie, de-o parte.

— Tocmai am fost titularizată şi nu vreau să se vorbească pe culoare că aş fi o absenteistă. E normal, nu?

— A fost numită şef de serviciu vara trecută, iar meseria o cam obsedează, continuă Arthur.

Conversaţia se lungi: tânăra doctoriţă avea o replică fără egal. Antoine era fermecat de înţelegerea care domnea între cei doi. Când se scuzară — trebuiau să pornească la drum — Antoine îi felicită pe amândoi pentru bebeluş şi le făgădui că va fi discret. Dacă va veni cândva în vizită la San Francisco, spera să nu aibă nici un motiv pentru a ajunge la Memorial Hospital.

— Nu ziceţi vorbă mare!… Credeţi-mă, viaţa are mult mai multă imaginaţie decât noi!

La plecare, Arthur îi dădu lui Antoine cartea sa de vizită, punându-l să promită că, dacă va veni într-o zi în California, îi va căuta.

*

Mathias şi copiii se întoarseră nebuni de bucurie pentru felul în care-şi petrecuseră după-amiaza. Ar fi trebuit să vină şi Antoine cu ei, castelul Cawdor era magnific.

— Ce-ai zice dacă am face o incursiune la San Francisco anul viitor? întrebă Antoine, pornind iar la drum.

— Nu le am cu hamburgerii, răspunse Mathias.

— Ei bine, nici eu nu le am cu haggisul, şi totuşi sunt aici.

— Bun, păi, om vedea la anul. Da’ nu vrei să mai bagi ceva viteză? Abia ne târâim!

A doua zi, porniră spre sud şi făcură o oprire îndelungată pe malul lacului Lock Ness. Mathias parie pe o sută de lire că

Antoine n-o să fie „cap” [abil] să-şi moaie nici măcar un picior în lac şi câştigă pariul.

Vineri dimineaţă, vacanţa era deja pe terminate. La aeroportul din Edinburgh, Mathias o bombardă pe Audrey cu mesaje. Îi trimise unul stând ascuns după un suport de ziare, altele două de la toaletă, unde „trebuise” să se întoarcă după un sac uitat lângă o chiuvetă, un al patrulea în timp ce Antoine trecea pe sub porticul de securitate, un al cincilea din spatele acestuia, când cobora spre pasarela ce ducea la avion, şi ultimul în timp ce Antoine punea în compartimentele de bagaje bluzoanele copiilor. Audrey era fericită că Mathias se întoarce, avea un chef nebun să-l vadă şi, în curând, va veni la el.

În avionul care-i ducea acasă, Antoine şi Mathias se luară la ceartă — întocmai ca la venire — ca să nu se aşeze lângă hublou.

Lui Antoine nu-i plăcea să fie înghesuit la capătul rândului, iar Mathias îi reaminti că pe el îl lua ameţeala.

— Se ştie prea bine că nimeni nu are ameţeală în avion! Vorbeşti prostii, bodogăni Antoine, aşezându-se lângă hublou, în pofida voinţei sale.

— Ei bine, când mă uit la capătul aripii, eu am!

— Ei bine, n-ai decât să nu te uiţi la ea. Şi, oricum, poţi să-mi spui ce interes ai avea să te uiţi la capătul unei aripi? Ţi-e teamă să nu se desprindă?

— Nu mi-e teamă de nimic! Tu eşti ăla care se teme să nu se desprindă aripa, de-aia nu vrei să stai lângă hublou! Cine strânge din pumni când sunt turbulenţe?

*

Acasă, la Londra, Emily rezumă la perfecţie prietenia care-i lega pe cei doi bărbaţi. Îi destăinui jurnalului ei intim că Antoine şi Mathias erau exact la fel…, dar într-un fel foarte diferit; şi, de data asta, Louis nu mai avu nimic de adăugat pe margine!

XV

În biroul directorului secţiei de ştiri, Audrey află, în acea dimineaţă de vineri, o veste care o făcu să sară în sus, nebună de bucurie. Redacţia canalului, mulţumită de munca ei, hotărâse

să acorde mai multă importanţă subiectului de care se ocupa. Pentru a-şi completa reportajul, trebuia să se ducă la Ashford, unde se instalase o parte a comunităţii franceze. Ca să-şi realizeze interviurile, ar fi fost cel mai bine să întâlnească diverse familii sâmbăta, la prânz, când ieşeau copiii de la şcoală. Audrey ar fi profitat de ocazie pentru a reface unele imagini inutilizabile din pricina unei poveşti din care directorul secţiei de ştiri n-ar pricepe nimic. El nu auzise pesemne niciodată, în toată cariera lui, de vreun „obiectiv de cameră care cadra defectuos planurile”, dar exista un început în toate… La Londra urma să vină şi un cameraman profesionist. Audrey abia avea timp să se întoarcă acasă ca să-şi facă valiza: trenul ei pleca peste trei ore.

*

Uşa era deschisă, dar Mathias nu găsise cu cale să iasă din camera din spatele librăriei. La această oră din zi, majoritatea clienţilor care aşteptau să le iasă copiii de la şcoală intrau la el doar ca să răsfoiască paginile unei reviste şi plecau după câteva minute, fără să cumpere nimic. Abia când auzi o voce uşor voalată întrebând dacă avea un Lagarde şi Michard, secolul al XVIII-lea, lăsă cartea din mână şi se repezi în librărie.

Se priveau, uluit fiecare că îl revede pe celălalt; pentru Mathias, surpriza era totală. O luă în braţe pe Audrey şi, de data asta, aproape că ei îi veni ameţeala. Cât avea să stea?… — De ce să vorbească deja despre plecare, când abia sosise?… — Pentru că lui timpul i se păruse foarte lung… Patru zile aici era puţin… Pielea ei era ca mătasea, şi el o dorea… — Ea avea în buzunarul impermeabilului cheia de la apartamentul din Brick Lane… — Da, o să găsească el pe cineva care să stea cu Emily; o să se ocupe Antoine de chestia asta. — Antoine?… — Un prieten cu care fusese în vacanţă… dar gata cu vorba! Era atât de fericit că o vede, voia să-i audă vocea… — Ea trebuia să-i mărturisească ceva, era niţel cam ruşinată… dar, pentru că îi fusese atât de greu să dea de el când plecase în Scoţia… era dificil de spus… Oh, dar, la urma urmei, era mai bine să mărturisească: ajunsese să creadă că e însurat, că o minte… toate mesajele alea, care soseau întotdeauna înainte de cină, şi apoi tăcerea din fiecare seară… era dezolată, dar asta i se întâmpla din cauza rănilor

trecutului… — Bineînţeles că nu era supărat pe ea… dimpotrivă; acum, totul era clar, era mult mai bine când lucrurile se limpezeau. Evident că Antoine ştia de ei doi, acolo vorbise întruna despre ea… Şi el murea de dorinţa de-a se întâlni cu ea… poate că nu în acest weekend, fiindcă timpul le era drămuit … nu voia să fie decât cu ea. — Ea avea să se întoarcă la începutul serii, acum avea întâlnire cu cameramanul la Pimlico şi se ducea la Ashford. Din păcate, da, a doua zi avea să lipsească, poate că şi duminică; e adevărat, dacă le dădeai deoparte pe astea, nu le mai rămâne au decât două zile… Trebuia neapărat s-o ia din loc, era deja în întârziere. Nu, nu o putea însoţi la Ashford, canalul ceruse un profesionist specializat în cadraje… N-avea nici un rost să facă mutra asta, colegul ei era căsătorit şi aştepta un copil… Trebuia s-o lase să plece, altfel nu avea să ajungă la întâlnire… Şi ea voia să-l mai sărute. O să se revadă la barul lui Yvonne… pe la ora opt.

*

Audrey urcă într-un taxi, iar Mathias se repezi la telefon. Antoine era în şedinţă; McKenzie nu trebuia decât să-l anunţe să le dea copiilor de mâncare şi, mai ales, să nu-l aştepte. Nimic grav, un prieten de la Paris, în trecere prin Londra, îi făcuse surpriza să intre în librărie. Soţia lui tocmai îl părăsise şi ceruse să păstreze ea copiii. Amicului său îi era cum nu se poate mai greu, aşa că avea să se ocupe de el în seara asta. Se gândise el să-l aducă acasă, dar nu era o idee bună… din cauza copiilor. McKenzie era întru totul de acord cu Mathias, era o idee foarte proastă! Îi părea sincer rău pentru prietenul lui Mathias, ce tristeţe… Şi, în legătură cu copiii, cum suportau situaţia odraslele prietenului său?

— Ei bine, ascultă, McKenzie, întrebarea asta o să i-o pun diseară, iar mâine te sun ca să-ţi povestesc!

McKenzie tuşi uşor în receptor şi făgădui să transmită mesajul. Mathias închise cel dintâi.

*

Audrey ajunse cu întârziere la întâlnire. Îi spuse cameramanului ce anume aştepta de la el, iar acesta o întrebă

dacă putea nădăjdui să se întoarcă acasă în aceeaşi seară.

Nici Audrey n-avea chef să doarmă la Ashford, dar munca era pe primul plan. Îşi dădură întâlnire, pentru a doua zi, pe peronul gării, la primul tren.

Revenind în cartier, se duse să-l ia pe Mathias. În librărie erau trei clienţi; din stradă, ea îi făcu semn că îl aşteaptă la Yvonne.

Audrey se instală la bar.

— Să vă păstrez o masă? întrebă patroana.

Audrey nu ştia dacă o să ia cina acolo. Prefera să aştepte la bar. Îşi comandă ceva de băut. Restaurantul era gol; Yvonne se apropie să stea de vorbă cu ea şi să-şi mai omoare plictiseala.

— Sunteţi într-adevăr ziarista care face emisiuni despre noi? spuse Yvonne, ridicându-se. De data asta, cât o să rămâneţi?

— Numai câteva zile.

— Atunci, în weekendul ăsta, nu care cumva să pierdeţi marea sărbătoare a florilor, din Chelsea, spuse Sophie, care se aşeză lângă ele.

Evenimentul, care nu avea loc decât o dată pe an, prezenta creaţiile celor mai mari horticultori şi posesori de pepiniere din ţară. Aici, puteai vedea şi cumpăra noi varietăţi de trandafiri şi de orhidee.

— Viaţa pare cu adevărat dulce de partea asta a Canalului Mânecii, spuse Audrey.

— Depinde pentru cine, răspunse Yvonne. Dar trebuie să mărturisesc că, atunci când ţi-ai făcut un rost în cartier, nu prea mai ai chef să pleci de aici.

Yvonne adăugă, spre marea fericire a lui Sophie, că oamenii din Bute Street deveniseră, o dată cu vremea, aproape o familie.

— În orice caz, aveţi aerul că formaţi o gaşcă de prieteni tare frumoasă, răspunse Audrey, uitându-se la Sophie. Locuiţi cu toţii de mult în cartier?

— La vârsta mea, nu mai stai să numeri. Antoine şi-a deschis agenţia la un an după ce i s-a născut băiatul, iar Sophie s-a mutat aici puţin după aceea, dacă nu mă înşală memoria.

— Opt ani! îi luă vorba din gură Sophie, sorbind din pahar cu paiul. Iar Mathias este ultimul sosit, încheie ea.

Yvonne se necăji pentru că aproape şi uitase de el.

— Ce-i drept, nu este aici decât de puţină vreme, o scuză Sophie.

Audrey roşi.

— Aveţi o expresie ciudată, am spus eu ceva? întrebă Yvonne.

— Nu, nimic deosebit. De fapt, am avut ocazia să-i iau şi lui un interviu. Mi s-a părut că stă în Anglia dintotdeauna.

— A debarcat la 2 februarie, mai exact, afirmă Yvonne.

Ea nu avea să uite nicicând acea dată. Era ziua în care se pensionase John.

— Timpul este relativ, adăugă ea. Probabil că Mathias o avea impresia că s-a mutat aici mai de mult. Când s-a instalat aici, a avut parte de ceva neplăceri.

— Ce fel de neplăceri? întrebă, discretă, Audrey.

— Dacă aş vorbi despre asta, m-ar omorî. Ah, dar, la urma urmei, el este singurul care nici nu are habar de ceea ce ştie toată lumea.

— Cred că ai dreptate, Yvonne. Mathias te-ar omorî! o întrerupse Sophie.

— Poate, dar toate aceste secrete ale lui Polichinelle mă calcă pe nervi şi, pe urmă, azi am chef să mă exprim, continuă stăpâna locului, turnându-şi încă un pahar de bordeaux. Mathias nu şi-a revenit niciodată după despărţirea de Valentine… mama fetei lui. Şi, cu toate că el e gata să jure că nu-i aşa, s-a mutat aici, în mare parte, şi ca s-o recucerească. Dar n-a avut noroc: chiar în momentul când venea el în oraş, ea a fost mutată la Paris. Şi cred că ar fi şi mai furios pe mine pentru că spun asta, dar cred că viaţa i-a făcut un straşnic serviciu. Valentine nu se mai întoarce.

— Acum, chiar că o să te urască, repetă Sophie, încercând să-i taie vorba lui Yvonne. Pe domnişoara nu o interesează toate poveştile astea.

Yvonne se uită la cele două femei aşezate la barul ei şi dădu din umeri.

— Probabil că ai dreptate. Şi, pe urmă, am treabă. Îşi luă paharul şi se îndreptă spre oficiu.

— Sucul de roşii e din partea casei, spuse ea, plecând de la bar.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Sophie, jenată. De obicei, Yvonne nu prea e vorbăreaţă… cu excepţia cazurilor când e tristă. Şi, dacă mă uit prin sală, seara nu pare a fi strălucită.

Audrey rămase tăcută. Puse paharul la loc pe tejghea.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă Sophie. Sunteţi absolut palidă.

— Mie îmi pare rău! E din cauza trenului, mi-a fost greaţă tot

drumul, spuse Audrey.

Audrey trebui să-şi mobilizeze toate forţele pentru a suporta greutatea care-i apăsa pieptul. Nu pentru că Yvonne îi spusese de ce părăsise Mathias Parisul. Ci pentru că, auzind numele lui Valentine, se simţise proiectată în sânul unei intimităţi care nu-i aparţinea, iar durerea era sfâşietoare.

— Trebuie să am o mutră înspăimântătoare, spuse Audrey.

— Nu, v-aţi recăpătat culorile, răspunse Sophie. Veniţi cu mine, hai să facem câţiva paşi.

O invită în spatele prăvăliei ei ca să se răcorească.

— Uite, acum nu se mai cunoaşte nimic, spuse Sophie. Trebuie să fie vreun virus prin aer; de azi-dimineaţă şi mie mi-e cam greaţă.

Audrey nu mai ştia cum să-i mulţumească. Mathias intră în florărie.

— Eşti acolo? Te-am căutat peste tot.

— Ar fi trebuit să începi de aici, unde sunt întotdeauna, răspunse Sophie.

Dar Mathias se uita la Audrey.

— Te aşteptam şi am venit să admir florile, îi spuse ea.

— Mergem? întrebă Mathias. Am închis librăria.

Sophie tăcea. Privirea i se plimba de la Audrey la Mathias şi de la Mathias la Audrey. Şi, când ei doi plecară, nu putu să nu se gândească la câtă dreptate avusese Yvonne. Dacă Mathias o să audă vreodată de discuţia aceea, cu siguranţă că o să-i vină s-o omoare.

Taxiul mergea pe Old Brompton Road. La intersecţia cu Clareville Grove, Mathias arătă cu degetul spre casa lui.

— Are un aer impozant, spuse Audrey.

— Are farmec.

— O să mă primeşti în vizită, într-o zi?

— Da, într-o zi…, răspunse Mathias.

Audrey îşi lipi capul de geam. Mathias îi mângâie mâna; ea tăcea.

— Eşti sigură că nu vrei să mergem să luăm cina? întrebă el. Ai un aer ciudat.

Mathias îi propuse să se plimbe puţin pe jos, aerul serii avea să-i facă bine. Taxiul îi lăsă pe cheiul Tamisei. Se aşezară pe bancă, la capătul digului. În faţa lor, luminile Turnului Oxo se

oglindeau în fluviu.

— De ce ai vrut să vii aici? întrebă Audrey.

— Pentru că, după weekendul petrecut împreună, m-am întors aici de mai multe ori. Întru câtva, ăsta e locul nostru.

— Nu asta te-am întrebat eu, dar nu mai are importanţă.

— Ce te necăjeşte?

— Nimic, te asigur; mi-au trecut prin minte nişte tâmpenii, dar le-am alungat.

— Atunci, ţi-a revenit pofta de mâncare? Audrey zâmbi.

— Crezi că, într-o zi, ai să poţi urca acolo? întrebă ea, ridicând capul.

La ultimul etaj, ferestrele restaurantului erau luminate.

— Poate, într-o zi, răspunse Mathias, visător.

O duse pe Audrey spre promenada din lungul malului.

— Care era întrebarea pe care voiai să mi-o pui?

— Mă întreb am de ce ai venit să stai la Londra.

— Presupun că pentru a te întâlni pe tine, răspunse Mathias.

Intrară în apartamentul din Brick Lane. Mathias o trase pe Audrey în cameră. Rămaseră tot restul serii îmbrăţişaţi în patul făcut în grabă. Pe măsură ce timpul trecea, amintirea momentului neplăcut petrecut în barul lui Yvonne se ştergea din memoria lui Audrey.

La miezul nopţii, i se făcu foame. Frigiderul era gol, aşa că se îmbrăcară la iuţeală şi coborâră în fugă spre Spitalfields. Se instalară în fundul unuia dintre acele restaurante deschise toată noaptea. Clientela era eteroclită. Aşezaţi alături de masa unor muzicieni, se amestecară în conversaţia lor. Şi, în timp ce Audrey se înflăcăra, susţinând — împotriva părerii celorlalţi — că Chet Baker fusese un trompetist mult mai mare decât Miles Davis, Mathias o sorbea din ochi.

Străduţele Londrei erau frumoase când ea mergea la braţul lui. Îşi ascultau zgomotul paşilor; se jucau cu propria umbră, care se întindea pe asfalt, în lumina unui felinar. Mathias o conduse pe Audrey înapoi la casa de cărămidă roşie, se lăsă tras din nou în apartament şi plecă noaptea, foarte târziu, când ea îl uşui: peste câteva ore, lua trenul şi o aştepta o lungă zi de muncă. Nu ştia când avea să se întoarcă de la Ashford. Îi făgădui că-l sună a doua zi.

Întors acasă, Mathias dădu peste Antoine, care lucra la biroul

lui.

— Ce faci aici, încă treaz?

— Emily a avut un coşmar, m-am sculat ca s-o liniştesc şi n-am mai putut să adorm. Şi, atunci, m-am apucat să-mi pun la zi lucrările întârziate.

— Acum îi e bine? întrebă Mathias îngrijorat.

— Eu nu ţi-am spus că e bolnavă, ţi-am spus că a avut un coşmar. V-aţi făcut de lucru cu poveştile alea, ale voastre, cu fantome.

— Ia zi, nu cumva ai uitat de ce am fost în Scoţia?

— Weekendul viitor, încep lucrările la Yvonne.

— Cu asta te ocupai?

— Printre altele!

— Mi-arăţi şi mie? spuse Mathias, scoţându-şi vestonul.

Antoine deschise mapa cu planşe şi le întinse în faţa prietenului său. Mathias se extazie:

— O să fie formidabil; ce bine o să-i pară!

— Poate!

— Tot tu plăteşti execuţia?

— Nu vreau să ştie ea; ne-am înţeles?

— O să coste mult proiectul?

— Dacă las deoparte onorariile agenţiei, să spunem că o să pierd echivalentul câştigului de pe două şantiere.

— Şi îţi permiţi?

— Nu.

— Atunci, de ce faci asta?

Antoine îl privi lung pe Mathias.

— Este exact ce ai făcut tu în seara asta: i-ai ridicat moralul unui prieten căruia nevastă-sa i-a dat papucii, când tu însuţi suferi atâta după despărţirea de Valentine.

Mathias nu răspunse nimic. Se aplecă asupra desenelor lui Antoine şi se uită încă o dată la noul aspect pe care avea să-l capete, în curând, restaurantul.

— Câte scaune sunt cu totul? întrebă el.

— Tot atâtea cât numărul de locuri, şaptezeci şi şase!

— Şi cât costă un scaun?

— De ce? întrebă Antoine.

— Pentru că o să i le ofer eu…

— N-ai vrea să mergi în grădină, să fumezi un trabuc bun? spuse Antoine, luându-l pe Mathias de umăr.

— Ai văzut cât e ceasul?

— Doar n-o să te apuci, acum, să îmi iei replicile! E cea mai bună oră, vin zorii. Mergem?

Aşezat pe marginea micului zid despărţitor, Antoine scoase două Monte Cristo din buzunar. Le adulmecă, înainte de a le încălzi la flacăra unui chibrit. Când socoti că trabucul lui Mathias era gata, îl tăie, i-l întinse şi începu să şi-l pregătească pe al lui.

— Cine e tovarăşul tău de suferinţă?

— Un oarecare David.

— N-am auzit niciodată de el! răspunse Antoine.

— Eşti sigur? Mă mir… Nu ţi-am vorbit niciodată de David?

— Mathias… ai gloss pe buze! Dacă mă mai abureşti mult, o să ridic înapoi peretele despărţitor.

*

Audrey dormi tot drumul. Când sosiră la Ashford, cameramanul trebui s-o zgâlţâie ca s-o trezească până să intre trenul în gară. Toată ziua munciră fără preget, dar se înţeleseră de minune. Când el îi ceru să-şi scoată eşarfa, care îl împiedica la cadraj, pe Audrey o cuprinse o dorinţă nebună de a întrerupe filmarea, pentru a se repezi la telefonul mobil. Dar la librărie suna mereu ocupat: Louis petrecea o mare parte a după-amiezii în faţa calculatorului instalat în încăperea din dosul prăvăliei. Schimba e-mail uri cu Africa, iar Emily îi corecta greşelile de ortografie. Pentru ea, acesta era cel mai bun mod de a-şi potoli nerăbdarea care o cuprindea tot mai mult, şi nu fără motiv…

*

…Seara, când stăteau la masă, ea le dădu vestea. O sunase mama şi-i spusese că o să vină la noapte, târziu, şi o să stea la hotelul de pe Bute Street, peste drum de ei. A doua zi, o s-o ia, să petreacă o duminică genială: doar ele două.

La sfârşitul cinei, Sophie îl luă deoparte pe Antoine şi se oferi să-l ducă pe Louis la sărbătoarea florilor din Chelsea. Fiul lui avea mare nevoie de puţină înţelegere feminină. Când taică-său era de faţă, copilul era mai puţin deschis. Sophie citea în ochii băieţelului ca într-o carte deschisă.

Emoţionat, Antoine îi mulţumi. Şi, pe urmă, propunerea pica

numai bine: avea să profite de ocazie pentru a-şi petrece ziua la agenţie. În felul ăsta, îşi mai aducea la zi lucrările întârziate. Mathias nu spunea nimic. La urma urmei, să-şi organizeze fiecare ziua şi să-l lase pe el în plata Domnului! În fond, şi el avea un program!… Cu condiţia ca Audrey să se întoarcă totuşi de la Ashford. Ultimul mesaj primit de la ea spunea: *În cel mai rău caz, mâine, la sfârşitul după-amiezii.*

*

Antoine plecase de acasă în zori. Când intră în agenţie, Bute Street încă mai dormea. Puse de cafea, deschise larg ferestrele biroului şi începu să lucreze.

Aşa cum promisese, Sophie trecu să-l ia pe Louis la ora şapte. Băieţelul insistase să-şi pună blazerul, iar Mathias, încă buimac de somn, se căznise să facă bine nodul micuţei lui cravate. Sărbătoarea florilor din Chelsea avea tradiţiile ei şi uzanţa cerea să fii foarte elegant. Sophie o făcu pe Emily să râdă în hohote, când intră în salon purtându-şi pălăria cât roata carului.

De îndată ce Sophie şi Louis plecară, Emily urcă să se pregătească. Şi ea voia să fie frumoasă. Îşi va pune salopeta bleu, bascheţii şi tricoul roz; când era îmbrăcată aşa, mama îi spunea întotdeauna că e drăguţă de-i vine s-o mănânce. Soneria ţârâi; fetiţa voia să se mai pieptene puţin, atâta pagubă dacă o va face pe mami să aştepte. La urma urmei, şi ea o aştepta de două luni!

Mathias o primi pe Valentine ciufulit şi îmbrăcat în halat.

— Sexy! spuse ea, intrând.

— Credeam că o să ajungi mai târziu.

— Am fost în picioare de la şase dimineaţa şi, după aia, la hotel m-am tot învârtit prin cameră. Emily s-a sculat?

— Se pune la patru ace, dar şşşt, eu nu ţi-am spus nimic! Cred că se schimbă a zecea oară, îţi imaginezi în ce hal o fi baia!

— Copilul ăsta a moştenit totuşi vreo două-trei chestii şi de la taică-său, râse Valentine. Îmi faci o cafea?

Mathias trecu în bucătărie.

— E frumos la voi, exclamă Valentine, uitându-se în jur.

— Antoine are gust… De ce râzi?

— Pentru că tot aşa spuneai şi despre mine, când veneau prietenii să cineze la noi, zise Valentine, aşezându-se pe un

taburet.

Mathias umplu cana şi o puse în faţa lui Valentine.

— Ai zahăr? îl întrebă ea.

— Dar tu nu-ţi pui zahăr, răspunse Mathias.

Valentine îşi aruncă privirea prin bucătărie. Pe rafturi, fiecare lucru era pus la locul lui.

— E formidabil ce-aţi construit voi împreună.

— Tu mă iei peste picior? întrebă Mathias, turnându-şi, la rândul lui, o cafea.

— Nu, sunt sincer impresionată.

— Ţi-am spus, Antoine are o mare contribuţie.

— Poate, dar aici respiri fericire; şi, de data asta, marea contribuţie e, de bună seamă, a ta.

— Să spunem că îmi dau osteneala.

— Dar, scapă-mă, te rog, de o îndoială! Totuşi, vă mai ciondăniţi şi voi din când în când, nu?

— Antoine şi cu mine? Niciodată!

— Ţi-am cerut să mă scapi de o îndoială!

— Bun, de acord, puţin de tot, în fiecare zi!

— Crezi că Emily se mai pregăteşte mult?

— Ce vrei să-ţi spun?... Copilul ăsta a moştenit totuşi şi vreo două-trei chestii de la maică-sa!

— Nici n-ai idee cât îmi lipseşte!

— Ba da. Mie mi-a lipsit trei ani.

— E fericită?

— Doar ştii foarte bine, o suni în fiecare zi.

Valentine căscă şi se întinse.

— Mai vrei o cafea? întrebă Mathias, întorcându-se spre cafetiera electrică.

— Aş avea mare nevoie, noaptea mea a fost scurtă.

— Ieri ai ajuns târziu?

— Nu cine ştie ce, dar am dormit foarte puţin… nerăbdătoare să-mi văd fata. Eşti sigur că nu pot urca la ea, ca s-o pup? Aşteptarea asta e o tortură.

— Dacă vrei să-i strici plăcerea, du-te; dacă nu, rabdă şi las-o să coboare. Şi-a pregătit hainele pentru azi chiar dinainte de culcare.

— În orice caz, te găsesc foarte în formă, chiar şi în halat, spuse Valentine, punându-şi mâna pe obrazul lui Mathias.

— O duc bine, Valentine, o duc bine.

Valentine se juca, rostogolind pe masă o bucăţică de zahăr.

— Ştii, m-am apucat iar de chitară!

— E bine, doar ţi-am spus mereu că nu trebuia să te laşi de ea.

— Ieri, credeam că o să vii la hotel, camera mi-o ştiai…

— N-am să mai fac asta, Valentine…

— Ai pe cineva?

Mathias dădu din cap.

— E ceva atât de serios încât te face fidel? Asta înseamnă că te-ai schimbat cu adevărat… E o norocoasă.

Emily năvăli pe scară, traversă salonul şi sări în braţele lui Valentine. Mamă şi fiică se îmbrăţişau, într-un vârtej de sărutări; Mathias le privea, iar zâmbetul ce-i înflorea pe buze arăta că anii care trec nu şterg întotdeauna clipele scrise în doi.

Valentine îşi luă fiica de mână. Mathias le însoţi. Deschise uşa casei, dar Emily îşi uitase rucsacul în dormitor. Valentine rămase afară, s-o aştepte, în timp ce ea urcă să şi-l caute.

— Ţi-o aduc pe la şase. E bine?

— Petrece cum vrei picnicul cu fata ta, dar eu îi tai coaja de pe feliile de pâine. Bun, acum, când eşti tu cu ea, faci cum vrei… dar îi place mai mult fără coajă.

Duioasă, Valentine îşi trecu mâna peste obrazul lui Mathias.

— Fii pe pace, ne descurcăm noi.

Şi, aplecându-se peste umărul lui, îi strigă lui Emily să se grăbească.

— Dă-i zor, scumpo, pierdem timpul.

Dar fetiţa o şi luase de mână şi o trăgea spre trotuar. Valentine se întoarse către Mathias şi îi şopti la ureche:

— Sunt fericită pentru tine. Meriţi asta, pentru că eşti un om formidabil.

Mathias rămase câteva clipe pe peron, privind după Emily şi Valentine, care se îndepărtau pe Clareville Grove.

*

Când intră în casă, celularul suna. Îl căută peste tot, dar nu-l găsi. În sfârşit, îl văzu, pus pe pervazul ferestrei. Şi răspunse la ţanc. Imediat, recunoscu glasul lui Audrey.

— În timpul zilei, spuse ea cu tristeţe, faţada e şi mai frumoasă, iar nevasta ta e de-a dreptul încântătoare.

Tânăra ziaristă, care plecase de la Ashford în zori, pentru a-i

face o surpriză plăcută bărbatului de care se îndrăgostise, închise telefonul şi părăsi, la rândul ei, Clareville Grove.

XVI

În taxiul care o ducea înapoi în Brick Lane, Audrey îşi spunea că, cine ştie, cel mai bun lucru ar fi să nu mai iubească niciodată. Să poată şterge totul, să uite făgăduielile, să scuipe otrava cu gust de trădare care o amăra. De data asta, de câte zile şi nopţi va avea nevoie ca să-şi cicatrizeze rana? Acum, nu trebuia în nici un caz să se gândească la weekendurile care vor veni. Va fi nevoită să înveţe din nou să-şi stăpânească bătăile inimii când i se va părea că-l vede pe el la un colţ de stradă. Să nu-şi plece ochii fiindcă o pereche se sărută pe o bancă, în faţa ei. Şi să nu mai aştepte niciodată, niciodată, să-i sune telefonul.

Să se căznească să nu-şi închipuie viaţa celui pe care l-a iubit. Ah, Doamne, fie-ţi milă! Să nu-l vadă când îşi închide ochii, să nu se gândească la el, la felul în care îşi petrece zilele! Să nu urle, plină de furie, pentru că a fost înşelată!

Ce se va alege de clipele de iubire, de momentele în care, mână în mână, mergeau unul lângă celălalt?

În retrovizor, şoferul se uita la pasagera lui, care plângea.

— Vă simţiţi bine, doamnă?

— Nu, răspunse Audrey sughiţând de plâns.

Ea îl rugă să fie atât de bun şi să oprească; taxiul trase pe marginea drumului. Audrey deschise portiera şi se aruncă, încovrigată, spre o balustradă. Şi, în timp ce ea îşi deşerta toată amărăciunea, bărbatul opri motorul şi, fără să scoată o vorbă, veni şi îi puse pe umăr un braţ stângaci, mulţumindu-se să-i ofere o prezenţă. Când i se păru că grosul furtunii trecuse, şoferul se aşeză din nou la volan, opri contorul şi o duse în Brick Lane.

*

Mathias îşi trăsese pe el nişte pantaloni, îşi pusese o cămaşă şi prima pereche de bascheţi pe care îi găsise. Alergase până în Old Brompton, dar era prea târziu. Trecuseră de-acum două ore de când se tot învârtea pe străzile din Brick Lane, dar toate

semănau între ele. Nu era asta, nici astălaltă, pe care tocmai se întorsese, iar fundătura de aici, nici atâta. La fiecare răspântie, striga numele lui Audrey, dar nimeni nu se apleca la fereastră.

Pierdut, se înapoie în singurul loc pe care îl recunoştea: piaţa. Un chelner de pe terasa unei cafenele îl salută; aleile erau încă negre de lume. Mathias bătea cartierul de mai bine de două ore. Disperat, se întoarse şi se aşeză pe o bancă. I se părea cunoscută. Deodată, simţi o prezenţă în spatele lui.

— Când Romain m-a părăsit, mi-a spus că mă iubeşte, dar că nevasta lui era cea cu care trebuia să trăiască. Crezi că există vreo limită a cinismului? spuse Audrey, aşezându-se lângă el.

— Eu nu sunt Romain.

— Eu, una, i-am fost amantă vreme de trei ani, treizeci şi şase de luni în aşteptarea unei promisiuni pe care nu şi-a ţinut-o niciodată. Ce-i aşa de anapoda în capul meu, de mă îndrăgostesc din nou de un bărbat care o iubeşte pe alta? Nu mai am putere, Mathias. Nu vreau să mă mai uit niciodată la ceas, spunându-mi că omul iubit s-a întors acasă, că se aşază la masa alteia, că îi spune aceleaşi cuvinte, că se poartă ca şi cum eu n-aş exista… Nu vreau să-mi mai spun niciodată că n-am fost decât un episod, o aventură care i-a apropiat din nou, că mulţumită mie a înţeles că ea era cea pe care o iubea… Mi-am pierdut până într-atât demnitatea, încât, până la urmă, am simţit compasiune pentru ea; îţi jur, într-o zi, am fost surprinsă să văd că eram furioasă pe el pentru minciunile pe care trebuie să i le fi spus. Dacă l-ar fi auzit ea, dacă i-ar fi văzut ochii, dorinţa, când ne întâlneam pe ascuns! Mi-e necaz pe mine de nu mai pot, că am fost în halul ăsta de tâmpită! Nu vreau să mai aud niciodată vocea acelei prietene care, crezând că mă protejează, îmi spunea că şi el s-o fi înşelat, că poate o fi fost sincer; şi, mai ales, mai ales să n-aud că e mai bine aşa! Nu mai vreau niciodată o viaţă pe jumătate. Mi-au trebuit luni de zile ca să pot crede din nou că şi eu merit o viaţă deplină.

— Eu nu trăiesc cu Valentine, ea a venit doar ca să ia fata.

— Cel mai rău, Mathias, nu e că am văzut-o sărutându-te pe scară, tu în halat, iar ea frumoasă cum eu n-am să fiu niciodată…

— Nu mă săruta, îmi spunea un secret pe care nu voia să-l audă Emily, o întrerupse Mathias. Dacă ai şti…

— Nu, Mathias, cel mai rău e felul în care o priveai. Şi, cum el tăcea, îl pălmui.

Atunci, Mathias îi povesti, toată după-amiaza, despre noua lui viaţă, despre prietenia care îl lega de Antoine, despre toate acele diferenţe pe care amândoi reuşiseră să construiască o asemenea înţelegere. Audrey îl asculta fără o vorbă şi, mai târziu, când el îi istorisi vacanţa petrecută în Scoţia, aproape că îşi regăsise zâmbetul.

În seara aceea, prefera să rămână singură, era sfârşită. Mathias o înţelegea. Îi propuse să o ia a doua zi să cineze împreună la restaurant. Audrey acceptă invitaţia, dar avea altă idee…

*

Când ajunse în Clareville Grove, văzu taxiul lui Valentine dând colţul. Antoine şi copiii îl aşteptau în salon. Louis petrecuse o zi genială cu Sophie. Emily era niţel cam necăjită, dar regăsi toată duioşia din lume în braţele tatălui ei. Seara fu consacrată pozelor din vacanţă, pe care le lipiră în albume. Mathias aşteptă până ce Antoine se băgă în pat, bătu la uşa lui şi intră.

— Aş vrea să-ţi cer o mică derogare excepţională de la regula nr. 2, n-ai să-mi pui nici o întrebare şi ai să spui da.

XVII

În casă domnea o tăcere neobişnuită. Copiii îşi repetau lecţiile, Mathias punea masa, Antoine bucătărea. Emily îşi aşeză cartea pe masă şi spuse pe dinafară, cu glasul scăzut, pagina de istorie pe care tocmai o învăţase. Şovăind la un paragraf, îl bătu pe umăr pe Louis, prăbuşit peste caiet.

— Imediat după Henric al IV-lea, cine a fost? şopti ea.

— Ravaillac! răspunse Antoine, deschizând frigiderul.

— Ha, vezi să nu! spuse Louis.

— Întreabă-l pe Mathias şi ai să vezi!

Cei doi copii schimbară o privire cu înţeles şi se cufundară imediat în lectura lor. Mathias lăsă sticla de vin pe care o destupase şi se apropie de Antoine.

— Ce bunătăţi ne-ai făcut la cină? întrebă el, cu o voce mieroasă.

Cerul tună, o ploaie grea începu să răpăie la ferestrele casei.

— Pauză de furtună! spuse Antoine.

*

Mai târziu, Emily va mărturisi în jurnalul ei intim că, pentru tatăl ei, cea mai oribilă mâncare din lume erau dovleceii gratinaţi; iar Louis va adăuga pe margine că, în seara aceea, tăticul lui făcuse dovlecei gratinaţi.

*

Se auzi soneria. Mathias îşi verifică pentru ultima oară înfăţişarea, într-o oglinjoară de la intrare, şi îi deschise lui Audrey.

— Intră repede, eşti leoarcă.

Ea îşi scoase trenciul şi i-l întinse lui Mathias. Antoine îşi potrivi încă o dată şorţul şi veni s-o întâmpine, la rândul lui. Ea era irezistibilă în rochiţa neagră.

Masa elegantă era pusă pentru trei persoane. Mathias servi dovleceii gratinaţi şi conversară pe întrecute. Ziaristă până-n măduva oaselor, Audrey era obişnuită să conducă dezbaterile; ca să nu vorbească despre sine, cel mai bun mijloc era să le pună celorlalţi multe întrebări, strategie cu atât mai eficace atunci când interlocutorul nu-şi dădea seama. La sfârşitul mesei, dacă Audrey aflase multe şi mărunte despre arhitectură, Antoine, în schimb, cu greu ar fi reuşit să definească meseria de reporter independent.

Când Audrey îl întrebă despre vacanţa din Scoţia, Antoine fu încântat să-i arate pozele. Se ridică şi luă din bibliotecă un album, apoi două, apoi trei, după care se aşeză din nou lângă ea, apropiindu-şi scaunele.

Şi, pagină după pagină, toate peripeţiile pe care le istorisea se încheiau cu o privire apăsată către prietenul său cel mai bun şi cu un invariabil: “Nu, Mathias?”

Şi, chiar dacă acesta din urmă se căznea să-şi stăpânească iritarea, prefera să stea retras, ca să nu tulbure complicitatea ce se înfiripa între Antoine şi Audrey.

La sfârşitul cinei, Emily şi Louis coborâră din nou, în pijama, să spună noapte bună, iar cei mari nu avură inima să le refuze prezenţa la masă. Emily se aşeză lângă Audrey şi preluă imediat

ştafeta de la Antoine. Îşi dădu osteneala să comenteze toate pozele făcute, de data asta, la sporturile de iarnă de anul trecut. Pe vremea aia, îi explicară, rând pe rând, Emily şi Louis, Tati şi Tati încă nu stăteau împreună, dar toată lumea se întâlnea în vacanţe, cu excepţia celei de Crăciun, când se întâlneau din doi în doi ani, adăugă fetiţa.

Audrey răsfoia al treilea album; din bucătărie, Mathias n-o pierdea din ochi. Când fiica lui îşi puse o mână pe braţul lui Audrey, chipul ei fu luminat de un zâmbet, era sigur de asta.

— Cina voastră a fost delicioasă, îi spuse Audrey lui Antoine.

El îi mulţumi şi îi arătă imediat o poză lipită în diagonală.

— Asta a fost exact mai înainte ca Mathias să fie coborât cu targa de pe pistă. Acolo, cu gluga roşie, sunt eu; copiii nu erau în cadru. De fapt, Mathias n-avea absolut nimic, încasase doar o căzătură zdravănă.

Şi, cum Mathias începuse să-şi roadă unghiile, îi dădu o palmă uşoară peste mână.

— Bun, poate că n-o să ne întoarcem până la vacanţele de la grădiniţă, spuse Mathias, exasperat, şi începu să-şi roadă din nou unghiile.

De data asta, Audrey îl trase de mânecă.

— Spumă din trei feluri de ciocolată, cu coajă de portocale, anunţă Antoine cu jumătate de gură. De obicei, place atât de mult, încât mi se cere reţeta, dar, acum, nu ştiu ce s-o fi întâmplat de s-a lăsat, adăugă el, învârtind lingura în castron.

Avea un aer atât de contrariat, privindu-şi preparatul, încât Audrey interveni.

— Aveţi nişte gheaţă pisată? întrebă ea.

Mathias se ridică şi umplu un bol cu cubuleţe.

— Asta-i tot ce avem.

Audrey înfăşură cuburile într-un şervet şi le lovi cu putere de masă. Când desfăcu şervetul, luă imediat bucăţelele de gheaţă şi le încorporă în spumă, pe care o amestecă de câteva ori: desertul îşi recăpătase consistenţa.

— Iată, spuse ea, servindu-i pe copii, sub privirile uluite ale lui Antoine.

— Desertul şi la culcare! îi spuse Mathias lui Emily.

— Le promiseseşi un film! se băgă între ei Antoine.

Emily şi Louis o şi şterseseră spre canapeaua din salon. Audrey continuă să pună spumă de ciocolată în farfurii.

— Pentru el nu prea mult, spuse Antoine. Seara, nu digeră prea bine.

Antoine nici nu se sinchisi de privirea întunecată pe care i-o aruncă Mathias. Îşi trase scaunul înapoi, ca s-o lase pe Audrey să treacă.

— Lăsaţi-mă să vă ajut, insistă ea, când Antoine voi să-i ia farfuriile din mână.

— Vasăzică, aţi fost întotdeauna ziaristă? continuă el, amabil, deschizând robinetul chiuvetei din bucătărie.

— De la vârsta de cinci ani, răspunse Audrey, râzând.

Mathias se ridică, luă cârpa din mâna lui Audrey şi îi sugeră să se ducă în salon. Ea se duse lângă copii, pe canapea. Cum se îndepărtă, Mathias se aplecă spre Antoine.

— Da’ tu, cretinule, ai fost întotdeauna arhitect?

Continuând să-l ignore, Antoine se întoarse şi o observă pe Audrey. Emily şi Louis se lipiseră de ea; după felul în care li se înclinase capul, se vedea că somnul le dădea târcoale. Antoine şi Mathias lăsară imediat vesela şi cârpa şi se duseră să-i culce.

Audrey îi urmări în timp ce urcau scara, purtându-şi fiecare în braţe îngeraşul adormit. Când ajunseră pe palier, nici un adult nu văzu ocheada complice le care o schimbară Louis şi Emily. Când cei doi taţi coborâră din nou, după câteva minute, Audrey îşi pusese deja impermeabi1ul şi aştepta în picioare, în mijlocul salonului.

— S-a făcut târziu, o să plec; mulţumesc mult pentru această seară, spuse ea.

Mathias îşi luă pardesiul din cuier şi îi spuse lui Antoine că o conduce.

— Aş fi fericită dacă mi-aţi da, într-o zi, reţeta spumei, zise Audrey şi îl sărută pe Antoine pe obraz.

Coborî treptele peronului la braţul lui Mathias, iar Antoine închise uşa casei.

— O să găsim un taxi pe Old Brompton, spuse Mathias. A fost bine, nu?

Audrey tăcea, ascultând zgomotul făcut de paşii lor strada pustie.

— Emily te adoră.

Audrey schiţă o uşoară mişcare din cap.

— Vreau să spun — adăugă Mathias — că, dacă tu şi cu mine…

— Am înţeles ce-ai vrut să spui, îl întrerupse Audrey.

Ea se opri şi îl privi în faţă.

— Am primit un telefon de la redacţie, în după-masa asta. Sunt titularizată.

— Şi e o veste bună? întrebă Mathias.

— Foarte! În sfârşit, voi avea emisiunea mea săptămânală… la Paris, adăugă ea, lăsându-şi ochii în jos.

Mathias o privi, înduioşat.

— Şi îmi imaginez că te lupţi pentru asta de multă vreme.

— De la vârsta de cinci ani…, răspunse Audrey, cu un zâmbet sfios.

— Complicată mai e viaţa, nu? oftă Mathias.

— Alegerile pe care trebuie să le facem sunt complicate, răspunse Audrey. Te-ai întoarce să stai în Franţa?

— Vorbeşti serios?

— Acum cinci minute, acolo, pe trotuar, încercai să-mi spui că mă iubeşti. Vorbeai serios?

— Bineînţeles că sunt serios, dar e vorba de Emily…

— Pe Emily, nu cer decât s-o iubesc…, dar la Paris.

Audrey ridică mâna; un taxi se opri lângă ei.

— Şi, pe urmă, e librăria…, murmură Mathias.

Ea îşi puse mâna pe obrazul lui şi se duse spre maşină.

— E minunat ceea ce ai construit împreună cu Antoine; eşti tare norocos, tu ţi-ai găsit echilibrul.

Se urcă în maşină şi închise imediat portiera. Se aplecă pe geam şi îl privi pe Mathias: avea un aer atât de pierdut, cum stătea acolo, pe trotuar.

— Nu mă suna; mi-e şi aşa destul de greu, spuse ea, cu glasul trist. Am vocea ta pe robotul telefonic; o s-a mai ascult câteva zile şi, apoi, o s-o şterg, îţi promit.

Mathias se duse spre ea, îi luă mâna şi o sărută.

— Atunci, nu voi mai avea dreptul să te văd?

— Ba da, răspunse Audrey… mă vei vedea la televizor.

Ea îi făcu semn şoferului, iar Mathias rămase să se uite după taxiul care dispărea în noapte.

Se întoarse pe strada pustie. I se părea că încă mai vede urma paşilor lui Audrey pe trotuarul ud. Se rezemă de un copac, îşi luă capul în mâini şi se lăsă să alunece în jos, pe lângă trunchi.

Salonul era luminat doar de o veioză mică, pusă pe gheridon. Antoine aştepta, stând într-un fotoliu de piele. Mathias intră.

— Mărturisesc că eram împotrivă, dar acum…, exclamă Antoine.

— Ah, da, acum…, răspunse Mathias, lăsându-se să cadă în fotoliul din faţa lui.

— Ah, nu! Acum, zău… e de-a dreptul formidabilă!

— Bun! Păi, dacă eşti convins de asta, cu atât mai bine! răspunse Mathias, strângând din dinţi.

Se ridică şi se îndreptă spre scară.

— Mă întreb dacă nu cumva s-o fi speriat niţel, spuse Antoine.

— Nu te mai întreba!

— Totuşi, sper că n-am arătat chiar ca un cuplu!

— Nu, de ce? întrebă Mathias, ridicând tonul.

Se apropie de Antoine şi îl luă de mână.

— Nici vorbă! Şi, pe urmă, tu n-ai făcut absolut nimic pentru asta… Arată asta a cuplu? spuse el şi trase o lovitură în palma lui Antoine. Fii pe pace, asta nu arată a cuplu, repetă şi îl lovi din nou. E aşa de formidabilă, că tocmai m-a părăsit!

— Stai puţin, nu-mi pune mie totul în cârcă. Şi copiii au avut o contribuţie.

— Gura, Antoine! spuse Mathias şi se duse spre uşă.

Antoine îl ajunse din urmă şi îl apucă de braţ.

— Da' tu ce credeai? Că pentru ea n-o să fie greu? Când o să vezi şi tu viaţa altfel decât prin ochişorii tăi?

Şi, în timp ce-i vorbea despre ochii lui, îi văzu umplându-se de lacrimi. Furia i se potoli pe loc. Antoine îl luă pe Mathias de umăr şi îl lăsă să-şi verse năduful.

— Îmi pare nespus de rău, moşule! Hai, linişteşte-te, îi spuse, strângându-l la piept. Poate că nu e totul pierdut!

— Ba da, s-a ales praful, spuse Mathias, ieşind din casă.

Antoine îl lăsă să plece pe stradă. Mathias avea nevoie să fie singur.

Acesta se opri la intersecţia cu Old Brompton; de acolo luase ultima oară taxiul, cu Audrey. Ceva mai departe, trecu prin faţa unui constructor de piane; Audrey îi mărturisise că, din când în când, şi ea cânta la pian şi că visa să reia cursurile. Dar, în vitrină, se reflecta doar propria lui imagine, pe care o detesta.

Paşii îl duseră până în Bute Street. Văzu geana de lumină ce ieşea de sub oblonul de fier de la restaurantul lui Yvonne. Intră în fundătură şi bătu la uşa de serviciu.

Yvonne îşi puse jos cărţile şi se ridică.

— Scuzaţi-mă o clipă, le spuse celor trei prietene.

Danièle, Colette şi Martine protestară într-un glas. Dacă Yvonne se ridica de la masă, ele pierdeau lovitura din oficiu.

— Ai musafiri? spuse Mathias, intrând în bucătărie.

— Dacă vrei, poţi juca şi tu cu noi... Pe Danièle o ştii deja, e dură, dar blufează tot timpul, Colette e niţel abţiguită, iar Martine e uşor de învins.

Mathias deschise frigiderul.

— Ai ceva de ros?

— Nişte friptură; ce a mai rămas din seara asta, răspunse Yvonne, urmărindu-l pe Mathias.

— Parcă mi-ar surâde, mai degrabă, ceva dulce... Mi-ar pica bine nişte dulciuri. Dar tu du-te, găsesc eu, înăuntru, ceva care să mă fericească.

— După mutra ta, mă îndoiesc să găseşti aşa ceva în frigiderul meu!

Yvonne se întoarse în sală, la amicele ei.

— Ai pierdut jocul, fată, spuse Danièle, adunând cărţile.

— A trişat, anunţă Colette, turnându-şi încă un pahar de vin alb.

— Şi eu? îşi întinse paharul Martine. Ţi-a spus cineva că mie nu mi-e sete?

Colette se uită la sticlă, liniştită că mai avea ce să-i toarne şi lui Martine. Yvonne luă cărţile din mâna lui Danièle. În timp ce le amesteca, cele trei amice îşi întoarseră capul spre bucătărie. Şi, pentru că gazda nici nu clipea, dădură din umeri şi îşi văzură în continuare de joc.

Colette tuşi uşor. Mathias intrase în sală. După ce le salută, se aşeză la masa lor. Danièle îl băgă în partidă din oficiu.

— Cât trebuie să pun? întrebă Mathias, văzând banii de pe masă.

— O sută şi taci din gură! răspunse Danièle, la iuţeală.

— Pas, anunţă imediat Mathias, punând cărţile pe masă.

Cele trei prietene, care nici măcar nu avuseseră timp să se uite la cărţile lor, îi aruncară o privire ucigătoare şi le puseră jos. Danièle dădu din nou cărţile. Mathias şi le filă pe ale lui şi spuse iar pas.

— Poate vrei să vorbeşti? sugeră Yvonne.

— Ah, nu! ripostă imediat Danièle. O dată îşi ţinea şi ea gura! Ia, gata, fără trăncăneală!

— Nu vorbea cu Martine, ci cu el! i-o întoarse Colette, arătând cu degetul spre Mathias.

— Ei bine, nici el să nu vorbească! spuse Martine. Pe mine săriţi toate când scot şi eu un cuvinţel. E a treia oară când zice pas, aşa că el să vorbească numai cu miza lui şi să-şi ţină gura!

Mathias luă cărţile şi le împărţi.

— Urât mai îmbătrâneşti, fată, îi spuse Danièle lui Martine. Nu zice nimeni să vorbim în timpul partidei, ci să-l lăsăm pe el să vorbească! Tu nu-l vezi ce cătrănit e?

Martine îşi puse cărţile în ordine şi clătină din cap.

— Ah, păi asta e altceva; dacă trebuie să vorbească, atunci să vorbească; ce vrei să-ţi spun?

Etală un brelan de aşi şi se adună miza. Mathias îşi luă paharul şi-l bău dintr-o sorbitură.

— Sunt oameni care fac, în fiecare zi, două ore cu mijloacele de transport în comun, ca să se ducă la muncă! vorbi Mathias de unul singur.

Cele patru prietene se uitară una la alta, fără să scoată un cuvânt.

— Parisul nu e decât la două ore şi patruzeci de minute, adăugă Mathias.

— Ce facem? Trecem în revistă durata drumului către toate capitalele europene sau jucăm poker? tună Colette.

Danièle îi trase un cot, ca să tacă din gură.

Mathias le privi pe rând, apoi îi dădu înainte cu litania lui.

— Totuşi, e complicat să schimbi oraşul şi să te întorci la Paris…

— E mai puţin complicat decât să emigrezi din Polonia, în 1934, dacă vrei să-mi cunoşti părerea! mormăi Colette, aruncând o carte.

De data asta, Martine îi trase un cot. Yvonne îl dojeni pe Mathias cu privirea.

— Nu părea chiar aşa de complicat, la începutul primăverii! i-o trânti ea.

— De ce spui asta? întrebă Mathias.

— M-ai înţeles foarte bine!

— În orice caz, noi n-am înţeles nimic din toate astea, rostiră

în cor cele trei amice.

— Nu distanţa fizică e cea care distruge un cuplu, ci distanţa care se instalează în viaţa lor. De-aia ai pierdut-o pe Valentine, nu pentru că ai înşelat-o. Ea te iubea prea mult ca să nu te ierte odată şi odată. Dar te îndepărtaseşi de ea. Ar fi timpul să te hotărăşti să creşti şi tu un pic; măcar încearcă s-o faci mai înainte ca fiica ta să fie mai matură decât tine! Şi, acum, taci şi joacă!

*

Mathias îşi înecase durerea în compania celor patru Surori Dalton. În seara aceea, urcând pe scara casei, se simţi, cu adevărat, cuprins de ameţeală.

*

A doua zi, Antoine îi duse pe copii la şcoală şi plecă imediat. Avea mult de lucru la agenţie, din pricina şantierului de la Yvonne. Şi, pentru că Mathias alerga prin parc, ca să-şi mai schimbe gândurile, Sophie veni să aibă grijă de Emily şi de Louis vreo două ore. Fetiţa îşi spuse că, dacă tatăl ei voia să-şi schimbe ideile, ar fi trebuit să aleagă o soluţie mai bună; să alerge prin parc nu prea era o chestie deşteaptă, în starea lui. De când tăticul ei mâncase dovlecei gratinaţi, avea o mutră de-a dreptul înspăimântătoare şi suferea tot mai rău de ameţeală. Şi, cum asta se întâmplase acum două zile, pesemne că totuşi clocea vreo boală.

După ce se sfătui cu Louis, hotărâră să nu facă nici un comentariu. Cu puţin noroc, Sophie avea să rămână la cină; şi, când ea era acolo, îi aşteptau numai lucruri bune: hrană rece, în faţa televizorului, şi culcatul târziu.

*

Chiar în seara aceea, Emily îi destăinui jurnalului ei intim ceea ce observase: ceva nu era în ordine. În clipa când auzise zgomotul unei căderi pe scară, îi spusese lui Louis să cheme imediat ajutoare; Louis adăugase, pe margine, că ajutoarele în chestiune erau tatăl lui.

*

Antoine umbla de colo-colo, pe culoarul centrului medical. Sala de aşteptare era plină de n-aveai unde arunca un ac. Fiecare îşi aştepta rândul, răsfoind câte o revistă cu colţurile îndoite, din vraful care zăcea aruncat pe o măsuţă joasă. Îngrijorat cum era, Antoine n-avea nici un chef de lectură.

În sfârşit, medicul ieşi din sala de consultaţii şi veni spre el, apoi îl luă de braţ şi îl trase mai la o parte.

— Nu există nici o contuzie cerebrală, doar un hematom mare, pe frunte. Radiografiile sunt cât se poate de liniştitoare; cu titlu preventiv, i-am făcut o ecografie. Nu se vede mare lucru, dar cea mai bună veste pe care v-o pot da e că bebeluşul n-are nimic.

XVIII

Uşa boxei se întredeschise. Sophie purta un halat bleu şi nişte papuci cu care fusese încălţată înainte de consultaţie.

— Du-te şi aşteaptă-mă afară, îi spuse ea lui Antoine.

El se întoarse şi se aşeză pe un scaun din faţa biroului de primire. Când veni lângă el, Sophie avea chipul tras.

— Ce aşteptai de nu mi-ai spus? întrebă Antoine.

— Ce să-ţi spun?… asta nu-i o boală.

— Tatăl e tipul ăla pentru care îţi scriu scrisorile?

Casiera dispensarului îi făcu un semn lui Sophie. Rezultatul consultaţiei fusese bătut la maşină, putea veni să plătească.

— Sunt obosită, Antoine. Plătesc şi mă duci acasă!

*

Cheia se învârti în broască. Mathias îşi puse portvizitul în cupa de la intrare. Instalat în fotoliul de piele, Antoine citea la lumina lămpii de pe gheridon.

— Iartă-mă; e târziu, dar am robotit ca nebunul.

— Mmm …

— Ce?

— Nimic, tu roboteşti ca nebunul în fiecare seară.

— Păi, chiar aşa, robotesc ca nebunul!

— Vorbeşte mai încet, Sophie doarme în birou.
— Aţi ieşit în oraş?
— Ce tot spui?… i s-a făcut rău.
— Ei drăcie, e grav?
— A vomitat şi a leşinat.
— A mâncat din spuma ta de ciocolată?
— Tu vrei să-ţi fac o schiţă?… O femeie care vomită şi leşină …
— Oh, fir-aş al naibii! spuse Mathias, lăsându-se să cadă în fotoliul din partea cealaltă a gheridonului.

*

Noaptea, târziu, Antoine şi Mathias stăteau faţă în faţă, la masa din bucătărie. Mathias tot nu mâncase; Antoine scoase o sticlă de vin roşu, un coş cu pâine şi o farfurie cu brânzeturi.
— Secolul XXI e formidabil, spuse Mathias. Divorţezi din te miri ce, femeile îşi fac copiii cu surferi aflaţi în trecere şi, după aia, ne consideră mai puţin siguri de noi decât înainte…
— Da; şi, apoi, există unii bărbaţi care trăiesc în doi, sub acelaşi acoperiş… Ai de gând să-ţi îndrugi toate tâmpeniile din stoc?
— Ia dă-mi untul, ceru Mathias, făcându-şi o tartină.
Antoine destupă sticla.
— Trebuie s-o ajutăm, spuse el, turnându-şi un pahar.
Mathias luă sticla din mâna lui Antoine şi îşi turnă la rândul lui.
— Ce ai de gând să faci? întrebă el.
— Tată nu există… o să recunosc eu copilul.
— Şi de ce tu?
— Din datorie şi, pe urmă, fiindcă eu am zis primul.
— Ah, da. Astea-s două motive bune, într-adevăr.
Mathias rămase pe gânduri câteva clipe; apoi, bău dintr-o sorbitură paharul lui Antoine.
— Oricum, n-o să poţi fi tu. Sophie n-o să vrea în ruptul capului un tată orb, zise el, cu zâmbetul pe buze.
Cei doi prieteni se priviră în tăcere şi, cum Antoine nu-i înţelegea aluzia, Mathias continuă:
— De cât timp îţi scrii scrisori ţie însuţi?

Uşa biroului se deschise şi Sophie apăru în pijama, cu ochii înroşiţi; se uită la cei doi fârtaţi.

— Conversaţia voastră e scârboasă, spuse, privindu-i fix.

Îşi adună lucrurile, le ghemotoci sub braţ şi ieşi în stradă.

— Vezi? Exact ce-ţi spuneam, eşti complet orb! repetă Mathias.

Antoine se repezi. Sophie era deja departe; el începu să alerge şi reuşi, în sfârşit, s-o ajungă. Ea continua să meargă spre bulevard.

— Stai! spuse el, luând-o în braţe.

Buzele li se apropiară, se atinseră şi, pentru prima oară, se uniră într-o lungă sărutare. Apoi, Sophie ridică fruntea şi-l privi pe Antoine.

— Antoine, nu mai vreau să te văd. Niciodată. Şi nici pe el.

— Nu mai spune nimic, şopti Antoine.

— Pregăteşti ospeţe pentru zece oameni, dar tu nu te aşezi niciodată la masă; abia reuşeşti să legi două-n tei, dar modernizezi restaurantul lui Yvonne; te-ai mutat împreună cu prietenul tău cel mai bun pentru că se simţea singur, deşi, de fapt, nu prea doreai asta; tu chiar îţi imaginezi că o să te las să-mi creşti copilul? Şi ştii care e lucrul cel mai teribil? Că tocmai din aceste motive sunt îndrăgostită dintotdeauna de tine. Acum, du-te şi vezi-ţi de treburi. Şi lasă-mă naibii în pace!

Cu braţele atârnând, Antoine se uită după Sophie, care se îndepărta, singură, în pijama, pe Old Brompton.

*

Întors acasă, dădu de Mathias, stând pe parapetul grădinii.

— Ar trebui să ne oferim amândoi o a doua şansă.

— Treaba asta, cu a doua şansă, nu merge niciodată, mormăi Antoine.

Mathias îşi scoase un trabuc din buzunar, îl răsuci între degete şi îl aprinse.

— E adevărat, răspunse el, dar noi nu suntem în aceeaşi situaţie, nu ne culcăm împreună!

— Ai dreptate, ăsta chiar că e un avantaj, răspunse Antoine, ironic.

— Ce-am avea de pierdut? întrebă Mathias, uitându-se la rotocoalele de fum.

Antoine se ridică şi luă trabucul de la Mathias. Se îndreptă spre casă, dar, în prag, se întoarse.

— Nimic; în schimb, ne-am distra!

Şi intră în salon, trăgând un fum enorm din havană.

*

Şi, chiar de a doua zi, hotărârile înţelepte fură puse în practică. Cu părul plin de clăbuc, Mathias cânta cât îl ţinea gura, în baie, aria din *Traviata,* cu toate că o făcea cam în dorul lelii. Răsuci, cu degetul mare de la picior, robinetul de apă caldă, ca să-şi mai încălzească scăldătoarea. Firişorul de apă care curse era glacial. De cealaltă parte a peretelui, Antoine, cu boneta în cap, se freca pe spate cu o perie din păr de cal, sub un duş arzător. Mathias intră în baia lui Antoine, deschise uşa cabinei de duş, opri apa caldă şi se întoarse în cada lui, lăsând în urmă, pe parchet, un alai de norişori de spumă.

După o oră, cei doi prieteni se întâlniră pe palier, îmbrăcaţi cu halate identice, închise până în gât. Fiecare intră în camera copilului său, ca să-l culce. Întorşi în capul scărilor, îşi lepădară halatele pe podea şi coborâră treptele în pas sincron, de data asta în izmene, şosete, cămaşă albă şi papion. Îşi traseră pe ei pantalonii, puşi pe braţele unui fotoliu mare, îşi înnodară şireturile pantofilor şi se aşezară pe canapeaua din salon, alături de babysittera chemată pentru această ocazie.

Cufundată în cuvintele încrucişate, Danièle îşi lăsă ochelarii pe vârful nasului şi-i privi pe rând.

— Nu mai târziu de ora unu noaptea!

Cei doi bărbaţi se ridicară dintr-o săritură şi se îndreptară spre uşă. Chiar când se pregăteau să iasă, Danièle ochi halatele, care alunecaseră pe trepte, şi îi întrebă dacă „a face ordine” în şase litere le spunea ceva.

Discoteca gemea de oameni. Mathias se pomeni strivit de bar, unde se căznea să-l ajungă Antoine. O creatură ce părea ieşită din paginile unei reviste ridicase mâna pentru a atrage atenţia unui chelner. Mathias şi Antoine schimbară o privire, dar ce folos?! Dacă unul sau celălalt şi-ar fi luat inima în dinţi ca să-i vorbească, volumul muzicii ar fi făcut imposibilă orice încercare de conversaţie. Barmanul o întrebă, în sfârşit, pe tânăra femeie ce dorea să bea.

— Orice, numai să fie o umbreluţă în pahar, răspunse ea.

— Mergem? zbiera Antoine în urechea lui Mathias.

— Ultimul care ajunge la vestiar îl invită pe celălalt la cină, răspunse Mathias, încercând cu disperare să acopere vocea lui Puff Daddy.

Le trebui aproape o jumătate de ora ca să traverseze sala. Pe stradă, Antoine se întrebă în cât timp avea să dispară acufena care îi ţiuia în cap. Cât despre Mathias, rămăsese aproape afon. Se aruncară într-un taxi, pornind spre clubul abia deschis în cartierul Mayfair.

La uşa acestuia, se întindea o coadă lungă. Copiii de bani gata ai societăţii londoneze se îmbrânceau ca să intre. O gorilă îl zări pe Antoine şi îi făcu semn să treacă înaintea tuturor. Fudul nevoie mare, acesta îl trase pe Mathias după el, croindu-şi drum prin mulţime.

Când ajunseră la intrare, aceeaşi gorilă le ceru să-i arate care erau adolescenţii pe care îi însoţeau. Clubul le dădea întotdeauna întâietate când părinţii veneau cu ei.

— Mergem! îi spuse imediat Mathias lui Antoine.

Alt taxi, în direcţia Soho. Un DJ house dădea un concert pe la ora unsprezece, într-un „lounge tendance”. Mathias se pomeni şezând pe o boxă, Antoine pe un sfert de strapontină; nu le trebui mai mult de o privire, că o şi luară din loc, spre ieşire. Acum, se aflau într-un *black cab,* mergând către East End River, unul dintre cartierele cele mai la modă ale momentului.

— Mi-e foame, spuse Mathias.

— Ştiu eu un restaurant japonez nu prea departe de aici.

— Mergem unde vrei, dar ţinem taxiul… pentru orice eventualitate.

Mathias găsi că locul era epatant. Toată lumea stătea în jurul unui bar imens, pe care circulau, purtate de un covor rulant, farfurii cu sushi şi sashimi. Nu comandai, ci era de ajuns să alegi minifarfurioarele care treceau şi te îmbiau. După ce gustă nişte ton crud, Mathias întrebă dacă putea fi servit cu nişte pâine şi cu o bucată de brânză; răspunsul fu acelaşi pe care îl obţinuse şi când ceruse o furculiţă.

Îşi puse şervetul pe covorul rulant şi se întoarse la taxiul care aştepta pe banda a doua.

— Parcă ţi-era foame! îi spuse Antoine, prinzându-l din urmă în dreptul bordurii.

— Nu atât de tare încât să mănânc peştele cu mâna!

La sfatul şoferului, o luară spre un „lap dance club”. De data

asta, Mathias şi Antoine se instalară confortabil în fotolii şi tot sorbiră la cocteiluri, până ajunseră la al patrulea, nu fără să simtă primele semne de beţie.

— Nu stăm de vorbă îndeajuns, zise Antoine, punându-şi jos paharul. Cinăm seară de seară împreună, dar nu ne mai spunem nimic.

— Pentru fraze de genul ăsta mi-am lăsat nevasta, răspunse Mathias.

— Nevastă-ta e aia care te-a lăsat.

— E a treia oară când te uiţi la ceas, Antoine; nu trebuie să te simţi obligat doar pentru că ne-am hotărât să mai facem o încercare.

— Te mai gândeşti la ea?

— Vezi? Ăsta eşti tu! Eu îţi pun o întrebare şi tu îmi răspunzi cu alta.

— Ca să câştigăm timp. Mathias, te cunosc de treizeci de ani şi, de treizeci de ani, subiectul fiecăreia dintre conversaţiile noastre se întoarce mereu la tine. De ce ar fi altfel în seara asta?

— Pentru că tu eşti ăla care refuză mereu să-şi deschidă sufletul. Hai, te provoc, spune-mi un lucru foarte personal, doar unul singur.

Sub nasul lor, o dansatoare părea să se fi îndrăgostit lulea de bara metalică pe care se bâţâia. Antoine luă în mână un pumn de migdale şi oftă.

— Nu mai am dorinţă, Mathias.

— Dacă te referi la ceea ce se petrece pe scenă, te asigur că nici eu.

— Mergem? se rugă Antoine.

În clipa următoare, Mathias se şi afla în picioare şi îl aştepta la vestiar.

Conversaţia reîncepu în taxiul care îi ducea acasă.

— Cred că ideea agăţatului m-a plictisit dintotdeauna.

— Te-ai plictisit cu Caroline Leblond?

— Nu; cu Caroline Leblond, pe tine te-am plictisit.

— E vreun lucru pe care o femeie să ţi-l facă în pat şi care să te înnebunească?

— Da, să ascundă telecomanda televizorului.

— Eşti tu obosit, asta-i tot.

— Atunci, trebuie să fie o bucată de timp al naibii de lungă de când sunt obosit. Mă uitam adineauri la tipii ăia din localul de

noapte, parcă erau nişte lupi hămesiţi. Asta nu mă mai amuză, nu m-a amuzat niciodată. Dacă o femeie mă priveşte de la celălalt capăt al barului, mie îmi trebuie şase luni ca să-mi iau inima-n dinţi şi să traversez sala. Şi, pe urmă, ideea de a mă trezi lângă cineva, dar într-un pat în care nu e nici un sentiment, pur şi simplu n-o mai suport.

— Te invidiez; îţi dai seama ce fericire e să ştii că cineva te iubeşte înainte de-a te dori? Acceptă-te aşa cum eşti, problema ta n-are nimic de-a face cu dorinţa.

— E vorba de latura mecanică, Mathias. De trei luni, nici măcar dimineaţa nu mai merge treaba. Ascultă măcar o dată ce-ţi spun: nu mai am dorinţă!

Ochii lui Mathias se umplură de lacrimi.

— Ce ai? întrebă Antoine.

— E din cauza mea? spuse Mathias, plângând.

— Dar eşti absolut tâmpit; ce-ţi trece prin minte? N-are nimic de-a face cu tine, eu îţi spun că asta vine din mine.

— Pentru că te sufoc, nu-i aşa?

— Da’ termină odată, eşti de-a dreptul nebun!

— Păi, cum să nu fiu, dacă te împiedic să ţi se scoale…

— Vezi? Iar începi! Îmi ceri să-ţi vorbesc despre mine şi, orice aş face, orice aş spune, conversaţia tot la tine se întoarce. Asta-i boală fără leac. Hai, dă-i drumul, să nu mai pierdem vremea, spune-mi ce te munceşte! zbieră Antoine.

— Chiar vrei?

— Tu eşti ăla care plăteşte taxiul!

— Crezi că am fost lipsit de curaj cu Audrey? Întrebă Mathias.

— Dă-mi portvizitul!

— De ce?

— Ne-am înţeles că tu plăteşti taxiul, nu? Aşa că dă-mi portvizitul!

Mathias se execută; Antoine deschise portvizitul şi luă din el mica poză din care zâmbea Valentine.

— Nu curajul ţi-a lipsit, ci discernământul! Întoarce odată pentru totdeauna pagina, spuse Antoine, plătindu-l pe şofer cu banii lui Mathias.

Apoi, puse poza la locul ei şi coborî din taxiul ajuns la destinaţie.

*

Când Antoine şi Mathias intrară în casă, auziră un sforăit repetat. Antoine, care nu studiase arhitectura vreme de zece ani degeaba, identifică imediat zgomotul scos de o ţeavă spartă, din care ieşea aer cald. După diagnosticul lui, cazanul de aburi era pe cale să-şi dea sufletul. Mathias îi atrase atenţia că zgomotul nu venea de la subsol, ci din salon. Depăşind marginea canapelei, o pereche de şosete se mişca în perfectă sincronie cu sforăitul care-i îngrijorase: tolănită cât era de lungă, Danièle dormea liniştită.

După ce plecă Danièle, cei doi amici destupară o sticlă de bordeaux şi, apoi, se instalară, la rândul lor, pe canapea.

— Ce bine e acasă! exultă Mathias, întinzându-se comod.

Şi, cum Antoine se uita la picioarele lui, puse pe măsuţa joasă, adăugă:

— Regula 124: facem ce vrem!

*

Săptămâna care se încheia fusese plină de eforturi.

Mathias făcuse tot ce putuse ca să se concentreze numai şi numai asupra muncii sale. Când găsise în corespondenţa librăriei un prospect care anunţa apariţia noii colecţii Lagarde şi Michard, nu putuse să nu simtă o mică strângere de inimă. Aruncase catalogul la coş, dar seara, când îl golise de hârtii, recuperase prospectul şi-l pusese sub casa de marcat.

*

În fiecare zi, ducându-se spre birou, Antoine trecea prin faţa prăvăliei lui Sophie. De ce îl conduceau paşii pe acest trotuar, când biroul îi era peste drum? N-avea idee şi chiar ar fi putut jura că nu-şi dă seama. Şi, când îl descoperea pe Antoine încremenit în faţa vitrinei sale, Sophie îşi întorcea ochii.

*

Lucrările trebuiau să înceapă în curând. Ajutată de Enya, Yvonne se apucase de curăţenie prin restaurant şi, de aceea, făcea zeci de drumuri, dus şi întors, între bar şi pivniţă. Într-o

dimineaţă, Enya voi să mute din loc o ladă de vin Château-Labegorce-Zédé, dar Yvonne o imploră s-o lase jos. Sticlele acelea erau cu totul deosebite.

*

Într-una din zile, învăţătoarea scrisese cu cretă pe tabla din clasă enunţul temei la geografie. Emily îl copiase pe caietul lui Louis, care, cu privirile pierdute pe fereastră, visa la pământurile Africii.

*

Într-o dimineaţă, mergând spre bancă, lui Mathias i se păru că recunoaşte silueta lui Antoine, care traversa intersecţia. Mări pasul, ca să-l ajungă, apoi încetini. Antoine se opri în faţa unui magazin cu articole pentru nou-născuţi, şovăi, se uită în dreapta şi-n stânga, apoi împinse uşa prăvăliei.

Ascuns după un felinar, Mathias îl urmărea prin vitrină.

Şi îl văzu pe Antoine trecând din raion în raion, atingând cu mâna vrafuri de hăinuţe pentru bebeluşi. Când i se adresa vreo vânzătoare, el o făcea să înţeleagă, cu un semn al mâinii, că se mărginea să privească. Doi botoşei micuţi îi atraseră atenţia. Îi luă de pe raft şi îi privi pe toate părţile. Apoi, şi-l puse pe unul pe degetul arătător, iar pe celălalt pe degetul mijlociu.

Înconjurat de animale de pluş, Antoine îi juca în palma mâinii stângi, imitând dansul pâinişoarelor. Când surprinse privirea amuzată a vânzătoarei, roşi şi puse botoşeii la loc, pe raft. Mathias îşi părăsi felinarul şi se îndepărtă, pe stradă.

*

La ora prânzului, McKenzie ieşi discret din agenţie şi dădu fuga la staţia South Kensington. Sări într-un taxi şi îi ceru şoferului să-l ducă în St. James Street. Plăti cursa, verifică dacă îl urmărise cineva şi intră, binedispus, în atelierul lui Archibald Lexington, croitor al Majestăţii Sale. Făcu o scurtă oprire în cabina de probă, apoi urcă pe o mică estradă, folosită în acest scop, şi îl lăsă pe Sir Archibald să facă retuşurile necesare costumului pe care îl comandase. Privindu-se în oglinda mare, îşi spuse că procedase

cum se cuvine. Săptămâna viitoare, când va avea loc inaugurarea sălii modernizate a restaurantului lui Yvonne, o să arate şi mai seducător decât de obicei, ba chiar irezistibil.

*

Pe la mijlocul după-amiezii, John Glover îşi părăsi vila şi se duse în sat. O luă pe strada principală, împinse uşa maistrului sticlar şi îşi prezentă bonul. Comanda lui era gata. Ucenicul care îl primise dispăru o clipă şi se întoarse cu un pachet în mână. John desfăcu grijuliu hârtia în care era înfăşurat pachetul şi scoase la iveală o fotografie înrămată. Pe ea, se putea citi o dedicaţie: „Pentru draga mea Yvonne, cu toată prietenia, Eric Cantona”. John le mulţumi, cu un semn din mână, meşterilor care lucrau în atelier şi luă fotografia. În seara asta, avea s-o agaţe în dormitorul mare, de la primul etaj.

*

În aceeaşi seară, în timp ce Mathias pregătea cina, Antoine se uita la televizor împreună cu copiii. Emily luă telecomanda şi începu să schimbe canalele. Ştergând un pahar, Mathias recunoscu vocea ziaristei care vorbea despre comunitatea francezilor instalaţi în Anglia. Ridică ochii şi văzu linioarele de volum, înşirându-se în stânga feţei lui Audrey. Antoine recuperase telecomanda din mâinile lui Emily.

*

La Paris, într-un studio de televiziune, directorul de la ştiri ieşise dintr-o şedinţă de închidere şi discuta cu o tânără ziaristă. După plecarea lui, un tehnician intră în încăpere.

— Ei! spuse Nathan. S-a făcut? Emisiunea ta a fost aprobată oficial?

Audrey confirmă, dând din cap.

— Te conduc?

Şi Audrey îi răspunse „da” în acelaşi mod.

*

În toiul nopţii, pe când Sophie îşi recitea scrisorile singură, în spatele prăvăliei, Yvonne îi destăinuia Enyei, care şedea la picioarele patului, câteva secrete din viaţa ei şi reţeta cremei caramel.

XIX

Cu privirea pierdută în gol, Mathias îşi învârtea linguriţa în bolul de cafea. Antoine se aşeză lângă el şi i-o luă din mână.

— Ai dormit prost? îl întrebă.

Louis coborî din camera lui şi veni la masă.

— Ce-o fi făcând iar fie-mea? O să întârziem la şcoală.

— Vine acu', răspunse Louis.

— Nu se spune „acu'", ci „acum", îl luă la rost Mathias, înăsprindu-şi vocea.

Ridică ochii şi o văzu pe Emily, care îşi dăduse drumul să lunece pe balustrada scării.

— Coboară imediat de acolo! zbieră Mathias, ridicându-se dintr-o săritură.

Cu chipul posomorât, fetiţa se refugie pe canapeaua din salon.

— Mi-e lehamite de tine! continuă să ţipe taică-său. Vino imediat la masă!

Cu buzele tremurânde, Emily se supuse şi se aşeză pe scaunul ei.

— Eşti răzgâiată de nu se mai poate! Trebuie să-ţi repet lucrurile de o sută de ori! Frazele mele nu mai ajung la creierul tău? continuă Mathias.

Înmărmurit, Louis se uită la taică-său, care îi făcu semn să fie cât mai discret cu putinţă.

— Şi nu te uita la mine pe tonul ăsta! nu se lăsă Mathias. Eşti pedepsită! Diseară, când te întorci acasă… lecţiile, cina şi te duci la culcare fără televizor, e clar?

Fetiţa nu răspunse.

— Este clar? insistă Mathias, ridicând şi mai mult tonul.

— Da, tati, bâigui Emily, cu ochii plini de lacrimi. Louis îşi luă ghiozdanul, îl fulgeră pe Mathias cu privirea şi îşi trase prietena spre uşă. Antoine nu scoase o vorbă şi luă cheile maşinii din cupa de la intrare.

După ce îi duse pe copii, Antoine parcă Austinul în faţa

librăriei. Când Mathias se dădu jos din maşină, îl apucă de braţ.

— Eu înţeleg prea bine că în momentul de faţă nu eşti în apele tale, dar ai cam exagerat azi-dimineaţă cu fie-ta.

— Când am văzut-o călare pe balustradă, mi s-a făcut frică, o frică nebună, dacă vrei să ştii.

— Dacă tu suferi de ameţeli, nu înseamnă că trebuie s-o împiedici şi pe ea să meargă!

— Bine-ţi mai şade să spui asta, tu, care pui un pulover pe fii-tu cum ţi se face frig… Am ţipat chiar aşa de rău?

— Nu, ai zbierat chiar aşa de rău! Promite-mi că te duci să iei aer, plimbă-te prin parc după-amiază, că ai nevoie!

Antoine îl bătu prieteneşte pe umăr şi i se îndreptă spre birou.

*

La ora treisprezece, Antoine îl invită pe McKenzie la masă în restaurantul lui Yvonne. Pentru început, declară el, vor lua planurile de execuţie pe care McKenzie le terminase şi vor profita de ocazie ca să verifice la faţa locului ultimele detalii.

Se instalară în sală. Yvonne veni să-l anunţe pe Antoine că era căutat la telefon. Antoine îşi ceru scuze de la colaboratorul său şi luă receptorul de pe tejghea.

— Spune-mi adevărat, crezi că Emily ar putea să nu mă mai iubească?

Antoine privi receptorul şi îl puse în furcă, fără să răspundă. Rămase lângă aparat; ghicise, soneria începu să ţârâie din nou. Răspunse imediat.

— Mathias, mă freci la melodie… Poftim? Nu, nu facem rezervări pentru prânz… Da, vă mulţumesc.

Şi, sub privirea intrigată a lui Yvonne, puse încetişor, la loc, receptorul. Se întoarse către masa lui şi făcu imediat stânga-mprejur; telefonul suna din nou. Yvonne îi întinse receptorul.

— Nu spune nimic şi ascultă-mă! îl imploră Mathias, care umbla de colo-colo prin librărie. Diseară, îi ridici tu pedeapsa. Eu am să vin după tine şi o să improvizez ceva.

Mathias închise imediat.

Cu receptorul în continuare la ureche, Antoine făcea tot ce putea pentru a rămâne calm. Şi, cum Yvonne nu-l pierdea din ochi, improviză şi el.

— Să fie ultima oară când mă mai deranjezi dintr-o şedinţă!

spuse şi închise, la rândul lui.

*

Stând pe bancă, Danièle îşi lăsase deoparte cuvintele încrucişate şi tricota un şpilhozen, trăgând de firul de lână şi lăsându-şi ochelarii pe vârful nasului. În faţa ei, Sophie stătea turceşte pe iarbă şi încinsese o partidă de cărţi cu Emily şi cu Louis; deodată, le ceru scuze copiilor şi îi lăsă puţin, ca să facă o scurtă plimbare, pentru că o durea spatele.

— Ce are taică-tău în ultima vreme? o întrebă Louis pe Emily.

— Cred că e aşa din pricina ziaristei care a venit să ia cina la noi acasă.

— Dar, mai exact, ce e între ei? întrebă băieţelul aruncând o carte.

— Taică-tău... şi maică-mea, răspunse ea, punând toate cărţile jos.

*

Mathias păşea grăbit pe o alee a parcului. Desfăcu punga de la brutărie, băgă mâna înăuntru şi scoase o brioşă cu stafide, pe care o ronţăi cu poftă. Deodată, încetini şi i se schimbă expresia. Se ascunse după un stejar, ca să pândească scena din faţa lui.

Emily şi Louis râdeau din toată inima. Stând în patru labe, pe iarbă, Sophie îl gâdila când pe unul când pe celălalt. Apoi, se îndreptă şi le puse o întrebare.

— O surpriză în şapte litere?

— Căluşei! exclamă Louis.

Ca prin minune, din mâna lui Sophie apărură două bilete. Se sculă şi îi chemă pe copii s-o urmeze la carusel. Louis era ultimul din coadă. Auzi un fluierat şi se întoarse. Capul lui Mathias se vedea pe după trunchiul unui copac. Acesta îi făcu semn să vină, discret, spre el.

Louis aruncă repede o privire spre fetele care mergeau departe, în faţă, şi alergă către banca pe care îl aştepta, de acum, Mathias.

— Ce faci aici? întrebă băieţelul.

— Dar Sophie ce face aici? răspunse Mathias.

— Nu pot să-ţi spun, e secret!

— Ia zi, când am aflat că un anumit băieţel a smuls un solz de-al dinozaurului de la muzeu, am spus eu ceva?

— Păi, acum nu e acelaşi lucru, dinozaurul era mort.

— Şi de ce trebuie să fie secret faptul că Sophie e aici? insistă Mathias.

— La început când te-ai despărţit tu de Valentine şi veneai să te întâlneşti cu Emily pe ascuns, în grădina Luxembourg, era tot un secret, nu?

— Aha, pricep…, murmură Mathias.

— Ba nu, nu pricepi deloc! De când v-aţi luat voi la harţă cu Sophie, ei îi este dor de noi şi şi mie mi-e dor de ea.

Băieţelul se ridică dintr-o săritură.

— Bun! Tre' să plec, o să observe că nu-s acolo.

Louis se îndepărtă câţiva paşi, dar Mathias îl chemă imediat înapoi.

— Şi conversaţia noastră e secretă, de acord?

Louis făcu „da” din cap şi îşi întări jurământul cu o mână pusă, solemn, pe inimă. Mathias zâmbi şi îi aruncă punga cu prăjituri.

— Au mai rămas două brioşe cu stafide, îi dai una şi fetei mele?

Băieţelul se uită, consternat, la Mathias.

— Şi ce vrei să-i spun lui Emily? Că brioşele tale cu stafide au crescut în pom? Zău aşa, moşule, eşti absolut nul la minciuni!

Şi îi aruncă înapoi punga, după care o luă din loc, clătinând din cap.

*

Seara, când se întoarse acasă, Mathias îi găsi pe Emily şi pe Louis uitându-se la desene animate. Antoine pregătea masa în bucătărie. Mathias se duse la el şi îşi încrucişă braţele.

— Nu prea înţeleg! spuse, arătând spre televizorul deschis. Ce ţi-am spus eu?

Uluit, Antoine îşi ridică fruntea.

— Fără… te-le-vi-zor! Vasăzică, ceea ce spun eu este egal cu zero? Asta-i culmea! strigă Mathias, ridicând braţele spre cer.

Emily şi Louis urmăreau, de pe canapea, toată scena.

— Tare aş vrea să-mi fie respectată şi mie puţin autoritatea în casa asta. Când hotărăsc ceva în privinţa copiilor, mi-ar plăcea să mă sprijini şi tu. Prea e simplu să fie întotdeauna acelaşi care

pedepseşte şi celălalt care răsplăteşte!

Antoine, care nu-şi luase ochii de la Mathias, se oprise din amestecatul în cratiţa cu tocană.

— E o chestiune de coerenţă familială! conchise Mathias, înmuindu-şi un deget în cratiţă şi făcându-i cu ochiul amicului său.

Antoine îi trase una peste mână cu linguroiul. Incidentul fiind închis, toată lumea trecu la masă.

După ce terminară de mâncat, Mathias o duse pe Emily la culcare.

Întins lângă ea, îi istorisi cea mai lungă poveste pe care o cunoştea. Şi, când, în cele din urmă, Théodore, iepurele cu puteri magice, văzu pe cer cum se învârtea în cerc vulturul (biata pasăre avea, din naştere, o aripă mai scurtă decât cealaltă… cu câteva pene), Emily îşi băgă degetul mare în gură şi se ghemui lângă taică-său.

— Dormi, prinţesa mea? şopti Mathias.

Se răsuci, uşor, pe o parte. Îngenuncheat lângă pat, mângâie părul fetiţei şi o privi multă vreme dormind.

Emily avea o mână pe frunte, iar cu cealaltă continua să ţină mâna tatălui ei. Din când în când, buzele îi fremătau, ca şi cum s-ar fi pregătit să spună ceva.

— Doamne, cât de bine îi semeni, murmură Mathias.

O sărută pe obraz, îi spuse că o iubeşte mai mult decât orice pe lume şi ieşi fără zgomot din cameră.

*

Îmbrăcat în pijama, Antoine citea liniştit, în pat. Se auzi un ciocănit în uşă.

— Am uitat să-mi iau costumul de la curăţat, spuse Mathias, strecurându-şi capul prin crăpătura uşii.

— Am trecut eu pe-acolo; este în şifonier, răspunse Antoine, începând să citească din nou pagina.

Mathias se apropie de pat şi se lungi peste cuvertură. Luă telecomanda şi deschise televizorul.

— E bună salteaua ta!

— Este exact la fel ca a ta!

Mathias se ridică şi bătu perna, ca să stea mai comod.

— Nu te deranjez? întrebă Mathias.

— Ba da!

— Vezi? Şi, după aia, te plângi că nu stăm niciodată de vorbă.

Antoine îi înşfăcă telecomanda şi închise televizorul.

— Ştii? M-am mai gândit la ameţelile tale. Asta nu e o problemă oarecare. De fapt, ţie ţi-e teamă să creşti, să te proiectezi înainte. Asta te paralizează, inclusiv în relaţiile tale cu ceilalţi. Cu nevastă-ta ţi-era teamă să fii soţ şi, uneori, cu fie-ta, ţi-e teamă să fii tată. De când n-ai mai făcut şi tu ceva pentru altul, nu doar pentru tine?

Antoine apăsă pe întrerupătorul veiozei şi se răsuci.

Câteva clipe, Mathias rămase tăcut, pe întuneric; în cele din urmă, se sculă şi, înainte de a ieşi, se uită ţintă la prietenul lui.

— Atunci, ştii ceva? La sfatul tău, îţi răspund tot cu un sfat. Am unul care te priveşte, Antoine: dacă vrei să laşi pe cineva să intre în viaţa ta, trebuie să dărâmi zidurile pe care le-ai ridicat ca să te protejezi, nu să aştepţi să le demoleze celălalt!

— Şi de ce îmi spui asta? Te pomeneşti că n-am dărâmat zidul! ţipă Antoine.

— Nu, eu am făcut-o, şi nu vorbeam despre asta? Ce număr aveau botoşeii din magazinul pentru nou-născuţi?

Şi uşa se închise.

*

Antoine nu dormi toată noaptea… sau ceva cam pe-acolo. Aprinse lumina, deschise sertarul noptierei, luă o foaie de hârtie şi începu să scrie. Somnul îl fură abia în zori, după ce îşi termină scrisoarea.

Nici Mathias nu dormi toată noaptea… sau ceva cam pe-acolo. Şi el aprinse lumina; ca şi pe Antoine, somnul îl fură abia în zori, după ce luă câteva hotărâri.

XX

În vinerea aceea, Emily şi Louis chiar că întârziară la şcoală. Degeaba îşi zgâlţâiseră taţii, ca să-i dea jos din pat, că nu izbutiseră.

Şi, în timp ce se uitau la nişte desene anima te (cu ghiozdanele în spate, pentru cazul în care ar fi avut cineva tupeul

să le facă vreun reproş), Mathias se rădea în baie, iar Antoine, parcă lovit cu leuca, îl suna pe McKenzie, ca să-l prevină că ajunge la agenţie într-o jumătate de oră.

*

Mathias intră în librărie, scrise cu markerul, pe o foaie de hârtie Canson, „Astăzi închis”, o lipi pe geamul uşii şi plecă imediat.

Trecu pe la agenţie, îl deranjă pe Antoine în plină şedinţă şi îl sili să-i împrumute maşina. Prima etapă a periplului său îl duse de-a lungul Tamisei. După ce parcă în faţa turnului Oxo, se aşeză pe banca din dreptul digului şi începu să reflecteze.

*

Yvonne se asigură că nu uitase nimic şi îşi verifică din nou biletul. În seara aceea, avea să urce în trenul care pleca la ora optsprezece din gara Victoria, pentru a ajunge la Chatham după cincizeci şi cinci de minute. Îşi închise valijoara neagră, o lăsă pe pat şi ieşi din garsonieră.

Cu inima strânsă, coborî scara ce ducea în sala restaurantului, unde avea întâlnire cu Antoine. Ideea plecării în weekend fusese numai bună. N-ar fi putut suporta să-şi vadă bistroul întors cu fundul în sus. Dar adevăratul motiv al călătoriei — chiar dacă, din pricina caracterului ei afurisit, nu îndrăznea să şi-l mărturisească — venea mai ales din inimă. În noaptea aceea, avea să doarmă pentru prima oară în Kent.

*

Ieşind de la şedinţă, Antoine se uită la ceas. Pesemne că Yvonne îl aştepta de mai bine de un sfert de oră. Se scotoci prin buzunarul vestonului, verifică dacă avea acolo un anume plic şi alergă la întâlnire.

*

Stând în profil, Sophie se privi în oglinda de pe peretele încăperii din dosul prăvăliei, îşi mângâie pântecele şi zâmbi.

*

Mathias se uită pentru ultima oară la vălurelele fluviului. Oftă şi se ridică de pe bancă. Înaintă cu pas hotărât către Turnul Oxo, traversă holul şi i se duse să discute cu liftierul. Omul îl ascultă cu atenţie şi acceptă generosul bacşiş pe care i-l oferea Mathias în schimbul unui serviciu pe care îl considera destul de ciudat. Apoi, le ceru celorlalţi pasageri să fie atât de buni şi să se strângă spre peretele din fundul liftului. Mathias intră în cabină, se aşeză cu faţa spre uşă şi îl anunţă că era gata. Liftierul apăsă pe buton.

*

Enya îi făgădui lui Yvonne că o să stea acolo pe toată durata lucrărilor. O să aibă grijă ca muncitorii să nu strice casa de marcat. Lui Yvonne îi era, şi aşa, destul de greu să-şi imagineze că, la întoarcere, nimic n-o să mai semene cu ceea ce fusese înainte! Dacă îi mai stricau şi bătrâna maşină de marcat, însuşi sufletul bistroului s-ar face nevăzut.

Refuză să se uite la ultimele desene pe care i le prezenta Antoine. Avea încredere în el. Trecu în spatele tejghelei, deschise un sertar şi îi întinse lui Antoine un plic.

— Ce-i asta?

— O să vezi când îl deschizi! spuse Yvonne.

— Dacă e vreun cec, n-o să-l încasez!

— Dacă nu-l încasezi, la întoarcere iau două găleţi de vopsea şi îţi mânjesc toată opera! M-am făcut bine înţeleasă?

Antoine voi s-o înduplece, dar Yvonne îi luă plicul şi i-l îndesă cu de-a sila în veston.

— Le iei sau nu le iei? spuse ea, agitând un mănunchi de chei. De bună seamă că vreau să-mi întineresc sala, dar mândria n-o să-mi moară decât o dată cu mine, fiindcă eu sunt de modă veche. Ştiu prea bine că n-o să vrei niciodată să-ţi plătesc onorariul! În orice caz, eu, una, o să-mi plătesc lucrările!

Antoine luă cheile din mâna lui Yvonne şi o anunţă că, până duminică seara, restaurantul era al lui, iar ea n-avea dreptul să calce pe acolo înainte de luni dimineaţa.

*

— Domnu'! Trebuie să vă luaţi piciorul din uşă! Zău, oamenii îşi pierd răbdarea! se ruga liftierul din Turnul Oxo.

Cabina încă nu plecase de la parter şi, deşi băiatul din lift încercase să le explice tuturor clienţilor situaţia, unii nu mai puteau îndura, cu gândul la masa care îi aştepta la ultimul etaj.

— Sunt aproape gata, spuse Mathias, aproape gata!

Trase aer în piept şi îşi strânse degetele mari în pantofi.

Femeia de afaceri de lângă el îl lovi zdravăn, cu umbrela, peste picior, Mathias şi-l trase înapoi şi cabina se ridică, în sfârşit, spre cerul Londrei.

*

Yvonne plecă de la restaurant. Avea oră la coafor; mai târziu, va trece să-şi ia valiza. Enya aproape că trebui s-o împingă afară; Yvonne se putea baza pe ea. Aceasta o strânse în braţe, o sărută şi urcă în taxi.

Antoine, care o luase în josul străzii, se opri în faţa magazinului lui Sophie, bătu la uşă şi intră.

*

Uşile liftului se deschiseră la ultimul etaj. Clienţii restaurantului se repeziră afară. Agăţat de balustradă, în fundul cabinei de sticlă, Mathias deschise ochii. Fermecat, descoperea oraşul aşa cum nu-l mai văzuse niciodată. Liftierul bătu din palme o dată, încă o dată, apoi aplaudă din toată inima.

— Mai facem un tur doar pentru noi doi? întrebă bărbatul.

Mathias îl privi şi zâmbi.

— Unu' mic, fiindcă, după aia, trebuie să plec la drum, răspunse Mathias. Pot? adăugă el punând degetul pe buton.

— Sunteţi invitatul meu! răspunse, fudul, liftierul.

*

— Ai venit să cumperi flori? întrebă Sophie, privindu-l pe Antoine care se apropia de ea.

El scoase plicul din buzunar şi i-l întinse.

— Ce-i asta?

— Ştii? Boul ăla pentru care mă puneai să scriu... cred că ţi-a răspuns în sfârşit. Aşa că am vrut să-ţi aduc eu însumi scrisoarea lui.

Sophie nu spuse nimic, se aplecă să deschidă caseta şi puse scrisoarea peste celelalte.

— N-o s-o deschizi?

— Ba da, poate mai târziu. Şi, pe urmă, cred că lui nu i-ar plăcea s-o citesc de faţă cu tine.

Antoine se apropie încet de ea, o luă în braţe şi o sărută pe obraz, după care ieşi di magazin.

*

Maşina Austin Healy gonea pe M25. Mathias se aplecă spre torpedou şi luă o hartă rutieră. După două mile, trebuia s-o ia pe M2. În dimineaţa asta, îşi dusese la îndeplinire prima hotărâre. Şi, dacă mergea în continuare cu aceeaşi viteză, poate că o va îndeplini şi pe a doua, în mai puţin de o oră.

*

Antoine îşi petrecu restul zilei în restaurant, alături de McKenzie. Împreună cu Enya, puseseră vechile mese unele peste altele, în fundul sălii. A doua zi, camionul tâmplăriei avea să le ia de acolo. Acum, trasau linii cu creta albastră pe pereţi, marcând limitele lambriurilor de lemn, pentru tâmplarii care aveau să vină la muncă sâmbătă, şi semnele pentru zugravii care aveau să intervină duminică.

*

La sfârşitul după-amiezii, Sophie primi un telefon de la Mathias. Ştia prea bine că ea nu mai voia să-i vorbească, dar o imploră să-l asculte.

În toiul conversaţiei, Sophie puse jos receptorul şi se duse să închidă magazinul, ca să n-o deranjeze nimeni. Nu-l întrerupse pe Mathias nici măcar o dată. Când acesta închise, Sophie îşi deschise caseta. Desfăcu plicul şi citi cuvintele pe care le visase în toţi acei ani, cât durase prietenia care, până la urmă, nici nu

era aşa ceva.

Sophie,

Am crezut că următoarea dragoste va fi încă o *înfrângere, şi, atunci, cum puteam să-mi asum riscul de a te pierde, când nu te aveam decât pe tine?*
Şi, cu toate astea, lăsându-mă stăpânit de temerile mele, te-am pierdut.

Toţi anii ăştia, scriind scrisorile, visam — dar fără să-ţi mărturisesc vreodată — să fiu eu cel care avea să le primească. Nici în seara asta n-am fost în stare să-ţi spun...

Îţi voi iubi copilul mai mult decât ar face-o un tată, pentru că este al tău; mai mult decât ar face-o un iubit, chiar dacă este al altuia.

Dacă ne mai vrei, îţi voi alunga singurătatea, te voi lua de mână şi te voi duce pe un drum pe care vom păşi împreună.

Vreau să îmbătrânesc sub privirile tale, vreau să-ţi înfrumuseţez nopţile până la sfârşitul zilelor mele.
Cuvintele astea ţi le scriu numai şi numai ţie, iubirea mea.

Antoine

*

Mathias opri la o benzinărie. Făcu plinul şi o porni din nou pe M25, în direcţia Londrei. Ceva mai devreme, într-un sătuc din Kent, îşi dusese la îndeplinire a doua hotărâre. Conducându-l la maşină, Mr. Glover îi mărturisise că sperase această vizită, dar despre identitatea lui Popinot nu voi să-i spună absolut nimic.
Luând-o pe autostradă, Mathias sună pe celularul lui Antoine. Aranjase cu cineva să aibă grijă de copii şi îl invita să cineze tête-à-tête.
Antoine îl întrebă ce sărbătoreau. Mathias nu-i răspunse, dar îi propuse să aleagă el localul.
— Yvonne e plecată; avem restaurantul doar pentru noi doi,

dacă-ţi surâde.

O întrebă repede pe Enya, care fu întru totul de acord să le pregătească o mică cină. Le lăsa totul în bucătărie; ei n-ar mai fi avut altceva de făcut decât să încălzească mâncarea.

— Perfect, spuse Mathias. La opt fix. Vinul o să-l aduc eu!

*

Enya le aranjase masa foarte frumos. Făcând curat prin pivniţă, găsise un sfeşnic şi-l aşezase în mijloc. Mâncăturile erau în cuptor, nu trebuiau decât să le scoată. Când sosi Mathias, ea le spuse noapte bună şi urcă în cameră.

Antoine destupă sticla adusă de Mathias şi turnă vinul în pahare.

— O să fie frumos aici. Duminică seară, n-ai să mai recunoşti nimic. Dacă e după cum m-am gândit eu, locul nu se va schimba, va fi tot „la Yvonne”, dar ceva mai modern.

Şi, cum Mathias nu spunea nimic, Antoine îşi ridică paharul.

— Prin urmare, ce sărbătorim?

— Pe noi, răspunse Mathias.

— De ce?

— Pentru tot ceea ce am făcut unul pentru celălalt, în fine, mai ales pentru ce ai făcut tu. Vezi, o prietenie nu-ţi impune să treci pe la primar (şi, de aceea, nici nu are dată aniversară). Dar e o legătură ce poate dura totuşi o viaţă, pentru că prietenii ţi-i alegi.

— Mai ţii minte când ne-am întâlnit prima oară? spuse Antoine, ciocnind cu Mathias.

— La Caroline Leblond, răspunse Mathias.

Antoine voi să se ducă să ia mâncarea din bucătărie, dar Mathias nu-l lăsă.

— Stai jos, vreau să-ţi spun ceva important.

— Te ascult.

— Te iubesc.

— Tu repeţi textul acesta pentru vreo întâlnire? întrebă Antoine.

— Nu, te iubesc cu adevărat.

— Iar ai luat-o razna? Termină imediat, că, de data asta, chiar m-ai băgat în sperieţi!

— Te las, Antoine.

Antoine puse jos paharul şi îl privi ţintă pe Mathias.

— Ai pe altcineva?

— De data asta, tu eşti ăla care a luat-o razna.

— Pentru ce faci asta?

— Pentru noi doi. M-ai întrebat de când n-am mai făcut ceva şi pentru altul, nu doar pentru mine. Acum, îţi voi putea răspunde.

Antoine se ridică.

— Ştii, mi-a cam trecut foamea. Vrei să facem câţiva paşi?

Mathias îşi dădu scaunul deoparte. Lăsară baltă masa şi închiseră uşa de serviciu în urma lor.

Porniră să se plimbe pe chei, respectând fiecare tăcerea celuilalt.

Sprijinit în coate de balustrada unui pod ce traversa Tamisa, Antoine îşi scoase din buzunar ultimul trabuc care-i mai rămăsese. Îl rulă între degete şi aprinse un chibrit.

— Oricum, eu, unul, nu mai voiam încă un copil, spuse Mathias, zâmbind.

— Ba, eu, unul, cred aş mai vrea! răspunse Antoine, întinzându-i trabucul.

— Hai să traversăm; de pe partea cealaltă, priveliştea e mai frumoasă, îl îndemnă Mathias.

— Vii mâine?

— Nu, cred că e mai bine să nu ne vedem o vreme, dar te sun duminică, să-mi spui cum s-au terminat lucrările.

— Înţeleg, spuse Antoine.

— O s-o iau pe Emily în călătorie. Nu-i nici o nenorocire dacă pierde o săptămână de şcoală. Am nevoie să stau cu ea un timp, trebuie să-i spun unele lucruri.

— Ai vreun proiect? întrebă Antoine.

— Da, tocmai despre asta vreau să vorbesc cu ea.

— Şi cu mine nu vrei să vorbeşti?

— Ba da, răspunse Mathias, dar mai întâi cu ea.

Pe pod, tocmai trecea un taxi, Mathias îi făcu semn. Antoine urcă. Mathias închise portiera şi se aplecă la geam.

— Du-te acasă, eu o să mai fac câţiva paşi.

— De acord, răspunse Antoine. Ai văzut cât e ceasul?! Ştiu eu o babysitter care o să sară cu gura la mine cum ajung acasă.

— Nu-ţi face griji pentru „Mrs. Doubtfire”, m-am ocupat eu de toate.

Mathias aşteptă să se îndepărteze taxiul. Îşi vârî mâinile în buzunarele pardesiului şi începu din nou să meargă. Era ora două

şi douăzeci. Îşi ţinu pumnii strâns, ca să i se îndeplinească şi cea de-a treia hotărâre.

*

Antoine intră în casă şi se uită la cupa în care îşi goleau buzunarele. Salonul era în penumbră, luminat doar de licăririle televizorului.

Două picioare — unul purtând o şosetă roz, iar celălalt una bleu — se întinseseră dincolo de capătul canapelei. Se duse în bucătărie şi deschise frigiderul. Pe raft, sucurile stăteau aliniate ordonat, după culoare. Le schimbă locul, aşezându-le în dezordine, şi închise uşa. Îşi umplu un pahar mare cu apă de la robinet şi-l dădu peste cap.

Abia când se întoarse în salon, o descoperi pe Sophie, care dormea adânc. Antoine îşi scoase vestonul şi îi acoperi cu el umerii. Se aplecă spre ea, îi mângâie părul, apoi îi depuse pe frunte un sărut, care alunecă până pe buze. Stinse televizorul şi se duse la celălalt capăt al canapelei. Ridică cu grijă picioarele lui Sophie, se aşeză fără zgomot şi îi puse picioarele la loc, pe genunchii lui. În sfârşit, se lăsă în perne, căutându-şi o poziţie pentru dormit. Când încetă să se mai mişte, Sophie deschise un ochi, zâmbi şi îl închise la iuţeală.

XXI

Antoine plecase de la primele ore ale dimineţii. Voia să fie de faţă când avea să ajungă camionul atelierului de tâmplărie. Sophie pregătise valijoara lui Emily şi adunase, într-un sac mare, câteva lucruri pentru taică-său. Mathias trecu s-o ia pe la ora nouă. Se duceau în Cornwall şi aveau să profite de acest moment petrecut în doi, ca să discute despre viitor. Emily îl sărută pe Louis şi-i promise că o să-i trimită în fiecare zi câte o carte poştală. Sophie îi conduse până la uşă.

— Îţi mulţumesc pentru sac, spuse Mathias.

— Iar eu îţi mulţumesc ţie, răspunse Sophie, îmbrăţişându-l. O să te descurci? îl întrebă ea.

— Bineînţeles, doar îl am alături pe îngeraşul meu păzitor!

— Când te întorci?

— Încă nu ştiu. Peste vreo câteva zile.

Mathias îşi luă fata de mână şi coborî treptele peronului, apoi se întoarse şi contemplă faţada casei. Glicina se întindea de fiecare parte a uşilor de la intrare. Sophie îl privea; el îi zâmbi emoţionat.

— Ai mare grijă de el, murmură Mathias.

— Te poţi bizui pe mine.

Mathias urcă din nou treptele, îl ridică în braţe pe Louis şi îl pupă cu o nespusă dulceaţă.

— Iar tu ai mare grijă de Sophie, fiindcă eşti bărbatul casei cât timp lipsesc eu.

— Şi tata? răspunse Louis, când atinse din nou pământul.

Mathias îi trimise o ocheadă complice şi se îndepărtă pe stradă.

*

Antoine intră în restaurantul pustiu. În fundul sălii, un sfeşnic trona pe o masă acoperită cu o faţă de masă albă. Totul era imaculat; numai două pahare fuseseră umplute cu vin. Se apropie şi se aşeză pe scaunul unde stătuse Mathias în ajun.

— Lăsaţi, o să strâng eu masa, spuse Enya, de lângă piciorul scării.

— Nu v-am auzit.

— Eu da, spuse ea, apropiindu-se.

— A fost o primăvară frumoasă, nu?

— Cu câteva furtuni, ca orice primăvară, spuse ea, uitându-se în sala goală.

— Cred că aud camionul pe stradă.

Enya se uită prin vitrină.

— Am trac, spuse Antoine.

— Yvonne o să fie nespus de încântată.

— Spuneţi asta ca să mă liniştiţi?

— Nu, spun asta pentru că ieri, după ce aţi plecat, ea a trecut din nou şi s-a uitat la toate desenele dumneavoastră. Şi, credeţi-mă, îi râdeau ochii în cap ca niciodată până atunci.

— N-a făcut nici un comentariu?

— Ba da. A zis: “Vezi, tati, am reuşit”. Acum, mă duc să vă fac o cafea. Haideţi, plecaţi de acolo, că trebuie să strâng masa. Daţi-i zor!

Între timp, tâmplarii luaseră în stăpânire sala restaurantului.

*

Duminică dimineaţă, John îi arătă lui Yvonne satul lui. Ea se îndrăgosti pe dată de acest loc. De-a lungul străzii principale, toate faţadele caselor aveau culori diferite — roz, bleu, uneori alb, ba chiar şi violet — iar balcoanele gemeau de flori. Luară masa la pub, instituţie locală. Soarele strălucea pe cerul Kentului, aşa că patronul îi instală afară. Lucru ciudat, pesemne că toţi oamenii din partea locului aveau cumpărături de făcut taman în aceeaşi zi, pentru că treceau sau se întorceau prin faţa terasei, salutându-i pe John Glover şi pe prietena lui franţuzoaică.

O luară spre casă, tăind peste câmpuri. Câmpia englezească era una dintre cele mai frumoase din lume, iar după-amiaza era la fel de încântătoare. Pe John îl aştepta lucrul în seră; între timp, Yvonne avea să-şi facă siesta în grădină. El o instală într-un şezlong, o sărută şi se duse să-şi caute sculele în magazie.

*

Tâmplarii îşi ţinuseră făgăduiala. Toată lemnăria era montată. Antoine şi McKenzie se aplecau, fiecare la câte o extremitate a barului, ca să verifice îmbinările. Erau perfecte, nu se vedea nici urmă de aşchie. Lacul realizat în atelier fusese aplicat de şase ori, cel puţin, pentru a obţine o asemenea strălucire. Cu mii de precauţii, sub ochiul vigilent şi nemilos al Enyei, bătrâna casă de marcat îşi regăsise locul. Louis o lustruia. În sală, zugravii îşi terminau treaba, lipind tapetele pe care le lăsaseră întinse peste noapte, după ce le dăduseră cu adeziv. Antoine se uită la ceas; mai aveau de pus husele de protecţie, de măturat bine pe jos şi de pus noile mese şi scaune la locul lor. Electricienii fixau deja aplicele pe pereţi. Sophie intră ţinând o vază mare în braţe. În ea, bujorii abia îşi desfăceau corolele; mâine, când se va întoarce Yvonne, vor fi perfecţi.

*

La sud de Falmouth, un tată explora cu fiica sa falezele din Cornwall. Când se apropie de margine ca să-i arate în depărtare

coastele Franţei, fetei nu-i veni să-şi creadă ochilor şi dădu fuga să-l ia În braţe, spunându-i că era mândră de el. Întorcându-se la maşină, profită de ocazie şi îşi întrebă tatăl dacă acum, când el nu mai avea ameţeli, va putea şi ea să se lase în jos pe balustrada scării fără să mai fie certată.

*

Se apropia ora patru şi totul era gata. Stând în picioare, lângă uşă, Antoine, Sophie, Louis şi Enya priveau rezultatele muncii care se încheiase.

— Nu-mi vine să cred, spuse Sophie, admirând sala.

— Nici mie, răspunse Antoine, luând-o de mână. Sophie se aplecă spre Louis ca să-i facă numai lui o confidenţă.

— În următoarele două secunde, tatăl tău o să mă întrebe dacă o să-i placă lui Yvonne, îi şuşoti ea la ureche.

Telefonul sună. Enya răspunse şi îi făcu semn lui Antoine: apelul era pentru el.

— Ea e; vrea să ştie dacă am terminat, spuse Antoine, ducându-se spre tejghea.

Şi se întoarse spre Sophie, ca s-o întrebe ce crede: lui Yvonne o să-i placă noua sală?

Apoi luă receptorul şi se schimbă la faţă. La capătul firului nu era Yvonne, ci John Glover.

*

Pe la începutul după-amiezii, simţise nişte dureri. Dar nu voise să-l sperie pe John, care aşteptase atât de mult aceste momente. În jurul ei, câmpia strălucea de lumină, frunzişul copacilor se legăna uşor, în vânt. Ce suave erau parfumurile verii născânde! Era atât de obosită, ceaşca îi aluneca dintre degete, de ce să se căznească să-i ţină toarta, nu era decât un porţelan; John era în seră, n-avea să audă zgomotul. Îi plăcea felul în care John tundea trandafirii agăţători.

Ce nostim, se gândea la el şi iată-l în capătul aleii. Ce mult seamănă cu tatăl ei, e la fel de blând, la fel de reţinut, are o eleganţă naturală. Cine e fetiţa care îl ţine de mână? Nu este Emily. Fetiţa flutură eşarfa pe care o purta ea în ziua când tata o urcase în roata mare. Îi face semn să vină.

Razele soarelui sunt calde, le simte pe piele. Nu trebuie să se teamă, spusese esenţialul. O ultimă gură de cafea, poate? Ceaşca este pe gheridon, atât de aproape şi deja atât de departe de ea. O pasăre trece pe cer; diseară, va zbura pe deasupra Franţei.

John venea către ea. De s-ar duce spre boschete! E mai bine să fie singură.

Capul îi era nespus de greu. Îl lăsă să-i alunece pe umăr. Ar trebui să-şi ţină pleoapele încă puţin deschise, să se pătrundă de tot ce era acolo, aş vrea să văd magnoliile, să mă aplec asupra trandafirilor; lumina străluceşte mai slab, soarele e mai puţin fierbinte, pasărea a plecat; fetiţa îmi face semne, tata îmi zâmbeşte. Doamne, că frumoasă mai e viaţa, când se duce... şi ceaşca se rostogoli în iarbă.

Stătea pe scaun, dreaptă, cu capul plecat, având câteva cioburi de porţelan la picioare.

John îşi lăsă baltă uneltele şi alergă pe alee, urlându-i numele...

Yvonne tocmai murise într-o grădină din Kent.

XXII

Lui Yvonne i-ar fi plăcut cerul pe care se târau norii de deasupra cimitirului din Old Brompton. John deschidea cortegiul. Urmau, pe un singur rând, Danièle, Colette, Martine. Sophie, Antoine, Enya şi Louis îl susţineau pe McKenzie, neconsolat, în costumul lui cel nou. După ei, comercianţi, clienţi, toţi oamenii din Bute Street formau un şir lung.

Când o coborâră în pământ, un nemaipomenit strigăt se auzi de pe marele stadion. În acea miercuri, Manchester United câştigase partida. Şi cine ar fi putut spune altfel, când silueta ce păşea pe alee şi îi zâmbea lui John era cea a unui mare jucător?! Nu s-a ţinut nici o slujbă, Yvonne nu voia; doar câteva cuvinte, pentru a dovedi că, deşi moartă, ea era încă acolo.

Ceremonia fu scurtă, după dorinţa lui Yvonne. Apoi, toată lumea urma să se adune acasă la ea, asta era dorinţa lui John.

Părerile erau unanime şi, chiar dacă Antoine plângea, trebuiau să se bucure, restaurantul era şi mai frumos decât şi-l imaginase Yvonne. Bineînţeles că i-ar fi plăcut! Toată lumea se instală la mese şi paharele se ridicară în amintirea ei.

La prânz, în sală intrară nişte clienţi întâmplători. Enya nu ştia ce să facă. Danièle îi făcu un semn: trebuia să-i servească. Când ei voiră să plătească, fata se duse spre casa de marcat, fără să ştie dacă trebuia să înregistreze sau nu acea notă.

John, care se apropiase din spate, apăsă pe o tastă; atunci, în sală se făcu auzit clopoţelul casei.

— Vedeţi? Ea e aici, printre noi, spuse el.

Restaurantul se deschisese. De altfel — şuşoti John, aparte —, Yvonne îi spusese, într-o zi, că, dacă s-ar închide, ea ar muri a doua oară. Enya nu trebuia să fie îngrijorată; în cursul dimineţii, el, John, o văzuse la muncă, mişcându-se printre mese fără să se arate grăbită, şi era sigur că ea va şti ce are de făcut.

Pe Enya nimic n-ar fi făcut-o mai fericită, dar n-avea posibilitatea să preia afacerea. John o linişti; nu avea nevoie, se puteau învoi ca ea să administreze restaurantul. Cum făcea şi Mathias cu librăria, îi explică el. Şi, apoi, dacă ea ar avea nevoie de o mână de ajutor, el n-ar fi departe. John nu voia decât un singur lucru. Îi întinse o fotografie pusă într-o ramă fină, de lemn, cerându-i să fie bună şi s-o agaţe deasupra barului. Şi s-o lase pentru totdeauna acolo. Înainte de a pleca — mai avea de pus la punct ceva — John îi arătă pardesiul lui, din cuier, şi i-l dărui pentru a doua oară. Trebuia să-l păstreze ea, doar îi purta noroc, nu?

Sophie se uită la Antoine; tocmai intrase Mathias.

— Ai venit? spuse Antoine şi se duse spre el.

— Păi, nu, doar vezi!

— Credeam că o să fii la cimitir.

— N-am aflat decât în dimineaţa asta, când l-am sunat pe Glover. Am venit cât am putut de repede, dar, ştii tu, cu toate maşinile astea englezeşti, care circulă anapoda…

— Rămâi?

— Nu, trebuie să plec.

— Înţeleg.

— Poţi să ai grijă de Emily câteva zile?

— Bineînţeles!

— Şi cu casa ce vrei să faci?

Antoine se uită la Sophie, care-i ducea un teanc de batiste lui McKenzie.

— Oricum, aş fi avut nevoie de camera ta, spuse Antoine, văzând-o că se ţine de burtă.

Mathias se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse din drum şi îşi strânse în braţe prietenul.

— Jură-mi un lucru: astăzi să nu te uiţi la ceea ce şchioapătă, uită-te la tot ce ai realizat, pentru că este minunat.

— Îţi promit, spuse Antoine.

*

Mathias intră în librărie, unde îl aştepta John Glover.

John semnă toate actele despre care discutaseră în Kent. Înainte de a pleca, Mathias se urcă pe taburet. Luă o carte de pe cel mai înalt raft şi se duse la casă.

Îi reparase sertarul şi, acum, nu mai scotea acel mic zgomot, când îi deschideai.

Îi mai mulţumi o dată bătrânului librar pentru tot ajutorul lui şi îi restitui unicul exemplar din aventurile lui Jeeves pe care îl deţinea librăria.

Înainte de a pleca, Mathias mai voia să-i pună o ultimă întrebare: cine Dumnezeu mai era şi Popinot ăsta?

Glover zâmbi şi îl invită pe Mathias să ia două pachete pe care le pusese pentru el la intrare. Mathias le desfăcu din ambalajul-cadou. Primul conţinea o plăcuţă emailată, iar al doilea, o minunată umbrelă împodobită cu un mâner sculptat în lemn de cireş... Oriunde s-ar duce, oriunde ar trăi, tot mai ploua câteodată seara, spuse John, salutându-l.

De îndată ce Mathias ieşi din librărie, John băgă mâna în sertarul casei şi puse micul resort la loc, exact aşa cum fusese înainte.

Trenul intră în gară. Mathias o luă la fugă pe peron, depăşi toată coada de pasageri şi urcă în primul taxi. Avea o întâlnire de care depindea întreaga lui viaţă, le strigă prin geam oamenilor

care îl bălăcăreau; dar maşina o şi luase pe bulevardul Magenta, unde circulaţia era extrem de fluidă în acea zi.

Îşi iuţi paşii la intrarea pe aleea pietonală şi o luă la goană.

În spatele unei ferestre largi, se putea vedea un platou de televiziune, unde se pregătea deja ediţia jurnalului de ştiri de la ora douăzeci. Un agent de pază îl legitimă şi îi ceru numele persoanei la care venise.

Gardianul sună la regie.

Ea lipsea pentru câteva zile, iar regulamentul nu permitea să i se comunice nimănui locul în care se afla.

— Cel puţin, era în Franţa? întrebase Mathias, cu vocea tremurândă.

— Nu vă putem spune nimic…, regulamentul, repetase gardianul; oricum, nici măcar nu era consemnat locul, adăugase el, consultându-şi registrul; tot ce ştia era că se întorcea săptămâna viitoare.

— Măcar îi putea spune că venise s-o vadă Mathias?

Un tehnician care tocmai trecea de portic ciuli urechea, auzind un nume care îi era familiar.

— Da, într-adevăr, îl chema Mathias, de ce? Cum se face că-i ştia numele?… — Ea îl descrisese atâta, vorbise atâta despre el, încât îl recunoscuse, răspunse tânărul. Fusese nevoit s-o asculte şi o consolase când se întorsese de la Londra. Da' mai dă-l naibii de regulament, spusese Nathan, luându-l cu el. Ea era prietena lui, iar regulile or fi fost ele bune, dar ce folos, dacă nu le puteai încălca atunci când situaţia o impunea?… Dacă Mathias se grăbea, poate că o găsea la Champ-de-Mars; în principiu, acolo filma ea.

Pneurile taxiului scrâşniră când maşina o coti pe cheiul Voltaire.

De pe maluri, podurile care se înşirau ofereau o perspectivă unică; la dreapta, vitraliile albăstrui de la Grand Palais tocmai se luminaseră. În fata lui, Turnul Eiffel scânteia. Parisul era, cu adevărat, cel mai frumos oraş din lume, ba chiar şi mai şi, când plecai departe de el.

Trecuse de ora opt; un ultim ocol, în dreptul podului Alma, şi taxiul opri lângă bordură.

Mathias îşi aranjă vestonul, verifică în retrovizor dacă părul nu-i era prea ciufulit. Iar şoferul, băgând în buzunar bacşişul, îl

asigură că ţinuta îi era impecabilă.

XXIII

Ea era cu reportajul pe terminate şi vorbea cu câţiva colegi. Când îl zări pe esplanadă, chipul îi înmărmuri. Traversă piaţa în goană, ieşindu-i înainte.

Mathias purta un costum elegant. Audrey se uită la mâinile lui, care tremurau uşor; observă că uitase să-şi pună butonii la manşete.

— Nu ştiu unde i-am pus, spuse el, privindu-şi mânecile.

— Ţi-am luat ceaşca de ceai, dar butonii de manşetă nu.

— Ştii? Nu mai am ameţeli!

— Mathias, ce vrei?

El o privi drept în ochi.

— Am crescut, mai dă-ne o şansă.

— Treaba asta cu a doua şansă nu prea merge de multe ori.

— Da, ştiu, dar noi ne culcam împreună.

— Îmi amintesc.

— Crezi şi acum că mi-ai putea iubi fata, dacă ar trăi la Paris?

Ea îl privi lung, îl luă de mână şi începu să zâmbească.

— Vino, aş vrea să verific ceva.

Şi Audrey îl trase, în fugă, spre ultima platformă a Turnului Eiffel.

Epilog

În primăvara următoare, un trandafir câştigă marele premiu la serbarea din Chelsea. Fusese botezat Yvonne şi înflorea deja pe mormântul acesteia, din cimitirul Old Brompton.

*

După ani şi ani, un tânăr şi prietena lui cea mai bună se întâlniră, aşa cum obişnuiau de îndată ce le-o îngăduia programul.

— Iartă-mă, trenul meu a avut întârziere. Eşti de mult aici? întrebă Emily, aşezându-se pe bancă.

— Abia am venit, am fost s-o iau pe mama de la aeroport, s-a

întors din misiune. Plec cu ea în weekend, răspunse Louis. Ei, ce-mi spui despre Oxford? Cum a fost cu examenele?

— Tati o să fie mulţumit. Am avut un mic loc pe podium…

Aşezaţi unul lângă celălalt, pe o bancă din preajma căluşeilor din parc, ochiră un bărbat în costum bleumarin, care luase loc în faţa lor. Acesta puse un sac mare la picioarele unui scaun şi îşi însoţi fetiţa spre căluşei.

— Şase luni, spuse Louis.

— Cel mult trei luni! răspunse Emily.

Ea întinse mâna. Louis bătu palma.

— S-a făcut!

…şi Mathias tot nu ştie cine e Popinot.